

Guido de Giorgio

Η εγκαθίδρυση μίας Παραδοσιακής Κοινωνίας

La costituzione di una società tradizionale

Ιωάννινα, 2021

Φωτογραφία εξωφύλλου: *Il lago d' Alleghe Colla Civetta*, Domenico Rudatis, 1934

Μετάφραση: Κ.Π

Αυτοεκδόσεις ΟΙΝΙΑΔΕΣ

Ιωάννινα, 2021

Ο Ηγέτης

Θα μπορούσαμε να αναφέρουμε τα λόγια που έβαλε ο Όμηρος στα χείλη του Οδυσσέα όταν οι Έλληνες φάνηκε να εγκαταλείπουν την Τροία, ακόμη κι αυτό που αναφέρει ο Αριστοτέλης στο 7ο βιβλίο των *Μεταφυσικών*: “ας υπάρχει ένας μόνο αρχηγός”. Αυτό αποτελεί τον πρωταρχικό αναλογικό κανόνα σύμφωνα με τον οποίο ο μόνος αρχηγός που υπάρχει πρέπει να ανταποκρίνεται στην υπέρτατη ενότητα με την αιωνιότητα, και καθώς ο Θεός αποτελεί καθαρή περισυλλογή και μόνο η γνωστική ευδωση της αυθυπαρξίας μπορεί να συλληφθεί σ’ Αυτόν, έτσι και ο Αρχηγός αντιστρόφως θα ανάγει τη ζωή του σε μία καθαρή δραστηριότητα αφιερωμένη στη διατήρηση της διοίκησής Του επί της γης.

Ο Ηγέτης κατέχει την κοσμική εξουσία, την ασκεί χωρίς αμφισβήτηση, και αποτελεί την υπέρτατη αρχή της οποίας ο τομέας αγκαλιάζει όλη την ενεργό ζωή σε πολλές πτυχές της και της οποίας ο ίδιος είναι ρυθμιστής και δικαστής. Η λειτουργία του είναι, επομένως, ενοποιητική και το έργο του εξαρτάται αυστηρά από την Δικαιοσύνη, την υψηλότερη των αρετών.

Αν από τη μία πλευρά, ενώ είναι ο ανώτατος ηγέτης, είναι πάνω απ’ όλα ο πρίγκιπας των Πολεμιστών, η εξουσία του ασκείται αδιακρίτως πάνω σε όλους εντός του κοσμικού περιβάλλοντος καθώς δεν θα μπορούσε να προχωρήσει πέρα από αυτό χωρίς να παραλείψει το έργο και το σκοπό του.

Παρ’ όλο του ότι έχει αναδυθεί από την τάξη¹ των Πολεμιστών, προκειμένου να φέρει εις πέρας τα καθήκοντά του βρίσκεται υπεράνω των τριών τάξεων και έτσι πρέπει, παραμένοντας συνδεδεμένος με την ενεργητική οπτική της ζωής, να υπηρετεί ως η αρμονική βάση της ανάπτυξης των δύο πρώτων τάξεων, δεχόμενος από την πρώτη την συγκέντρωση, και από τη δεύτερη την προστασία και συντήρηση της παραδοσιακής ευταξίας. Προκειμένου να διατηρήσει απαραβίαστη της

1 Η δομή της παραδοσιακής κοινωνίας κατά τον De Giorgio είναι ταξική υπό το πρίσμα της Παράδοσης. Η τάξη αναφέρεται στην κληρονομικότητα, την αριστοκρατία, με καστικού τύπου χαρακτηριστικά και όχι στις οικονομικές τάξεις των καπιταλιστικών κοινωνιών (Σ.τ.Μ.).

κυριαρχία του, θα πρέπει να φρουρεί τον Νάο ο οποίος αποτελεί τη βάση κάθε παράδοσης και να υπερασπίζεται τους Ιερείς οι οποίοι καλλιεργούν με τη πνευματική τους επιρροή το σώμα της αληθείας το οποίο είναι διαθέσιμο στους στοχαστές. Ενώ εξαρτάται πνευματικά από αυτούς, είναι απόλυτα αυτόνομος στον τομέα του και οι Ιερείς του οφείλουν την υπακοή τους καθώς και όλοι όσοι ανήκουν στις άλλες δύο τάξεις. Η πνευματικότητα ούτε μπορεί ούτε θα έπρεπε να εκκοσμικευτεί και να υπονομεύσει τη καθαρή στοχαστική σφαίρα η οποία δεν πρέπει να βεβηλωθεί με τον τρόπο αυτό.

Η ενότητα της διοίκησης αποτελεί τη συγκεντρωτική ισορροπία της ενεργού ζωής η οποία χάνει στο πρόσωπο του Ηγέτη τις ιδιαιτερότητες και τον ευρύ χαρακτήρα, προκειμένου να ανέλθει σε ένα επίπεδο ανάλογο της Εδέμ όπου τα πάντα τίθενται ενώπιον ενός ανθρώπου ο οποίος είναι πραγματικά ο βασιλιάς της δημιουργίας. Επομένως, ο Ηγέτης εξαφανίζεται μόνον ενώπιον του Θεού όπου η κυριαρχία του εκμηδενίζεται μπροστά στην Ευγένεια όλων των αρχόντων: τα πάντα σε αυτή τη ζωή, θα είναι στην επόμενη εκείνο που θα άξιζαν σύμφωνα με την έννοια που θα έχουν από τον Θεό. “Καίσαρας ήμουν, Ιουστινιανός είμαι...” [Δάντης, Παράδεισος vii]. Στο πρόσωπο του Θεού η μεγαλύτερη νίκη θα είναι εκείνη που θα μπορούσε να φέρει πίσω στον εαυτό του και σε αυτό που θα έχει επιτελέσει στη γη όπου τίποτα δεν θα έχει σημασία γι’ αυτόν εκτός από τα έργα δικαιοσύνης, διάρθρωσης, ισορροπίας και ειρήνης. Ο ηγέτης πρέπει πάντα να επιδιώκει την ειρήνη για τους υπηκόους του κατ’ αναλογία με το ίδιο ακριβώς αντικείμενο το οποίο αποτελεί για την στοχαστική τάξη το θεμέλιο κάθε πραγματοποίησης και όλοι επιδιώκουν αυτό το είδος δραστηριότητας που τις αναπτύσσει. Η διατήρηση αυτής της ισορροπίας φυλάσσεται από τους πολεμιστές που θα μάχονται μέσο ειρήνης και όχι απλής κατάκτησης. Η ενότητα της αυτοκρατορίας αποφεύγει τις μη παραγωγικές διαχύσεις της ενεργού ζωής που συγκεντρώνουν τις ενέργειές της προς ένα μόνο άκρο, όπου όλες οι ανισότητες και οι μερικές ανισορροπίες εξισορροπούνται. Επομένως εάν στους Πολεμιστές, όπως ειπώθηκε, ο εσωτερικός ασκητισμός είναι η απαραίτητη βάση για την ανάπτυξη της δραστηριότητά τους, αυτό είναι ακόμη πιο αυστηρό στον Ηγέτη, ο οποίος πρέπει να ακυρώσει στον εαυτό του οποιαδήποτε ατομικότητα για να κάνει τη δικαιοσύνη να θριαμβεύσει και τον νόμο να εξασφαλίσει την αυτοκρατορία.

Ξέρει ότι είναι ο υπέρτατος κυβερνήτης της ενεργού ζωής και ότι η ενεργή δόνηση προέρχεται από αυτόν που, κατ’ αναλογία με το θεϊκό στοιχείο, επεκτείνεται σε όλους τους κλάδους της ανθρωπότητας των

οποίων αποτελεί το κέντρο προώθησης και καθαρισμού μέσω του οποίου το προς τα πίσω κύμα² αποκτά νέα ενέργεια για νέες δυνατότητες ανάπτυξης σε έναν συνεχώς κινητό και γόνιμο κύκλο ροής και παλινδρόμησης.

Είμαστε καθαρά στη σφαίρα δράσης στην οποία ζουν οπωσδήποτε όλοι οι άνθρωποι και στους οποίους κανένας δεν εξαιρείται, εκτός από εκείνους που μπορούν και πρέπει να αφιερωθούν στην στοχαστική ζωή. Αυτό που κάθε άνθρωπος επιτελεί και ο τρόπος με τον οποίο το επιτελεί, έχει μία πολύ μεγάλη σημασία για την ισορροπία της ανθρώπινης τελειότητας που θα ακρωτηριαστεί και θα θανατωθεί αν αφαιρεθεί ένα στοιχείο από το ρεύμα της ενεργητικής ομοιογένειας που αποτελεί κοσμική μορφή.

Όλες οι παραδόσεις στην πραγματικότητα διατηρούν τη στοχαστική ζωή σε εκείνους για τους οποίους είναι κατάλληλη και την αξίζουν, ενώ καταδικάζουν τον ασκητισμό και τον διαχωρισμό από τον κόσμο για όσους βρίσκονται έξω από αυτόν υποταγμένοι σε μία αίσθηση απαράδεκτου εγωισμού: αυτοί είναι οι αδύναμοι και άψυχοι αποφεύγοντας την ευθύνη της κοσμικής ζωής μέσω μίας πραγματικής ανεπάρκειας. Θα πρέπει να επιμείνουμε: όλοι φέρνουν και δημιουργούν, όπως λένε, το περιβάλλον τους και με αυτή τη λέξη δεν εννοούμε μόνο τον πλησιέστερο κύκλο, αλλά ολόκληρη την χρονική έκταση της ανθρώπινης ζωής με όλα τα θετικά και αρνητικά σε αυτήν για το άτομο. Χρησιμοποιώντας εδώ μία εικόνα, θα μπορούσαμε να πούμε ότι κάθε άνθρωπος έχει μία υπαρκτική πορεία που δεν είναι μόνο ο κόσμος του, αλλά όλος ο κόσμος είναι γι' αυτόν ό,τι αποτελεί και ο ίδιος για τον κόσμο. Στη πορεία αυτή η οποία ξεκινά από το κέντρο της μίας περιφέρειας και περιέχεται ανάμεσα σε δύο αποκλίνουσες ακτίνες όπου, έχοντας σαν βάση ένα τμήμα της ίδιας της περιφέρειας, σχηματίζουν έναν κώνο, υπάρχουν τα πάντα που θέλει και δεν θέλει ο άνθρωπος, την τύχη του, την ατυχία του, τη μάχη του, τη νίκη του ή την πτώση του. Το βασικό για αυτόν είναι να ανεβαίνει στα ανερχόμενα επίπεδα από την περιφέρεια στο κέντρο, από τη βάση του κώνου μέχρι την κορυφή που αντιπροσωπεύει το μεγαλύτερο από το μικρότερο. Με άλλο λόγια, ο Θεός, ενώ ταυτόχρονα επαναπροσδιορίζει όλη την πολλαπλότητα βαθμιαία σε ένα μόνο σημείο στο οποίο ακυρώνεται, καθώς, διασκορπίζοντας την άγνοια, θα αναγνωρίσει τον εαυτό του σε όλα, ακόμη και πάνω από όλα, σε αυτό που αποτελεί και το αντίθετο όλων και θα ανασυνθέσει ισορροπημένα όλα τα αντίθετα μέχρι το σημείο που θα τα αφανίσει εν

2 *Onda di ritorno* στο πρωτότυπο ιταλικό κείμενο.

μέσω της μεγαλύτερης δίνης της ασκητικότητάς του, ή ορθότερα, για την ανάκαμψή του, κάτι που αποτελεί την ίδια τη θεία ουσία.

Όταν χρησιμοποιούμε αυτόν τον όρο, εννοούμε όλες τις θεϊκές αλήθειες του Θεού, αληθινά και όχι πλασματικά. Όλες τις υπεράνθρωπες καταστάσεις της ένωσης με τον Θεό, που ο άνθρωπος μπορεί να συνειδητοποιήσει μόνο ξεκινώντας από τον εαυτό του για να φτάσει σε αυτό που δεν είναι πλέον ο ίδιος. Ο άνθρωπος πριν, δεν είναι πλέον ο άνθρωπος μετά.

Το γήινο επίπεδο αποτελεί μία εμπειρία και όχι άλλη, που είναι απαραίτητη ώστε να ξεκινήσουμε από μία βάση αναπηρίας για να φτάσουμε στην κορυφή της απόλυτης αμεταβλητότητας. Αυτοί είναι οι δύο μεγαλύτεροι όροι στη σφαίρα εκείνου που εμφανίζεται στην έδρα της ανθρωπίνης σχετικότητας: μία παραπλανητική πραγματικότητα, ο άνθρωπος, μία γνήσια πραγματικότητα, ο Θεός, ο πρώτος μόνο απατηλός, ο δεύτερος, η υπέρτατη βεβαιότητα. Αλλά η τοποθέτησή του εαυτού σε μία ενοποιητική οπτική γωνία, μία είναι η πραγματικότητα, ο Θεός, ο οποίος δεν είναι πια ένας στόχος ο οποίος φτάνεται εκτός από μία διάχυση της άγνοιας, όπως όποιος πιστεύει πραγματικά τα φαντάσματα της ομίχλης που δεν υπάρχουν, και ο ήλιος τα διαλύει.

Από την άλλη πλευρά, μη γνωρίζοντας τον εαυτό του, ο άνθρωπος δεν ξέρει τον Θεό επειδή μόνο η γνώση της ψευδαίσθησης του επιτρέπει να συνειδητοποιήσει τη βασική αλήθεια του Θεού σε μία διαδικασία που κινείται από την άρνηση στην επιβεβαίωση, από το ανθρώπινο τίποτα έως τη θεϊκή ολότητα, ένα κομμάτι σε μία ολότητα, αλλά από μία μη ολότητα στο σύνολο, από την ψευδαίσθηση της ανθρωπίνης ενότητας έως την πραγματική θεία ενότητα, όχι από τη δυαδικότητα στην ενότητα, αλλά από τη μη δυαδικότητα στην ενότητα. Αυτή η γνώση συνεπάγεται μία πραγματική συνειδητοποίηση στο ότι με τη σειρά της ακυρώνει την γήινη σφαίρα, το περιβάλλον στο οποίο ζει ο άνθρωπος, βάζοντας όλα τα στοιχεία του σε επίπεδο απόλυτης ισοδυναμίας, δηλαδή, εξουδετερώνοντας, διαλύοντας την αίσθηση της ετερότητας που απορρέει από την κτητική ιδιοσυγκρασία που καταλήγει ο οντολογικός παραλογισμός "Εγώ Είμαι Εγώ".

Η διαδικασία της υλοποίησης αρνείται το πρώτο πρόσωπο, επιβεβαιώνει το δεύτερο, ενοποιεί το πρώτο και το τρίτο, και οριοθετεί οριστικά πέρα από αυτή την ένωση, σε αυτό που θα μπορούσαμε να ονομάσουμε το Τέταρτο Ύψηλό, το Τέταρτο Απόλυτο.

Αυτό είναι το ιδανικό σχέδιο του μετανθρώπινου που

παρουσιάζεται ως γίνεσθαι [fieri], ενώ αποτελεί το είναι [esse], και είναι το αποφασιστικό μοντέλο όλων των αρχών και επομένως πάνω απ' όλα του Ηγέτη που δεν είναι τέτοιος εάν δεν αναλάβει την εμπειρία των αντικειμένων στην καθαρότητα του προτύπου διανομής και στην ενοποίηση της κυρίαρχης εξουσίας. Ως εκ τούτου, η λειτουργία του είναι η αποκατάσταση της ιεραρχίας, η εκδήλωση του ανθρώπινου σώματος, τα μέλη του οποίου είναι τα υποκείμενα, ενώ αποτελεί το ζωογόνο κέντρο που φιλοξενεί τις αμέτρητες εκφράσεις της ενεργού ζωής, τις εξαγνίζει μέσω της ανανεωτικής δύναμης των παραδοσιακών αρχών την οποία κατέχουν οι Ιερείς, και επανέρχονται εξοπλισμένοι με έναν εντονότερο ρυθμό και ασφαλισμένοι με την σφραγίδα της ένωσης.

Υπό αυτή την έννοια, είναι ο πρώτος και τελευταίος από τους υποκείμενους του καθώς η υπαγωγή του σε θεϊκές αρχές εξαρτάται από την ικανότητά του να συγκεντρώνει τις μορφές της ενεργού ζωής, ενώ ταυτόχρονα αναλώνει τη προσωπικότητά του σε μία αποφασιστική ολοκλήρωση. Η σχέση μεταξύ του Ηγέτη και των υποκείμενων του συνίσταται σε αυτό, στο ότι βρίσκεται μέσα στα πάντα και τα πάντα βρίσκονται μέσα του με απόλυτη αμοιβαιότητα που κάνει όλη την ενεργό ζωή μία πραγματική θυσία, δηλαδή μία ατέλεια που έγινε ιερή μέσα από το δώρο που πραγματώνεται από τον Θεό στο πρόσωπο του ηγέτη. Δέχεται και δίνει, και αυτό που προσφέρει είναι πάντα ο ίδιος: είναι υπεύθυνος για τα πόσα καταφέρνουν οι υποκείμενοι του, διότι σε αυτόν τα πάντα συγχωνεύονται για να λάβουν την υπέρτατη χειροτονία. Ο ασκητισμός του Ηγέτη είναι κατά κάποιον τρόπο ανώτερος από αυτόν των Πολεμιστών όντας πιο γερός και ενοποιημένος. Πραγματώνει στον εαυτό του όλες τις αναπτύξεις της ενεργού ζωής, προκειμένου να τις διατηρήσει μέσα στο παραδοσιακό πλαίσιο με την πνευματική εξουσία των Ιερέων και τη δύναμη των Πολεμιστών, από τους πρώτους τη συνείδηση και από τους δεύτερους την προσωπικότητα, έτσι ώστε ο τελευταίος μπροστά στο Θεό να είναι ο πρώτος μπροστά στους ανθρώπους. Η δραστηριότητά του, υπακούοντας στον νόμο της δικαιοσύνης, εξαλείφεται από οποιαδήποτε προσωπικά κίνητρα διότι, με το να γίνει Ηγέτης, ο ίδιος αφιερώθηκε στον ερχομό της ειρήνης στη γη και κυβερνά για να τη κάνει σεβαστή παρέχοντας την αρμονία της παραδοσιακής κοινωνίας με μία συνεχή προσπάθεια ανόρθωσης. Καθώς ο Θεός αποτελεί τον ηγεμόνα όλων των κόσμων, είναι ο ηγεμόνας της γης και των ανθρώπων που τη κατοικούν, ο ανώτατος ρυθμιστής της δραστηριότητάς τους χωρίς να περάσει πέρα από την επικράτειά του που είναι εκείνη της ενεργού ζωής, χωρίς την οποία θα μπορούσε να βρίσκεται σε ανοιχτή σύγκρουση με τη λειτουργία και τον

σκοπό του ως κοσμικού ηγέτη που καταλαμβάνει τη στοχαστική σφαίρα που επιφυλάσσεται στους Ιερείς. Η αρμονία πρέπει να αποτελείται ακριβώς από τον διαχωρισμό των δύο δυνάμεων όπου, στη γη και μόνο στη γη, εκεί που η δραστηριότητα είναι σε ισχύ, διατηρώντας δύο ξεχωριστές σφαίρες, ενώ δεν υπάρχει πλέον σε ένα υπερ-κοσμικό στάδιο που είναι το σημείο εκκίνησης της ολοκληρωμένης πραγματοποίησης του θείκου.

Οι πολίτες οφείλουν την υπακοή και τον σεβασμό του Ηγέτη. Υπακοή διότι κατευθύνει τις ανθρώπινες υποθέσεις, ανάλογα με τον Θεό που κυβερνά τη δημιουργική οικουμενικότητα και το σεβασμό επειδή η λειτουργία του είναι η εφαρμογή της δικαιοσύνης. Δηλαδή η διάρθρωση των ανισοτήτων που προκαλούνται από την πολυμορφία των ενεργειών των ανθρώπων προστατεύοντάς τους και καθοδηγώντας τους στην πραγματοποίηση της ευτυχίας στο τελικό στάδιο και στην ολομέλεια της οποίας βρίσκεται η Εδεμική τελειότητα.

Η ανθρώπινη δραστηριότητα όταν επαναφέρεται στον σκοπό της ιεροσύνης καθαρίζεται από κάθε μολυσματικό εγωισμό και ο άνθρωπος που έχει εκπληρώσει το κοσμικό του στάδιο στην τήρηση των κανόνων της δικαιοσύνης, επανακτά την απόλυτη υπεροχή πάνω στα άλλα όντα των οποίων γίνεται και πάλι άρχοντας απολαμβάνοντας τη Μεγάλη Ειρήνη κατά την άσκηση της ελευθερίας απαλλαγμένη από κάθε κατάχρηση. Είναι η ακριβής λειτουργία του Ηγέτη που τείνει σε αυτή την επανένταξη του θείκου κράτους κατευθύνοντας όλες τις μορφές της γήινης δραστηριότητας προς μία προοδευτική κάθαρση και ενεργό τρόπο ώστε ο άνθρωπος να μπορέσει να εκπληρώσει ό,τι του χορηγείται στον πλανήτη χωρίς δράσεις που περιορίζουν και αποκλείουν την περισυλλογή, αλλά, ρυθμιζόμενος και διατεταγμένος, περισσότερο από ένα απροσδόκητο εμπόδιο και μία αλυσίδα, αποτελεί ο ίδιος μία κατάσταση απελευθέρωσης. Αυτό μπορεί να γίνει μόνο αν διεξάγεται σύμφωνα με τη δικαιοσύνη, η οποία είναι η μεγαλύτερη από τις αρετές. Ειδικά για τον Ηγέτη που πρέπει να τη προτιμά περισσότερο από οποιαδήποτε άλλη αρετή καθώς η δράση του εξουδετερώνει τη θέληση που οδηγεί κάθε μορφή δραστηριότητας πίσω στο κανάλι της, εμποδίζοντας τη κατάχρηση εξουσίας και της αληθινής ελευθερίας των υποκειμένων του, δηλαδή της πνευματικής πρακτικής που αποκτάται με υπακοή στον νόμο.

Εδώ ο άνθρωπος απελευθερώνεται με υπακοή και όχι με άλλο τρόπο: όποιος δεν το καταλαβαίνει αυτό θα είναι υποταγμένος για πάντα. Στην πραγματικότητα, προκειμένου να υπακούσει είναι απαραίτητο να κατανοήσει την αξία του νόμου που τίθεται για να απελευθερώσει τον

άνθρωπο από τις ορέξεις που υποδουλώνουν και να τον κάνει ικανό να ασκήσει αποτελεσματικά την ελευθερία του. Ο Ηγέτης πρέπει να επαγρυπνεί σε σχέση με το νόμο προκειμένου να διευκολύνει την απόκτηση της ελευθερίας και ο ίδιος θα απελευθερωθεί στον βαθμό που διατηρεί τα όρια της κοσμικής του λειτουργίας χωρίς ποτέ να περάσει πέρα από αυτά. Ο νόμος δεν γνωρίζει από μόνος του ούτε το πώς αλλά ούτε το ότι πρέπει να γίνει σεβαστός, καθώς τον χρειάζεται ο καθένας που τον εφαρμόζει και, δεδομένου ότι είναι ένας αγνός κανόνας υψηλότερος από τους ανθρώπους, πρέπει να επιβληθεί. Υπό αυτή την έννοια η δύναμη συνοδεύει τη δικαιοσύνη, δίχως τη δυνατότητα διαχωρισμού, και ο Αρχηγός πρέπει να καταστήσει τον νόμο σεβαστό μέσω της εξουσίας. Από την υπακοή στο νόμο, γεννιέται η ελευθερία, που είναι καθαρά πνευματικής τάξης και ανήκει στη στοχαστική ζωή, προκύπτοντας μόνο από την τελειότητα αυτού, όπως μία στέψη, ένα κορυφαίο στάδιο που είναι ο θρίαμβος του ανθρώπου πάνω από τον εαυτό του.

Ο άνθρωπος αυτόαποκαλείται ελεύθερος μόνο όταν γίνεται ξανά υιός της αληθείας και δεν αναγνωρίζει καμία υποταγή πέραν αυτής που έχεις φτάσει στο σημείο της σύγχυσης, προσδιορίζοντας την με μία άλλη κατάσταση που θα είναι εκείνη της διαυγούς ενότητας. Στον τομέα όμως της ενεργού ζωής, δεν είναι δυνατόν να απελευθερωθεί παρά με την υπακοή στο νόμο που είναι προσωποποιημένος στον Ηγέτη, ο οποίος πρέπει να είναι σεβαστός διαμέσου της δυναμικότητας και όχι με την επιβεβαίωση της υπεροχής - η οποία πρέπει να αποκλειστεί σε μία παραδοσιακή κοινωνία - για να αποφευχθεί η υποκίνηση των υποτελών υποκειμένων σε παραβίαση του νόμου. Η κοσμική δύναμη είναι διατεθειμένη να επιτύχει την ελευθερία και αυτός είναι ο λόγος εγκαθιδρύσεως της, έτσι ώστε, επιβάλλοντας τον νόμο, να αποφεύγεται η υπερβολική βούληση, το ζωικό μέρος στον άνθρωπο να συγκρατείται και να αρχίζει ακριβώς να είναι ελεύθερος. Η ρύθμιση της ενεργού ζωής δεν μπορεί να σημαίνει τίποτα άλλο πέρα από τη θετική γονιμότητα η οποία επαναφέρει τη στοχαστική πρακτική στο μέτρο που παραχωρείται στον κάθε έναν από το πνεύμα του. Στην πολιτική ζωή, η ελευθερία είναι επομένως υπακοή και στην ψυχική ζωή είναι απελευθέρωση. Μέχρι τώρα γίνεται κατανοητό ότι ο άνθρωπος δεν γεννιέται τόσο ελεύθερος, όσο γίνεται ελεύθερος και για να το θέσουμε ορθότερα, γεννημένος ελεύθερος, μπορεί να διατηρήσει την ελευθερία του ή να εκπέσει στη δουλεία. Οι περισσότεροι άνθρωποι, ξεχνώντας την ελευθερία, η οποία αποτελεί θεϊκό δώρο, προτιμούν την υποταγή στα πάθη τους και αυτό είναι που αποκαλούν ελευθερία. Εναντιωμένοι στο μοναρχικό καθεστώς καθώς

βλέπουν στον Ηγέτη έναν άνθρωπο σαν και αυτούς, και όχι ένα πρότυπο το οποίο, για να κάνει τον εαυτό του σεβαστό, πρέπει να αποτελέσει οπωσδήποτε προσωποποίηση της ιδιότητάς του. Κάποιος δεν είναι απελευθερωμένος, αλλά αποκτά την ελευθερία και αποτελεί ο ίδιος ελεύθερος, αλλά η άγνοια τον εμποδίζει να γνωρίζει γιατί ο άνθρωπος γεννιέται ελεύθερος. Μόνο για την εκπλήρωση της κοσμικής εμπειρίας και όχι για την εξύψωση αυτού που αποτελεί το λιγότερο ανθρώπινο στοιχείο μέσα του. Ήταν ελεύθερος στη γέννησή του ως υιός του Θεού, αλλά, παρακινούμενος για να ακολουθήσει την ώθησή του, την οποία πλασματικά ονομάζει ελευθερία, έχει γίνει και πάλι σκλάβος: για να γίνει πάλι ελεύθερος, δηλαδή, υιός του Θεού, πρέπει να τεθεί υπό την κανονιστική συμμόρφωση της ενεργού ζωής και να επανακτήσει την ελευθερία της στοχαστικής ζωής.

Αναφέραμε ότι ο άνθρωπος πρώτα αρνείται τον εαυτό του και στη συνέχεια επιβεβαιώνει τον εαυτό του: αρνείται τον εαυτό του δια του νόμου και επιβεβαιώνει τον εαυτό του δια μέσου της αγάπης, η οποία είναι μόνο η συμπληρωματική γνώση της αλήθειας. Τώρα, η ενεργός ζωή δεν μπορεί να εγκαταλειφθεί στην διαταραγμένη βούληση των ορέξεων που θα την καθιστούσε αυτοσκοπό, ενώ αποτελεί μόνο ένα μέσο του οποίου ο σκοπός καθορίζεται σαφώς από τη κοσμική δύναμη που ενσαρκώνεται στον Ηγέτη. Για να είναι πραγματικά τέτοια, είναι απαραίτητο η δύναμη αυτή να χρησιμοποιηθεί από έναν άνθρωπο, έτσι ώστε κάθε υποκείμενο να θεωρεί τον εαυτό υπό τη δική του κυριαρχία, το καλύτερο κομμάτι του, στο οποίο πρέπει να υποβάλει τον εαυτό του, τον λόγο που ρυθμίζει κάθε δραστηριότητα που τον περιορίζει, μειώνοντας και εμποδίζοντας τους στη σοβαρή επίτευξη των καθαρών αξιών του πνεύματος.

Αν το φυσικό όριο του ανθρώπου είναι ο ουρανός, το σημείο εκκίνησης είναι η γη, έτσι ώστε η ανάγκη για την ίδρυση του θεμελίου να οργανώνεται από μία απελευθερωτική δράση που ενεργεί ειδικά πάνω στο εμπόδιο, το σώμα, το οποίο εγκαταλείφθηκε στον εαυτό του, αποκλείει κάθε δυνατότητα υπέρβασης και επίτευξης. Αυτό που είναι υλικό εξακολουθεί να υποτάσσεται στο ψυχικό στοιχείο που είναι διαφανώς αόριστο λόγω της χρηστικότητας του και της διάχυσης του: οι αρετές που είναι συνυφασμένες με την ενεργό ζωή, τις οποίες καθοδηγεί και κατευθύνει ο Ηγέτης, έχουν ως πεδίο δράσης το ψυχικό σύμπλεγμα που πρέπει να περιοριστεί και να μειωθεί μέσω μίας ανώτατης εντολής. Αλλά ο λόγος είναι κατά κάποιον τρόπο διχαλωτός στο βαθμό που αφενός δεσπάζει και συγκρατεί τις κατώτερες σχολές και από την άλλη εισάγει σε

μία ανώτερη τάξη της πραγματικότητας όπου η διάνοια εκτείνεται και, αν είναι ανθρώπινη, είναι ο μεσολαβητής μεταξύ του ανθρώπινου και του θεϊκού στοιχείου: ομοίως ο Ηγέτης εξουσιάζει υπό τα σύμβολα της δικαιοσύνης έτσι ώστε ένα ανώτερο επίπεδο να γίνει πραγματικότητα, του οποίου ο τομέας ανήκει ειδικότερα στους Ιερείς, αλλά είναι απαραίτητο για τους Πολεμιστές να διευκολύνουν αυτή την τελειότητα.

Δεδομένου αυτού, φανερώνεται πως ο πόλεμος είναι η προϋπόθεση της ειρήνης εφόσον διεξάγεται πραγματικά από εκείνους για τους οποίους είναι η μόνη δεδομένη αποστολή και εντός των ορίων που το καθιστούν δικαιολογημένο και απαραίτητο.

Στον επίγειο και στον ανθρώπινο επίπεδο, ο νόμος πρέπει να κάνει χρήση δύναμης. Το σύμβολο και τα μέσα δικαιοσύνης είναι ένα δίκωπο σπαθί, όπου η μία πλευρά χτυπάει και δείχνει προς τα κάτω, ενώ η άλλη πλευρά στοχεύει υψηλότερα και είναι αναίμακτο, το σημείο που αντιπροσωπεύει τη κορυφή της ενοποίησης του ανώτερου και του κατώτερου, η υπέρτατη ακμή, ο θάνατος ή η λύση. Έτσι, αυτό το οποίο φαινομενικά εμφανίζεται βάνουσο, δεν είναι πάντα έτσι στην πραγματικότητα και η δικαιοσύνη που επιβάλλεται δια μέσου της δύναμης είναι συχνά ο απαραίτητος προθάλαμος προς την υψηλότερη σφαίρα της αγάπης. Η δραστηριότητα του ηγέτη στην ανθρώπινη και επίγεια ζωή είναι ανάλογη με εκείνη του Θεού, του οποίου ο Ηγέτης αποτελεί το άμεσο όργανο, προκειμένου να συντονίσει τους τρόπους δράσης σύμφωνα με τη δικαιοσύνη, την αλήθεια και την αγάπη. Κανένας άλλος πέρα από τον Ηγέτη δεν γνωρίζει ότι τιμωρώντας τους άλλους τιμωρεί τον εαυτό του και ότι με μία πράξη δικαιοσύνης εκπληρώνει ένα επίτευγμα αγάπης και αληθείας. Εάν δεν το γνωρίζει αυτό, αν αγνοήσει το σκοπό του, δεν είναι πραγματικά ηγέτης, αλλά ένας δούλος της ιδιοτροπίας του, αφού δεν μπορεί να δώσει διοικήσει εάν δεν γνωρίζει τη *raison d'être*³ της εξουσίας του, τον θεϊκό χαρακτήρα της αποστολής του.

Ένας Πολεμιστής μεταξύ των Πολεμιστών πρέπει να είναι ασκητής μεταξύ των ασκητών. Με τον τρόπο αυτόν θα φτάσει στο σημείο να κυβερνήσει άλλους και ακόμη περισσότερο θα κυβερνά τον εαυτό του, να νικάει τους εχθρούς του νικώντας τον εαυτό του, να πολεμήσει τους μικρούς πολέμους διαμέσου του Μεγάλου Πολέμου και να επιτύχει την εξωτερική ειρήνη μα πόσο βαθύτατα και τέλεια θα έχει επιτύχει την εσωτερική ειρήνη, γνωρίζοντας ότι η γήινη ζωή είναι μόνο ένα στάδιο, αλλά το πιο σημαντικό από όλα, του οποίου είναι ο παραγγελιοδότης. Η ευθύνη του είναι πολύ μεγάλη ενώπιον τον ανθρώπων, αλλά ειδικά ενώπιον του

3 Ο λόγος της ύπαρξης (Σ.τ.Μ.)

Θεού, διότι προδίδοντας τα πλάσματά Του προδίδει τον Δημιουργό του και παραβλέποντας τη δικαιοσύνη για να ακολουθήσει τη δική του παρόρμηση αντιφάσκει με την αριστοκρατική θέση που καταλαμβάνει και καταχεάζεται τη δύναμη που του δίνεται. Στη περίπτωση αυτή, θα είναι αληθινά τελευταίος μεταξύ των ανθρώπων και υπηρέτης μεταξύ των υπηρέτων. Δεδομένου ότι δεν υπάρχει δικαιοσύνη χωρίς δικαστή, έτσι και ο Ηγέτης είναι επίσης κριτής μεταξύ ανδρών και εδώ το καθήκον του είναι ακόμη πιο σοβαρό και δύσκολο. Πρέπει να είναι πολύ προσεκτικός και να μην υπερβαίνει το πεδίο δράσης του, διότι ως δικαστής μπορεί να επηρεάσει την υπόθεση, αλλά όχι τη γνώση εκείνων που την έχουν δημιουργήσει. Γνωρίζει στην πραγματικότητα ότι όλα όσα συμβαίνουν μπορεί να μην συμβούν και ότι δεν υπάρχει τίποτα ανοιχτό σε μομφές που άλλοι επιτελούν και ο ίδιος δεν μπορεί να επιτελέσει, καθώς οι άνθρωποι αποτελούν τον καθρέφτη του εαυτού τους και αυτός, ως Ηγέτης, είναι ο καθρέφτης της εποχής στην οποία ζει και είναι ο ανώτατος υπεύθυνος.

Είτε περισσότερο είτε λιγότερο, η μεγάλη προσκόλλησή του στη παράδοση μετράται από το βαθμό της μεγαλύτερης ή μικρότερης πνευματικότητας της εποχής στην οποία ζει και της οποίας είναι δικαστής. Πρέπει να πνευματοποιήσει τον κόσμο, να επαναφέρει την ενεργό ζωή πίσω στα φυσιολογικά της όρια, να κάνει τη δράση ένα μέσο και όχι σκοπό, τον στοχασμό σκοπό και ένα μέσο, να επιβάλει την καθαρή έκφραση του νόμου και της εξουσίας, ο ισχυρισμός της ταπεινότητας του ενώπιον του Θεού, να αποδώσει δικαιοσύνη και να προσφέρει συνεχώς.

Βρίσκεται στον κόσμο για να τον εξαγνίσει, να τον βάλει σε τάξη στο όνομα του Θεού, για την αγάπη του Θεού, καθώς μαζί με τους Πολεμιστές, αποτελεί τον προστάτη του Ναού και η αποστολή του είναι ο σεβασμός του ιερού νόμου στον οποίο υπόκειται και μέσω του οποίου είναι ο Ηγέτης, αφού όλα όσα προέρχονται από τον Θεό πρέπει να επιστρέψουν στον Θεό και αυτό που πραγματοποιείται στη γη είναι μόνο για την αξιοπρέπεια του αληθινού ανθρώπου που είναι υιός του Θεού. Η αληθινή του δόξα, η αληθινή του κατάκτηση θα το διευκολύνει, θα το ετοιμάσει, θα συνειδητοποιήσει τον ερχομό της βασιλείας του Θεού, μεταμορφώνοντας τη ζωή σε μία τελετή η οποία επαναφέρει τον άνθρωπο από την κατάσταση της υποτέλειας, οδηγώντας τον στην ελευθερία μέχρι την απελευθέρωση, κάνοντας την ζωή μία γέφυρα που συνδέει τη μακαριότητα της περισυλλογής όπου το θείκό στοιχείο πραγματοποιείται μόνο, αποζημιώνοντας και όχι καταπιέζοντας, μετατρέποντας σε ύλη και όχι σε πνεύμα.

Μόνο με αυτόν τον τρόπο θα είναι ο επιλεγμένος του Θεού και η

εξουσία του θα λάβει τη συνείδηση από την οποία πηγάζει κάθε αρχή. Ξέρει ότι ο άνθρωπος και ο κόσμος είναι του Θεού και ότι όλα πρέπει να εισέλθουν στο μεγάλο παραδοσιακό άξονα που υποστηρίζεται από την ιερή γνώση της οποίας είναι ο πιο ευσεβής και συνειδητός υποστηρικτής. Η ενεργός ζωή που κυβερνά και ομαλοποιεί πρέπει να περιέχεται μέσα στα όρια που επιτρέπουν σε κάθε άνθρωπο να φτάσει στη σφαίρα του στοχασμού όπου αρχίζει η αληθινή ζωή, η θεία ζωή και η αποστολή του ξεδιπλώνεται στην κοσμική σφαίρα για την αιωνιότητα, στη γη για τον ουρανό, το κέντρο των αμέτρητων προσπαθειών που ρέουν από κάθε σημείο σε ένα ενιαίο κύμα, σε έναν ενιαίο ρυθμό, για τη δόξα του ενόψει του οποίου τα πάντα δεν είναι τίποτα και το τίποτα δεν είναι όλα.

Ανώτερος δεσμός των *fascies*, ο Ηγέτης αποκαθιστά τη ζωντάνια του ανθρώπου και του κόσμου με τον ζωηρό ρυθμό της παράδοσης, της οποίας πρέπει να είναι ο πιο αμείλικτος υπερασπιστής για να εδραιώσει τη συστατική ενότητα των τάξεων, την αρμονία των αρχών, τον σεβασμό των προτύπων, τη σύγκλιση όλων των προσπαθειών για την εκπλήρωση της πολύ υψηλής αποστολής του, έτσι ώστε ο κόσμος να είναι πραγματικά το σήμα, το στέμμα και το σημάδι του Θεού.

Οι Ιερείς

Εδώ δίνονται οι γενικές γραμμές σχετικά με μία κοινωνία που έχει διαμορφωθεί σύμφωνα με τους κανόνες μίας πραγματικά αληθούς παράδοσης, οι οποίες μπορούν να χρησιμεύσουν ως πρότυπο και παράδειγμα προκειμένου να οδηγήσουν τη σημερινή Δύση σε μία κανονικότητα την οποία έχει απολέσει εδώ και αρκετό καιρό. Μία κανονικότητα η οποία θα μπορούσε σταδιακά να αποκατασταθεί χωρίς μεγάλες δυσκολίες με την επιστροφή στις αρχές αυτές και στη πνευματικότητα της σκέψης και της ζωής οι οποίες είναι απαραίτητες για την ίδια την ύπαρξη των ανθρώπων. Ως εκ τούτου, πρόκειται για ένα γενικό ζήτημα σύμφωνα με το οποίο η Ευρώπη θα μπορούσε να προσανατολιστεί, και κατ' επέκταση ο κόσμος, με τις απαραίτητες προσαρμογές για την αλλαγή των συνθηκών ζωής, αποφεύγοντας μία βίαιη και ριζική διάλυση που θα έθετε σε κίνδυνο την επανένταξη της κανονικότητας.

Εάν είναι δυνατή μία επιστροφή, μία επανόρθωση για να σώσει τον κόσμο από την πνευματική και υλική καταστροφή, συνεπάγεται με μία αλλαγή κατεύθυνσης που πρέπει να προχωρήσει από το εσωτερικό στο εξωτερικό και όχι αντίθετα. Πρώτα απ' όλα, η πνευματική πεποίθηση για μία παρόμοια αλλαγή είναι απαραίτητη και αυτή η πεποίθηση πρέπει να βασίζεται σε μία καθαρά πνευματική συνειδητοποίηση, δηλαδή, χωρίς καμία συναισθηματική διείσδυση, σε αρχές που κυβερνούν μία παραδοσιακή κοινωνία και, δεδομένου ότι θα ήταν άχρηστο και παιδαριώδες ουτοπικό να πιστεύει ότι ολόκληρος ο λαός και οι μάζες μπορούν να το επιτύχουν μέσα από μία άμεση διαδικασία. Θα ήταν αρκετό εάν αρχικά μερικοί αποτελούσαν έναν σχηματικό πυρήνα με μία όλο και πιο αποτελεσματική λειτουργική ακτινοβολία όπου θα οδηγούσε στην επανένταξη μίας σχεδόν τέλει μορφής. Αυτοί οι λίγοι θα κινούνταν από μία ενιαία δύναμη, εκείνη της αλήθειας και καθοδηγούμενη από έναν μόνο στόχο, κáνοντάς τον να θριαμβεύσει και όχι να κάνει οποιαδήποτε παραχώρηση προς τον εαυτό του, αλλά να αποτελέσει αληθινό και σωστό κέντρο σωτηρίας για ανθρώπους παραπλανημένους και αλλοιωμένους από αμύχανα λάθη. Εάν υπάρχουν τέτοιοι άνθρωποι, η επιστροφή στην

κανονικότητα θα ήταν πάλι δυνατή και ο λόγος της αλήθειας θα μπορούσε να θριαμβεύσει επί της άγνοιας.

Αλλαγή αυτού του τύπου συνεπάγεται με την αγνή και απλή απόρριψη όλων των προκαταλήψεων που έχουν υποβαθμίσει την Ευρώπη εδώ και αιώνες, από όλα τα σφάλματα που έχει συσσωρεύει η αντιπαράδοση εδώ και εκατοντάδες χρόνια διαφθείροντας τη σκέψη και τη ζωή, εξαντλώντας το μυαλό και παραλύοντας τις πνευματικές δυνάμεις που προωθούν το αληθινό και μοναδικό καλό, την καρδιά της Αλήθειας σε μία υπεράνθρωπη τάξη όπου μένει μόνη της και χρειάζεται να έχει το θάρρος και τη δύναμη να τη διατηρήσει. Οι άνδρες αυτοί θα μπορούσαν να σώσουν την Ευρώπη και τον κόσμο, οδηγώντας τους ανθρώπους πίσω στη μεγάλη παραδοσιακή κοίτη, προς το φως αυτών των αρχών που αποτελούν την ίδια τη βάση της ύπαρξης. Μία μεγάλη ενέργεια είναι απαραίτητη για να κατακτήσουν την απαισιοδοξία και το σκεπτικισμό που αντιτίθενται σε οποιαδήποτε αποκατάσταση από τη μία πλευρά και την επιφανειακή αισιοδοξία από την άλλη που θεωρεί ότι έχει επιτευχθεί με υπεροχή κάτι ως απλά μεταβατικό. Απαραίτητη πάνω απ' όλα, είναι η μεγάλη απόσπαση, η αυστηρή πνευματικότητα, η απόλυτη απουσία αυτού του ψευδο-μυστικισμού που είναι τόσο της μόδας στην εποχή μας όπου η πνευματικότητα και η συναισθηματικότητα είναι ισοδύναμες, όπου ο ενθουσιασμός και η πίστη τοποθετούνται στο ίδιο επίπεδο, όπου η πιο σκοτεινή και θορυβώδης παρορμητικότητα πιστεύεται πως αποτελεί έκφραση δύναμης, όπου το εξωτερικό είναι όχι μόνο υπερβολικό, αλλά τείνει να καταστρέψει το εσωτερικό, όπου το πρακτικό σκοτώνει την αληθινή ανάπτυξη, όπου τελικά όλα όσα είναι κατώτερα και παράνομα επιβεβαιώνονται με μία στασιμότητα που ο κόσμος ποτέ δεν γνώριζε, ούτε στις πιο οξείες περιόδους παρακμής.

Πάνω απ' όλα θα χρειαζόταν ένα μεγάλο θάρρος από αυτούς τους άνδρες και μία μεγάλη πίστη να κατακτήσει τόσο σκοτάδι άγνοιας, να σπάσει τόσες πολλές ψεύτικες γέφυρες, να διευκολύνει την επιστροφή στην κατανόηση της αλήθειας, να επαναφέρει στη σκέψη την αξιοπρέπειά και στη ζωή την αιτιολόγησή της. Πολλοί επί του παρόντος στην Ευρώπη γνωρίζουν τη λάσπη που παράγει καθημερινά ο κόσμος, αλλά η πεποίθησή τους είναι απρόθυμη και ατελής. Πρόκειται περισσότερο για μία απαισιοδοξία και σκεπτικιστική στάση παρά μία πραγματική και σωστή πεποίθηση. Κανείς από αυτούς δεν θα μπορούσε να υποδείξει τη θεραπεία ή να δείξει τον τρόπο ώστε να επιστρέψει στην αληθινή ζωή, η οποία, προ πάντων, επιβεβαιώνει τις αξίες του πνεύματος που έχουν θεϊκή προέλευση, αλλά δεν παραμελούν τις ανάγκες της ύπαρξης, προσανατολίζοντάς τις

κατά μήκος του καθαρά παραδοσιακού άξονα.

Κάθε παραδοσιακή κοινωνία συνεπάγεται με την οργανική κατανομή εργασίας και την ανάθεση καθηκόντων σε διάφορες κατηγορίες ανθρώπων προσαρμοσμένες στη φύση και στις δυνατότητές τους. Ακόμη και σήμερα, στην αγωνιώδη κατάσταση της Ευρώπης και του κόσμου, αυτή η κατανομή υπάρχει, αλλά είναι ψευδής, αυθαίρετη, αφύσικη, προσωρινή, μη βασισμένη σε παραδοσιακούς κανόνες, δηλαδή, σύμφωνα με μία αυστηρά και καθαρά ιεραρχική τάξη που απορρέει από την ίδια τη σημασία του όρου, του οποίου ο ιερός χαρακτήρας δεν πρέπει να ξεφεύγει από κανέναν. Δεδομένου ότι κάθε παράδοση είναι ιερή, η κατανομή της εργασίας πρέπει να επιβάλλεται μόνο από τον σεβασμό προς την αλήθεια που αποτελεί η θεία τάξη. Ως εκ τούτου, οι ιερείς θα σταθούν στην κορυφή μίας παραδοσιακής κοινωνίας, όντας φορείς της θείας τάξης, της θείας γνώσης. Θα μπορούσαμε να πούμε Ασκητές, αλλά προτιμούμε τον όρο Ιερείς, διότι υπογραμμίζει με μεγαλύτερη ακρίβεια τον χαρακτήρα της φύσης και του λειτουργήματος που ανατίθεται στους φορείς της υπερφυσικής αλήθειας. Η κάστα αυτή περιλαμβάνει εκείνους που δεν συμμετέχουν στην ενεργό ζωή, οι οποίοι δεν έχουν ευθύνη για τη βέβηλη, τη κοσμική τάξη και είναι οι ηγέτες της παραδοσιακής κοινωνίας, αλλά στην πραγματικότητα, μέσω του ίδιου του χαρακτήρα της αποστολής τους, καταλαμβάνουν μία περιθωριακή θέση σε σχέση με την πρακτική πράξη των υπάρξεων, αλλά αυτή που είναι κεντρική, αποφασιστική και ενδεικτική για τη διατήρηση και την ανάπτυξη της παραδοσιακής κοινωνίας. Είναι οι φτωχοί του Θεού, οι εθελοντικά αρνητές του κόσμου, οι αληθινοί παραγωγοί, οι λάτρεις του Πνεύματος, η ζωή των οποίων είναι αφιερωμένη στην πραγματοποίηση των μεγάλων θείων κανόνων που αποτελούν το παραδοσιακό σώμα. Δεν υπάρχει σύγχυση σχετικά με τη φύση και τις αποστολές τους, οι οποίες είναι καθαρά πνευματικής τάξης, χωρίς κανέναν υλισμό, που εκτείνονται στις αγνές περιοχές του Πνεύματος του Θεού που κυβερνάει τον κόσμο άορατα.

Επομένως, αποτελούν εκείνη την άορατη τάξη, διότι η συνεχής, αδιάκοπη, κρυμμένη δράση τους ανήκει στην ιερή πνευματική τάξη και εκπληρώνεται αυθόρμητα από την ίδια τη δύναμη της ψυχής, τη καθαρότητα της ζωής τους που πρέπει να αποτελεί μία ιεροτελεστία, μία θυσία. Επιμένουμε ιδιαίτερα στον χαρακτήρα της ιερατικής κάστας για να καθορίσουμε τη μορφή της ιεραρχικής εξουσίας και την αποτελεσματικότητα της αποκαλυπτικής αποστολής που τους έχει ανατεθεί. Είναι οι ηγέτες της παραδοσιακής κοινωνίας. Οι άορατοι όμως ηγέτες, καθώς η ιερή γνώση της οποίας είναι οι θεματοφύλακες δεν

αποτελεί καθαρά δογματικό σύστημα ούτε νεκρό σώμα. Αντιθέτως, αποτελεί κάτι το ζωντανό, μία πολυετή πυρρά που πρέπει να συντηρούν, είναι εκείνοι όπου διάγουν βίο εντός της κοινωνίας με το πνεύμα του Θεού, ενεργώντας έτσι ώστε η αλήθεια Του να ανυψωθεί στην κορυφή της, ξεχωριστά από την βαθιά Του αρετή, στην ενεργό και αποτελεσματική ανάπτυξη που μόνο η στοχαστική ζωή επιτρέπει να πραγματοποιηθεί.

Είναι οι μεγάλοι ερημίτες και κατεβαίνουν μεταξύ των ανθρώπων, οι κομιστές της εύνοιας της αλήθειας, αλλά, ακόμη και αν ζουν εντός του κόσμου, αυτό αφορά πραγματικά μόνο το εξωτερικό κομμάτι, καθώς επιβάλλονται χωρίς να κυριαρχούν, δρουν χωρίς να ενεργούν, φωτίζονται με το φως τους, σώζουν με την παρουσία τους, ενισχύουν με το παράδειγμά τους. Η ιεραρχία και η οργάνωσή τους, ο παραδοσιακός τύπος με τον οποίο συνδέονται, η αξία του χαρακτήρα της αποστολής τους καθορίζεται απολύτως από το ότι έχουν επιλέξει ελεύθερα και συνειδητά, όχι μία καριέρα, όχι ένα επάγγελμα, όχι μία δουλειά, αλλά τον τρόπο του Θεού. Ό,τι ξεκινάει από το Θεό οδηγείται πίσω στον Θεό και το έχουν επιλέξει όχι μόνο για τον εαυτό τους, αλλά με το ακριβές καθήκον να το δείξουν σε όλους. Αυτοί θυσιάζονται και θυσιάζουν. Αντικατοπτρίζεται προσεκτικά στην αξία και στην τεράστια σημασία αυτών των δύο εκφράσεων όταν οδηγούνται πίσω στην ακρίβεια της ετυμολογικής τους σημασίας [θυσία = καθιστώ κάτι ιερό]. Οι Ιερείς δεν μπορούν να είναι ιεροί οι ίδιοι, δεν μπορούν να κάνουν ιερό ό,τι αγγίζουν και να πλησιάζουν το ιερό επειδή γεννήθηκαν γι' αυτό. Είναι προορισμένοι για κάτι τέτοιο και η επιλογή τους, στην αγκαλιά της ιερής υπηρεσίας, αποτελεί την απόλυτη ταύτιση με τις εγγενείς δυνατότητες της φύσης τους.

Δεν μπορούν να αποκλίνουν αν είναι πραγματικά ιερείς, δεν μπορούν, αν αποφύγουν, να μην πέσουν στη χαμηλότερη απόδραση γιατί έχουν προδώσει τον Θεό, απέτυχαν στους όρκους τους και με την απομάκρυνση μολύνουν τους εαυτούς τους και τους ανθρώπους. Εάν η αξία και το ύψος της αποστολής που ανατέθηκε στους Ιερείς είναι σταθερές και κατανοητές, θα φτάσουμε σε κάποια συμπεράσματα στα οποία ο σύγχρονος κόσμος, έχοντας γίνει αντιπαραδοσιακός, δεν είναι πλέον σε θέση να ανυψωθεί. Ας περιγράψουμε ένα από αυτά.

Καθώς οι Ιερείς αποτελούν τους κατόχους της ιερής γνώσης και την αδιαπραγμάτευτη βάση μίας πραγματικά παραδοσιακής δομής, πρέπει να εξασφαλίσουν την κανονικότητά της, να διατηρήσουν την ενότητα με το αόρατο πνευματικό κρυμμένο έργο τους και ως εκ τούτου είναι υπεύθυνοι για τη γενική πτώση του παραδοσιακού πνεύματος καθώς κανένας δεν μπορεί να εκπέσει αν οι ίδιοι οι ιερείς δεν εκπέσουν, κανείς δεν μπορεί να

αποτύχει εάν οι ίδιοι οι ιερείς δεν αποτύχουν, σε κανέναν δεν μπορεί να απαγορευτεί η αλήθεια του Θεού, αν οι ιερείς δεν την προδώσουν πρώτα. Κανείς δεν μπορεί να διαφθείρει τον κόσμο αν δεν τον καταστρέφουν πρώτα οι ίδιοι. Εγκαταλείποντας την ιερή αποστολή τους για τις ανησυχίες της κοσμικής τάξης, περνώντας από τη στοχαστική ζωή για την οποία προορίζονται, στην ενεργό ζωή που δεν είναι ο τόπος ανάπτυξης της δραστηριότητάς τους, με την κάστα τους, τις υποχρεώσεις τους και ειδικά τις θείκες αρχές των οποίων η ακτινοβόλα αρετή πρέπει να παραμείνει ανέπαφη. Πόσοι είναι ικανοί να καταλάβουν πώς η σημερινή κατάσταση αθλιότητας οφείλεται στην αποστασία της ιερατικής κάστας, η οποία ευθύνεται γι' αυτό, επειδή μόνο αυτοί, οι Ιερείς, διατηρούν την επαφή με το θείο όχι μόνο μέσω της δράσης τους πάνω στους ανθρώπους, αλλά κυρίως με τη συνεχή συνειδητοποίηση και αποτελεσματικότητα της εσωτερικής τους άσκησης; Ακριβώς όπως η δύναμη του Θεού είναι μυστηριώδης και αόρατη, το ίδιο είναι και ο απόκρυφος και κρυμμένος Ιερέας. Διαλογιζόμενοι πράττουν, εκπληρώνοντας το θείο έργο, εργάζονται στον κόσμο, θυσιάζοντας τον εαυτό τους θυσιάζουν, προσευχόμενοι σώζουν, η αποστολή τους είναι γνήσια και όχι η ασεβής λεηλασία των νόμων του Θεού.

Αν κάποιος μπορεί με απόλυτη βεβαιότητα να τους καταλογίσει την κατάσταση της σημερινής Ευρώπης, ανεξάρτητα από την απομάκρυνση αυτής της τάξης, καμία παρακμή της ανθρωπότητας δεν οφείλεται στην παραδοσιακή μορφή με την οποία επανασυνδέονται και για την οποία θα μπορούσαν να είναι οι αυθεντικοί εκπρόσωποι. Η Παράδοση είναι άτρωτη, απαραβίαστη, ανυπέβλητη, είναι η αλήθεια του Θεού και παραμένει άθικτη επειδή, ακόμα και αν προδοθεί από τους πρεσβευτές Του, βρίσκει πάντα εκείνους που διατηρούν τον ιερό τους χαρακτήρα, εκείνοι που, μεταξύ ανδρών που δεν ανήκουν στην ιερατική τάξη, γίνονται νόμιμοι και εγκεκριμένοι κομιστές. Σχεδόν πάντα αυτοί, οι ιερείς μεταξύ των ανθρώπων, εκτελούν την αποστολή τους πιο επικίνδυνα από το αν ανήκουν στην επίσημα αναγνωρισμένη τάξη, καθώς πρέπει να πολεμήσουν εναντίον μίας βλαβερής δύναμης που τείνει να τους καταστέλλει, εκείνων που έχουν προδώσει την πίστη, την παράδοση, την εγκατάλειψη του θείου για τον άνθρωπο και του ιερού για το βέβηλο. Αυτοί είναι οι ψευδο-ιερείς που δεν κατέχουν πλέον την ιδιότητά τους, δηλαδή την ιερή γνώση. Αναλογιστείτε τη σημασία των όσων λέμε και θα καταλάβετε πώς οι μοναχικοί ασκητές, αυτοί που θα μπορέσουμε να ονομάσουμε τους έξω, σε όλες τις περιόδους παρακμής της ιερατικής τάξης, έχουν κρατήσει ζωντανή την πολυετή πυρρά της παράδοσης ενάντια στην εξαπάτηση, το μίσος, την

κακομεταχείριση εκείνων που απέτυχαν στην αποστολή τους.

Η αυτό-οργάνωση των ασκητικών ομάδων έξω από την ιερατική κάστα, η παρουσία των Διδασκάλων, των μοναχικών Ασκητών, σε όλη την περίοδο παρακμής εξηγείται ακριβώς με την εγκατάλειψη της παράδοσης από εκείνους στους οποίους ανατέθηκε η κατάθεσή της και την ανάγκη της θείας τάξης. Επιμένουμε ότι άλλοι επιδιώκουν να διατηρήσουν επαφή μεταξύ ανθρώπου και Θεού, περνώντας από κάθαρση τους ιερούς τρόπους της βρώμικης σκωρίας που συγκέντρωσαν οι ψεύτικοι ιερείς, δηλαδή των πιο ασεβών αρνητών του υπερφυσικού κόσμου. Ο Δάντης διδάσκει...⁴

Είναι αναγκαίο, ώστε να αποφευχθεί η παρεξήγηση, να επιμένουμε στη φύση και το χαρακτήρα αυτού του ορισμού, της μόλυνσης του περιβάλλοντος της ιερατικής κάστας στις περιόδους παρακμής. Οι θεικές αλήθειες που αποτελούν το ιερό σώμα της παράδοσης έχουν καθαρά μεταφυσικό ή υπερβατικό χαρακτήρα. Είναι υπεράνθρωπες, αιώνιες και επομένως για να τις προσεγγίσουμε, είναι απολύτως απαραίτητο να περάσουμε πέρα από την ανθρώπινη κατάσταση και να φέρουμε τον εαυτό μας μέσω του πνεύματος σε αυτή τη σφαίρα της καθάριας πραγματικότητας όπου η θεία πραγμάτωση αναπτύσσεται πέρα από τον τομέα των Μορφών και των Ρυθμών στη σιωπή της ανυπερβλητότητάς της. Η πίστη προετοιμάζει αυτή τη μετάβαση από το ανθρώπινο στο θεικό. Στη πραγματικότητα αποτελεί τη βασική κατάσταση, η οποία δεν μπορεί να ξεφύγει από τη στοιχειώδη αναλογία με τόσες πολλές ανθρώπινες και ενδεχόμενες καταστάσεις. Πρέπει να πιστέψουμε ότι κάποιος γνωρίζει, διότι γνωρίζει μόνο γνωρίζοντας ότι κάποιος μπορεί να το ξέρει πριν γνωρίσει, με άλλα λόγια, προτού αποκτήσει τη σοφία και έχοντας ήδη ολοκληρώσει το πέρασμα από το ανθρώπινο επίπεδο στο θεικό, κάτι το οποίο μπορεί να επιτευχθεί μόνο μέσω του θείου.

Πίστη σε ποιον; Στο Θεό, στον Κύριο, πείτε όλες τις παραδόσεις που επιμένουν σε αυτή την απολύτως απαραίτητη προϋπόθεση για την αποτελεσματική πραγμάτωση του θεικού. Κάποιος πιστεύει στην αλήθεια πριν φτάσει σε αυτή, δηλαδή πριν βρεθεί εκεί και αποτελέσει τμήμα της, και η ένταση της πίστης είναι σε άμεση σχέση με την αποτελεσματικότητα του επιτεύγματος.

Η πίστη είναι επομένως η σιδηροδρομική γραμμή, η γέφυρα, ο ισθμός ανάμεσα στον άνθρωπο και το θεικό, ανάμεσα σε αυτό που δεν είναι ο άνθρωπος και αυτό που πραγματικά είναι όταν δεν είναι πια, όταν ξεπεράσει και μεταβεί πέρα από, και για πάντα, την ανθρώπινη

4 Dante docet... στο πρωτότυπο (Σ.τ.Μ.)

κατάσταση. Καθώς όμως αυτό αποτελεί τον καρπό της άγνοιας, η πίστη είναι η απαραίτητη προϋπόθεση για τη καταστροφή της άγνοιας και την επίτευξη της σοφίας.

Ακυρώνει κάθε ανθρώπινο περιορισμό στον άνθρωπο, καταργεί την ατομικότητα, ανοίγει όλα τα περάσματα της Άπειρης δυνατότητας, θεωρεί τις αλυσίδες λυμένες, ώστε να είναι πραγματικά έτσι, λειτουργεί ένας τύπος προπαρασκευαστικής ακτινοβολίας των μεμονωμένων σχολών, διότι κάποιος πιστεύει σε άλλα πράγματα εκτός του εαυτού, στο ιερό κείμενο, στην κρυμμένη αξία της ιεροσύνης, στον εκπρόσωπο, στον κύριο. Με άλλα λόγια, σε ό,τι περνά πέρα από την καθημερινή πραγματικότητα. Η ψευδαισθήση του κόσμου που συνήθως βιώνεται στο πλαίσιο όλων των λογικών και ορθολογικών περιορισμών, αρνείται αποφασιστικά το απτό σύνολο και επιβεβαιώνει μία αόρατη πραγματικότητα.

Το να έχεις πίστη σημαίνει να πιστεύεις σε κάτι που δεν γνωρίζεις κάποιος ακόμη, αποτελεί την ευγενέστερη και απεγνωσμένη προσπάθεια του να έρθεις πρόσωπο με πρόσωπο με το κατώφλι του μυστηρίου και να επιβεβαιωθεί ότι πέρα από αυτό υπάρχει μία ανείπωτη πραγματικότητα, αυτή που αποκαλύπτεται. Ακόμη και για εκείνους που δεν μπορούν να περάσουν από αυτό το όριο, είναι πολύ θετικό το ότι καταφέρνουν να φτάσουν στο ακρότατο όριο που συνδέεται με τη δύναμή τους με μία πράξη πίστης που υπερπηδάει το σφάλμα, την ορατή παρουσία, τον κόσμο και τα πράγματα, να γονατίσει μπροστά στην Αόρατη Παρουσία. Ο Θεός και τα Ονόματά Του αποκρύπτονται με προσοχή ακριβώς επειδή απουσιάζουν, επιβεβαιώνονται και πιστεύονται και δεν είναι γνωστά. Η πίστη λοιπόν είναι ανώτερη από οποιαδήποτε ανθρώπινη γνώση, σε οποιαδήποτε δραστηριότητα κατάκτησης του ανθρώπου, διότι περνά πέρα από αυτή, θεωρεί ότι είναι επικουρική, αμελητέα, διαπραγματεύσιμη, ακόμα και τίποτα απέναντι στο θεϊκό πρόσωπο που το αναγνωρίζει ως την αόρατη σεβάσμια ρίζα μέσω της ιδιότητας του αόρατου, πραγματικό μέσα από την φαινομενική αδιαφορία του, θεϊκό ακριβώς επειδή δεν είναι ανθρώπινό, μη απτό, μη αντιληπτό από τις αισθήσεις και αναλύσιμο από την αιτία. Τοποθετούμενο σε μία σφαίρα του καλού, εκείνοι που πιστεύουν, θα μπορέσουν να το απολαύσουν, αν θα είναι ευχάριστο στο Θεό, μόνο μετά τη διάλυση της ανθρώπινης σύνθεσης, δηλαδή, *post mortem*.

Η πίστη φανερώνει το θαύμα που όσοι δεν μπορούν να φτάσουν με εντατική προσπάθεια και να αναγνωρίσουν το θεϊκό κατώφλι, θα το επιτύχουν με την ταχεία και άμεση επαφή που μπορεί να αποκατασταθεί με μεγαλύτερα αποτελέσματα. Σε σύγκριση με αυτούς που γνωρίζουν, βρισκόμαστε πολύ μακριά, αλλά σε σύγκριση με εκείνους που δεν

πιστεύουν, στους μικρούς ανθρώπους του μικρού κόσμου, τους θεατές του ελάχιστου στο ελάχιστο και τους εραστές των σκιών, βρισκόμαστε σε μία προφανώς προνομιούχα θέση επειδή είναι απομακρυσμένη όσο το πνεύμα ξεπερνάει τη σάρκα και η νοημοσύνη την ανοησία.

Εκείνοι που ονομάζονται “ιδιοφυείς” από τους ανθρώπους του σήμερα, τόσο δεμένοι με τον άνθρωπο για να ειδωθούν με τη μεγαλύτερη ειρωνεία, ακόμη και οι υπεράνθρωποι, που περικλείονται καθώς βρίσκονται στα ανθρώπινα και γήινα όρια, είναι πολύ κατώτεροι από τους πιο ταπεινούς πιστούς καθώς υπερτροφούν ένα τίποτα, τον άνθρωπο και τον κόσμο και δημιουργούν τα πάντα από αυτό το τίποτα. Οι πιστοί αντιθέτως αρνούνται το τίποτα, τον άνθρωπο και τον κόσμο και τα επιβεβαιώνουν με ό,τι επαναφέρει μόνο το Θεό, δηλαδή την ανώτατη αιτία. Εκείνοι που δεν πιστεύουν βλέπουν το αποτέλεσμα να χωρίζεται από την αιτία, το οποίο είναι παράλογο, ενώ εκείνοι που πιστεύουν θεωρούν ό,τι βλέπουν ως αποτέλεσμα της αιτίας, το οποίο είναι σύμφωνο με την αλήθεια: όσοι γνωρίζουν αρνούνται και του αποτελέσματος και αυτή είναι η αλήθεια. Εμπλουτίζοντας αυτό το τελευταίο σημείο, θα μπορούσαμε να καταλάβουμε πρώτα απ’ όλα την τριπλή στάση του ανθρώπου απέναντι στην αλήθεια σύμφωνα με ό,τι είναι κατώτερο, εφάμιλλο ή υψηλότερο από τον άνθρωπο και κατά συνέπεια ο τρόπος με τον οποίο η αρχή της αιτιότητας πρέπει να εξεταστεί κατά τη μετάβαση από το βέβηλο στο ιερό, από το ανθρώπινο στο θεϊκό, σύμφωνα με το τι κάνει το σχήμα του θανάτου, της ζωής και της απελευθέρωσης. Αυτό το τριπλό σχήμα μπορεί να διατυπωθεί γενικώς σε σχέση με αυτές τις δυνατότητες: χωρίς τον Θεό, με τον Θεό, ο Θεός.

Η πίστη είναι επομένως η παραδοσιακή βάση αριστείας αφού αποτελεί την αναγκαία προσδοκία για τα μέσα από τα οποία ξεκινάει ο δρόμος από το ανθρώπινο στο θεϊκό και δημιουργεί με αποφασιστικότητα μία γέφυρα που είναι σταθερή προς την άλλη όχθη χωρίς αυτό να φαίνεται αλλά γνωρίζοντάς το μόνο καθώς αποκαλύπτεται: η παράδοση εργάζεται γι’ αυτή τη σταθεροποίηση του θεϊκού η οποία αποτελεί για τους πιστούς το αόρατο *ubi consistam*⁵, το στίγμα της ανύψωσης στο κατώφλι του μυστηρίου.

Σημειώνουμε ότι ο Θεός, ακριβώς επειδή πιστεύεται αλλά δεν είναι γνωστός, επιβεβαιώνεται στην βαθύτερη Του πραγματικότητα, εκείνη της Αδήλωτης Αρχής, και αυτή η απλή πίστη προφέρεται πιο θετικά από ό,τι θα φαινόταν υπό μία επιφανειακή εξέταση, αφού επιβεβαιώνοντας το άγνωστο του προορισμού, ομολογεί σιωπηρά ότι μόνο μία

5 Σημείο στάσης (Σ.τ.Μ.)

συνειδητοποιημένη γνώση μπορεί να το επιτύχει μέσω ενός αποτελεσματικού γίγνεσθαι. Η γνώση αυτή ακολουθεί την πίστη, διέρχεται από το κατώφλι του θείου για να μεταφερθεί στο ίδιο μυστήριο.

Είναι το πιο εσωτερικό μέρος του Ναού όπου εκτελείται η θυσία, σε εκείνον το βωμό όπου βρίσκει ο Ιερέας.

Έτσι λοιπόν, αν ολόκληρος ο ναός αποτελεί τον τομέα του ιερού και έχουμε μόνο το βέβηλο έξω από αυτόν, στον ίδιο το ναό μεταξύ του βωμού και των υπολοίπων, υπάρχει ένας καθαρός διαχωρισμός. Ενώ ο βωμός αποτελεί την ενεργό πραγμάτωση του θείκου και ως εκ τούτου αποτελεί την αληθινή περιοχή του ιερού, το υπόλοιπο της εκκλησίας προορίζεται για εκείνους που είναι παρόντες στη θυσία, συμμετέχουν σε αυτή, αλλά δεν την εκτελούν οι ίδιοι. Επομένως είναι πάντα βέβηλοι καθώς υπάρχει φραγμός μεταξύ αυτών και της θείας αλήθειας. Αυτή είναι η σχέση μεταξύ πίστης και γνώσης, μεταξύ των πιστών και των Ιερέων, μεταξύ εκείνων που πιστεύουν μόνο και όσων γνωρίζουν και πρέπει να γνωρίζουν, μεταξύ του πλήθους των καλούντων και του βαθμού των εκλεκτών, μεταξύ της παθητικής αγάπης που γεννά και καλεί στο πίσω μέρος από το ιερό κατώφλι και την ενεργή αγάπη που εκτελεί τη θυσία απευθείας με μία χειρονομία που είναι αγαλλίαση, μία φωνή που είναι θεική, ένα θυσιαστήριο που αποτελεί τον θρόνο του Αιώνιου.

Από όλα αυτά, είναι εύκολο να φτάσουμε σε αυτό το συμπέρασμα ότι οι Ιερείς, ως φορείς της ιερής γνώσης, πρέπει πραγματικά να τη κατέχουν μέσω μίας συνειδητής γνώσης για να μπορέσουν να εκτελέσουν στο βωμό την υψηλότερη από τις θυσίες, τη ιερή θυσία, μέσω της οποίας ενισχύουν την πίστη, την επιβεβαιώνουν με τη δύναμή της και φτάνουν στην ελπίδα ότι μπορούν, φτάνοντας στο κατώφλι, να φτάσουν στη σφαίρα της χάριτος, της θεικής αγάπης.

Αν οι Ιερείς δεν κατακτήσουν τη γνώση αυτή, δεν είναι ιερείς, δεν μπορούν να είναι οι υποστηρικτές της Παράδοσης, οι πρίγκιπες μίας παραδοσιακής κοινωνίας, εκείνοι που διατηρούν την επαφή μεταξύ ανθρώπινου και θείκου σε μία μόνιμη ροή, που εξασφαλίζουν ζωή και την δικαιολόγηση της ίδιας της ζωής, την τοποθέτησή της πίσω στο Θεό. Αυτή είναι η αληθινή αμαρτία που μπορεί να υποστεί ένας Ιερέας, να μην έχει επιτύχει τη συνειδητή γνώση, να πραγματοποιήσει μία τελετή με γνώση της αξίας, της αποτελεσματικότητας και της σημασίας της, να μην γνωρίζει με άλλα λόγια την ιερή γνώση και να τη μειώσει σε απλή φλυαρία ή σε μία αδρανή διατύπωση όπου, στο πλαίσιο της συνειδητοποίησης της γνώσης που πρέπει να είναι εκείνη του Ιερέα, αποτελεί παραλογισμό, διότι εκείνος που πέφτει κάτω βάζει τον εαυτό του κάτω από τους πιστούς,

βέβηλος μεταξύ των βέβηλων και βεβηλωτής μεταξύ των βεβηλωτών.

Η παράδοση παραμένει ανέγγιχτη εντούτοις, ακόμη και σε μία τέτοια περίπτωση, η άυλη ιεροσύνη δεν μειώνει την αποτελεσματικότητα που είχε στους πιστούς, στους ακόλουθους της πίστης, ορισμένοι από τους οποίους μπορούν ακόμη και να υποκαταστήσουν, αν όχι στην πραγματικότητα, τον Ιερέα που εκτελεί για αυτούς την ιεροτελεστία και αποτελεί γι' αυτούς την παροδική ή μόνιμη κατάθεση της αλήθειας του Θεού. Εάν αυτή η παράλειψη δεν βλάπτει την παράδοση αυτή καθαυτή, βλάπτει πάρα πολύ τη βάση μίας παραδοσιακής κοινωνίας, ακυρώνει την αρχή της εξουσίας που είναι απολύτως αναγκαία για τη διατήρηση των δύο τάξεων, της ανθρώπινης και της θείκης, του βέβηλου και του ιερού, αυτό της πίστης και της γνώσης, εκείνων που πιστεύουν και όσων γνωρίζουν, αλλά αυτό που είναι πιο σοβαρό, δημιουργεί την *ιεροσύνη των μοναχικών Ασκητών* οι οποίοι, με το θέλημα του Θεού, διατηρούν το παραδοσιακό μυστικό με το έργο τους που προορίζεται για μία μειοψηφία. Αυτοί την προστατεύουν από το βέβηλο και καταλήγουν να αντιτίθενται στην ιερατική κάστα που φοβάται στη συνέχεια την ίδια της τη γνώση, εκείνη που οι ίδιοι εγκατέλειψαν και πρόδωσαν. Οι θλιβερές συγκρούσεις έγιναν πάντοτε εις βάρος της ιερής γνώσης, προκαλώντας αναταραχές και συγκρούσεις κάθε τύπου σε αντίθεση με τη διατήρηση της παραδοσιακής τάξης.

Καθιστώντας τους Ιερείς θεματοφύλακες της ιερής επιστήμης, εξετάζοντας έτσι αυτά τα διάφορα ερωτήματα, σκεφτόμαστε μία παραδοσιακή μορφή που προσαρμόζεται περισσότερο στη φύση και στο πνεύμα της Δύσης, όπου οι μοναδικοί ασκητές πρέπει να είναι οι Ιερείς, προστατεύοντας πραγματικά το παραδοσιακό σώμα και οδηγώντας το να συνειδητοποιεί αποτελεσματικά το ίδιο το δόγμα με τη βαθιά γνώση όλων όσων συνιστούν τη θείκη αλήθεια.

Οι Ιερείς, εκτός από τη στέρηση της πραγματικής γνώσης των ιερών πραγμάτων, μπορούν επίσης να έρθουν κάτω από το διάκοσμο που επιβάλλεται στην κάστα τους. Η κατηγορία της ανηθικότητας είναι πολύ γνωστή και πολύ συνηθισμένη γιατί πρέπει να επιμείνει εκεί, αντί να δημιουργούνται ακατανόητες υποτιμήσεις της ίδιας της παράδοσης, πράγμα που είναι πραγματικά παράλογο, προκαλώντας τη σέκτα, το σχίσμα, την ετεροδοξία. Στο σημείο αυτό θα αναφέρουμε άμεσα και ξεκάθαρα ότι η ηθική είναι για τη γνώση και όχι το αντίστροφο. Η καθαρά ηθική πλευρά ενός ζητήματος κάθε γεγονότος είναι η μικρότερη πράξη για να κατανοηθεί και να εκτιμηθεί το νόημά της. Η πρώτη και μοναδική αμαρτία είναι η άγνοια και κάποιος είναι περισσότερο υπεύθυνος το να

μην γνωρίζει ή να είναι ημιμαθής από το να ενεργεί με γνώμονα το κακό. Ως προς τη κρίση της συνείδησης, δεν πιστεύουμε απλώς πως αποτελεί ένα πολύ κοπιαστικό και άλυτο έργο, αλλά άμεσα ιερό, διότι μόνο από το Θεό και στο όνομα του Θεού κρίνονται οι συνειδήσεις. Και που οι περισσότερες κρίσεις δεν δόθηκαν στο Θεό και στο όνομα του Θεού; Κάποιος συλλογίζεται με προσοχή ότι μόνο τα γεγονότα μπορούν να κριθούν στον συνήθη τόπο ως συνθήκη ικανή να προσδιορίσει τους άλλους και ως εκ τούτου, αν είναι επιβλαβή, να καταδικασθούν.

Επομένως, αυτό που πρέπει να κριθεί, να καταδικαστεί και να τιμωρηθεί είναι η πράξη όταν είναι ορατή, "ενεργή", οδηγώντας σε απομίμηση, αποτελώντας το παράδειγμα και τη σπορά άλλων πράξεων, όταν διεγείρει. Αυτό που πρέπει να καταδικαστεί είναι το σκάνδαλο σε όλες του τις μορφές, σε όλες τις τάξεις. Αυτό αποτελεί την υγιή αρχή μίας πραγματικά παραδοσιακής ηθικής που διατηρεί το προνόμιο της συνείδησης εν δράση ως προνόμιο του Θεού και καταστέλλει την παραβίαση όχι γιατί τα κίνητρα καταδικάζονται αλλά για να αποτρέψουν την επανάληψη, το παράδειγμα.

Επιπροσθέτως, δεδομένου ότι υπάρχει μεγάλο εύρος στην ένταση της διάδοσης ενός αδικήματος, δηλαδή στην αθανασία μίας πράξης, μία πραγματική κοινωνία των πολιτών πρέπει να υιοθετήσει όλα αυτά τα φυσικά, εξωτερικά, βάνουσα, κατασταλτικά μέτρα που τιμωρούν, από τη θανατική ποινή μέχρι τα βασανιστήρια και τα μαστίγια, αλλά δεν κρίνουν, κατά το κτύπημα, αυτό που αποτελεί το εξωτερικό κομμάτι, δηλαδή τη σάρκα.

Μια πραγματική κοινωνία πολιτών, που υιοθετεί ξανά όλα τα παλιά μέτρα της φυσικής, εξωτερικής πίεσης, επιστρέφει στην αλήθεια του παραδοσιακού ρεύματος, υπακούει σχολαστικά στην αλήθεια του Θεού και ταυτόχρονα εμπλουτίζει τον αριθμό των αληθινών και πραγματικών λόγων δράσης, δημιουργώντας ένα παιχνίδι, μία εναλλαγή, μία αμοιβαιότητα μεταξύ του εγκλήματος και της τιμωρίας, καρποφόρα σε αισθήσεις ευεργετικές για ζωή, γόνιμες στις επεκτάσεις και υπερβαίνοντας τα βάνουσα γεγονότα. Η θανατική ποινή, τα διάφορα είδη βασανιστηρίων που προκαλούνται δημόσια από την τραγωδία τους, είναι πάντοτε σημαντικά αποτελεσματικά και διδακτικά και μπορούν ακόμη να ορίσουν αληθινές πηγές καθαρού, θετικά συμπλέγματα, των οποίων η σημασία δεν διαφεύγει από εκείνους που είναι εξοπλισμένοι με αίσθηση και πραγματικά εποικοδομητική φαντασία χωρίς αισθητικές και απαλές αποκλίσεις. Υπάρχει όμως και μία άλλη βαθύτερη τάξη: το έγκλημα έχει βαθμούς που εξαρτώνται απόλυτα από την παθιασμένη ανθρώπινη φύση,

δηλαδή από το σκοτεινότερο σύμπλεγμα όπου κυριαρχεί αδιαμφισβήτητα στους συνηθισμένους άνδρες. Είναι επομένως απαραίτητο να αντιστοιχηθούν είτε ιεραρχικά, είτε αναλογικά, κυρώσεις στα επίπεδα αυτά, μέσω μίας απρόσωπης δικαιοσύνης που ενεργεί επί της σάρκας, αφαιρώντας κάθε πειραματικό χαρακτήρα. Με τον τρόπο αυτό καθιερώνεται μόνο μία ανταμοιβή και μία ανόρθωση που φτάνει σε μία ισοροπία. Αυτός είναι ο δείκτης μίας πραγματικής και κατάλληλης παραδοσιακής κοινωνίας.

Οι Ιερείς μπορούν και πρέπει να κατηγορηθούν μόνο εάν αποτύχουν στο καθήκον τους με πλήρη ή μερική αντίληψη των παραδοσιακών αληθειών. Η ύπαρξή τους, στην καθαρά εξωτερική πλευρά, δηλαδή από ηθική άποψη, είναι καταδικαστέα όταν έχουν υποπέσει σε σκανδαλώδη βίο και τότε μόνο μπορούν να υποβληθούν σε δίκη αποτελούμενη μόνο από άτομα που ανήκουν στην ίδια τάξη. Στην πραγματικότητα, από όσα έχουν ειπωθεί μέχρι τώρα, προκύπτει πως η πραγματική γνώση, δηλαδή ολοκληρωμένη και συνειδητοποιημένη, ανήκει στη στοχαστική και όχι στην ενεργό ζωή. Η σχέση μεταξύ περισυλλογής και δράσης είναι υψίστης σημασίας για τη διατήρηση της παραδοσιακής ιδέας, διότι η ανισοροπία τους συνιστά ρήξη, ιεραρχική αναστροφή, πραγματική απόκλιση η οποία, εδώ και αιώνες, αποτελούσε την προέλευση της τρέχουσας απόγνωσης της Δύσης. Η σχέση του στοχασμού με την δράση βρίσκεται στο ίδιο επίπεδο που βρίσκεται η σχέση του ανθρωπίνου με το θεϊκό, του αιωνίου με το εφήμερο, καθώς επίσης και το εύρος τους το οποίο είναι ξεχωριστό και καθαρά περιγραφόμενο από τους δύο διαφορετικούς τύπους δραστηριότητας. Στο σχεδιασμό υπάρχει μία δραστηριότητα ειδικής τάξεως που πραγματοποιείται στον αιώνιο τόπο, πέρα από το χρόνο και το χώρο, στη σφαίρα των υπερβατικών αληθειών, σε μία προφανή υποχώρηση και σε μία εσωτερίκευση που στην πραγματικότητα αποτελεί μία πραγματική μετάφραση από το ανθρώπινο στο θεϊκό και την ακύρωση του ανθρωπίνου, έτσι ώστε μόνο τα θεϊκά υπολείμματα να βρίσκονται στην απόλυτη αυτονομία τους.

Υπό αυτή την έννοια, ο στοχασμός και η αποκάλυψη είναι συνώνυμα καθώς η θεϊκή αλήθεια μπορεί να αποκαλυφθεί μόνο στον άνθρωπο εάν γίνει ναός ο ίδιος, να αποτελέσει δηλαδή ο ίδιος το καταφύγιο της αλήθειας. Ο άδειος ναός της ανθρωπότητας που εδρεύει στη γη και ανυψώνεται στον ουρανό μέσω μίας κατακόρυφης καθέτου που αντανακλά την ανύψωση όλων των όντων προς την ολοκλήρωση των ανώτερων καταστάσεων για την αποκλειστική και εντατική ολοκλήρωσή τους.

Εάν στην Αρχέγονη Παράδοση ο ίδιος ο κόσμος ήταν ο ναός, με τον διαδοχικό εκφυλισμό της ανθρωπότητας, ο ιερός περίβολος δημιουργήθηκε για να χωρίσει το ιερό από το βέβηλο και να διατηρήσει τη διάκριση μεταξύ των δύο τάξεων με τον τρόπο που ο ανώτερος κατευθύνει και καθοδηγεί το υποδεέστερο. Ο ναός αποτελεί το σύμβολο και ακόμη περισσότερο. Είναι ο τόπος της ειρήνης, της απόλυτης εσωτερικότητας, όπου αρνείται κάθε ατομικότητα, ακυρώνεται ή απομακρύνεται από κάθε ανθρώπινη σκωρία, επιτυγχάνεται η πραγματοποίηση του θείου, ο θεοφανικός κύκλος της πραγματικής πληρότητάς του.

Όποιος στοχάζεται - και ο στοχασμός είναι μόνο της θείας τάξης, επομένως πρέπει να κρίνεται απολύτως ακατάλληλος σε οποιαδήποτε άλλη τάξη, ειδικά στην αισθητική τάξη που είναι εμφανώς κατώτερη - όχι μόνο διαχωρίζεται από τους άλλους, αλλά και από τον εαυτό του, όντας ο διαχωρισμός αυτός το ουσιαστικότερο κομμάτι, αδειάζοντας την καρδιά του καθιστώντας το κέντρο της ύπαρξής του όπου η Αόρατη Παρουσία εκδηλώνεται σε μία προοδευτική ακτινοβολία της οποίας τα επίπεδα βρίσκονται δίχως τέλος και αποτελούν την ιεραρχία των θείων σταδίων. Συνεπώς, ο όρος αυτός δεν μπορεί και δεν πρέπει να εφαρμοστεί σε κάτι το οποίο δεν είναι το πραγματικό, αποτελεσματικό επίτευγμα των ανώτερων καταστάσεων που δεν παριστάνεται παθητικά όπως από το εξωτερικό αλλά ενεργά έχει συνειδητοποιήσει στην εσωτερικότητα του μεγάλου ναού που είναι η καρδιά που έχει περάσει από το καθαρτήριο, έχει μετατραπεί σε ένα δοχείο φωτός, το ιερό δισκοπότηρο όπου ολοκληρώθηκε το θείο μυστήριο. Όλα όσα είναι αγνά και ξεκάθαρα ανθρώπινα - όπως η τέχνη με τη κοσμική έννοια και η φιλοσοφία, ειδικά στη σύγχρονη έννοια - αποκλείονται από το στοχαστικό πεδίο που είναι η θείκη και όχι η ανθρώπινη ζωή, η πραγματικότητα και όχι η ψευδαίσθηση, η αλήθεια και όχι η άγνοια. Η φιλοσοφία που αποτελεί μία εξασθενημένη σοφία και η τέχνη που αποτελεί μία καθαρά εξωτερική αγάπη για τον ίδιο της τον εκφυλισμό, αποκλείονται από τη στοχαστική ζωή και αντιπροσωπεύουν μία τεχνητή διάρθρωση που η σημερινή απόκλιση όπου δημιουργείται μεταξύ του προβληματισμού και της δράσης, αποτελεί έναν μικρό πλασματικό κόσμο όπου η αδυναμία των εξωτερικών πραγμάτων έχει και αυτή εξαντληθεί.

Αν λοιπόν ο στοχασμός είναι δεσμευμένος για τους Ιερείς που αποτελούν φορείς της θείκης σοφίας, ποια θα είναι η σχέση μεταξύ της στοχαστικής και της ενεργού ζωής; Είναι ταυτόσημη με αυτό που διέπει τη θεία τάξη και την ανθρώπινη τάξη. Η ενεργός ζωή πρέπει να προσανατολίζεται σύμφωνα με ένα όραμα που μπορεί να καθοριστεί μόνο

από εκείνους που ζουν στοχαστικά. Στην πραγματικότητα, αν ο άνθρωπος και ο κόσμος από μόνοι τους δεν είναι τίποτε όταν διαχωρίζονται από την αιτία τους και δεν επιστρέφουν σε αυτή, δηλαδή στο Θεό, αποκτούν αντιθέτως μία διαφορετική έννοια όταν ενσωματώνονται στην πραγματική τάξη καθώς αντιπροσωπεύουν τον ίδιο τόπο όπου εκπληρώνεται μία από τις θεϊκές δυνατότητες. Αναλογιστείτε προσεκτικά το παρακάτω. Η στοχαστική ζωή είναι ένας ευρύτερος κύκλος ο οποίος εσωκλείει ένα μικρότερο, την ενεργό ζωή, των οποίων η ενσωμάτωση αποτελεί την παραδοσιακή ενότητα. Επιβεβαιώνοντας την ανωτερότητα της στοχαστικής ζωής, απαιτείται η αναγκαιότητα της ενεργού ζωής, υπό την προϋπόθεση ότι η τελευταία συμπεριλαμβάνεται σε αυτήν, δηλαδή παραμένει ιεραρχικά υποταγμένη ώστε να τη διαμορφώσει και να της εξασφαλίσει όλη τη λειτουργική αποτελεσματικότητά της. Από τη μία, ο στοχασμός εργάζεται στην αιωνιότητα, από την άλλη, η δράση εργάζεται στο εφήμερο, αποτελώντας το σύμβολο του αιώνιου: ο στοχασμός αποτελεί τη περιοχή του ιερού, η δράση αποτελεί το γίγνεσθαι του ιερού μόνο εάν λάβει το φως από την πρώτη. Για να γίνω πιο σαφής: ο στοχαστής επιστρέφει στη ζωή, δηλαδή στην εξωτερική ύπαρξη, τη βλέπει υπό άλλο πρίσμα, διαφορετικό από αυτό του κοινού ανθρώπου, επομένως είναι λογικό και φυσικό να επιδιώκει να τη θεωρήσει όχι ξεχωριστή από τη θεία αλήθεια, αλλά ως την αποτελεσματική προετοιμασία γι' αυτή, τον προθάλαμο, η προ-θέση που κυριαρχεί και καθορίζει την τελική εξέλιξη που πραγματοποιείται μόνο στη θέση του αγνού στοχασμού.

Η αρμονία μεταξύ στοχασμού και δράσης είναι απαραίτητη για την πλήρη ενσωμάτωση των ανθρώπινων δυνατοτήτων, έτσι ώστε ο άνθρωπος να είναι πραγματικά τόσο πλούσιος σε κάθε εξέλιξη, κριτής του δικού του πεπρωμένου, ικανός να ανυψωθεί από τη γη στον ουρανό σε μία προοδευτική επέκταση όλων των ιδιοτήτων του. Αλλά αυτό είναι εφικτό μόνο αν στη δράση κυριαρχεί ο στοχασμός. Σε αντίθετη περίπτωση έχουμε την ιεραρχική αταξία, την ακύρωση του παραδοσιακού άξονα, την εξαθλίωση του ανθρώπου που έχει απομαγνητιστεί, που έχει χάσει τη μορφή του, που έχει μετατραπεί σε θύμα όλων εκείνων των κατώτερων δυνάμεων πάνω στις οποίες μπορεί να έχει το πάνω χέρι μόνο αν καθοδηγείται από το πνεύμα του Θεού.

Αποτελεί αρμοδιότητα των Ιερέων, εκτός των άλλων, να ενεργούν έτσι ώστε το πνεύμα του Θεού να βασιλεύει στον κόσμο και να διατηρεί τις δυνάμεις του ανθρώπου αξιολογώντας τον πραγματικά καθώς ο άνθρωπος είναι τα πάντα με τον Θεό, τίποτα χωρίς τον Θεό και η δράση του κενή από παραδοσιακό περιεχόμενο αποτελεί μία σκιά στο κατώτερο

σκοτάδι, μία νοσηρή σκιά ανάμεσα σε νοσηρές σκιές, στείρες δραστηριότητες της κρεβατοκάμαρας που τον ωθούν από ψευδαίσθηση σε ψευδαίσθηση, από σφάλμα σε σφάλμα, στη μεγάλη κοιλότητα του ρέματος, τον αλλόκοτο, χθόνιο, γεμάτο φαντάσματα, λεμούριο κόσμο.

Αν όμως η ενεργός ζωή ρυθμίζεται κατά μήκος του παραδοσιακού άξονα, ως τελετουργία, τότε όλες οι εμφανείς ανισοροπίες ακυρώνονται ενώ αντισταθμίζουν η μία την άλλη, όλα τα είδη της ανθρώπινης κατάθλιψης και των αποκλίσεων διευθετούνται και επιλύονται με μία ολοκληρωμένη ομοιογένεια. Είναι απαραίτητο να επιμείνουμε σε αυτό που οι άνθρωποι έχουν ξεχάσει εντελώς με τη κατάρρευση όλων των παραδοσιακών αξιών: η ενεργός ζωή είναι τόσο πλουσιότερη, όσο περισσότερο εξαρτάται από τη στοχαστική ζωή, γιατί σε μία πραγματικά παραδοσιακή κοινωνία υπάρχει μία ενίσχυση των ανθρώπινων δυνατοτήτων, μία απείρως πιο εύφορη ανάπτυξη των διαφορετικών δραστηριοτήτων τους, ενώ στο σύγχρονο κόσμο, αποτελεί μία ολοκληρωτική σπατάλη. Για έναν νόμο αναλογίας που ρυθμίζει τον παραλληλισμό των δύο αρχών, θα πούμε ότι όσο πιο έντονη είναι η στοχαστική ζωή, τόσο πιο πλούσια είναι και η ενεργός ζωή. Όσο ο εξυψώνεται Θεός, τόσο περισσότερο εκτιμάται ο άνθρωπος, και αυτό σε μία αληθινά παραδοσιακή κοινωνία, όλα τα βέβηλα και τα ιερά του γίνεσθαι και όλες οι εκτροπές ανασυντίθενται στην ισοροπία μεταξύ θείου και ανθρώπινου, αγάπης και μίσους, σοφίας και άγνοιας, πολέμου και ειρήνης, αρετής και κακίας, καλού και κακού, σε μία πλήρη, ολοκληρωμένη, ωκεάνια συμβολή, είναι εναρμονισμένες. Ξεπερασμένες και αδελφοποιημένες, στο μεγάλο παραδοσιακό ποτάμι.

Λόγω του ότι αυτό συμβαίνει, είναι απαραίτητο οι Ιερείς να είναι πραγματικά οι υπέρτατοι κομιστές και η ζωή τους να είναι καθαρά στοχαστική, καθώς οι φορείς της θείας αληθείας, οι μεγάλοι ελεύθεροι άνθρωποι που παρακολουθούν από τους προμαχώνες της αιωνιότητας, ενδιάμεσοι μεταξύ των υψηλότερων και των κατώτερων υδάτων, μεταξύ του θεικού και του ανθρώπινου, μεταξύ κοσμικού και υπερουράνιου (όπου κατοικούν οι πλατωνικές ιδέες), γνώστες του φωτός που αποτελεί το μόνο φως που πηγάζει από τον Θεό.

Οι Πολεμιστές

Στην δραστήρια ζωή, οι πολεμιστές, αποτελούν τους φορείς της εξουσίας και επομένως καθιστούν τη δεύτερη τάξη της παραδοσιακής κοινωνίας, της οποίας καθήκον αποτελεί η διατήρηση της δράσης που καθοδηγείται από την αρετή. Αναφερόμαστε στην εξουσία μόνο στην πεδίο της ζωής της δράσης, καθώς στη στοχαστική ζωή, η αληθινή εξουσία εκδηλώνεται στην ανώτατη πραγματικότητά της, από το αόρατο στο ορατό, από το θεϊκό στο ανθρώπινο, και έτσι αντιπροσωπεύεται από την ανώτατη αρχή που ανήκει στην ιερατική τάξη. Η δύναμη στην δραστήρια ζωή πραγματώνεται δίνοντας έναν ιερό χαρακτήρα σε κάθε εκδήλωση. Ιεραρχικά οργανωμένοι, οι Πολεμιστές θυσιάζονται προκειμένου να αφαιρέσουν την καθαρά αιρετική πτυχή από την ανθρώπινη δραστηριότητα και να τη μετατρέψουν σε ένα είδος ανάγκης που γίνεται αποδεκτό, θυσιάζοντας συνειδητά τους εαυτούς τους για την εκπλήρωση της θείας πραγματικότητας. Αποτελούν τους οικοδεσπότες της γης και επιλέγουν το δυσκολότερο μονοπάτι μέσα σε αυτή, διατηρώντας την αγιότητα της θέλησης αδιάσπαστη στο πένθος της εντονότερης δραστηριότητας χάρη σε έναν συνεχή ασκητισμό που αποτελεί διαδικασία κάθαρσης και προετοιμασίας προς τη δόξα. Δεδομένου του ότι οι πολεμιστές αποκτούν τη δόξα που τους καθιστά διαχρονικά νικητές της εποχής, αποκτούν την αιώνια αθανασία και το όνομά τους διατηρείται ως το σταθερό παράδειγμα θυσίας. Επιλέγουν να είναι θύματα ώστε να επιβεβαιώνουν τη νίκη του ανθρώπου επί του θανάτου, ακόμη και εκεί όπου βασιλεύει ο θάνατος. Εθελοντές και ενεργά θύματα, ρυθμιστές του πεπρωμένου τους, συνειδητοποιώντας την παροδικότητα της σάρκας και την διαχρονικότητα του παραδείγματός τους. Καθώς όλα στρέφονται στη στοχαστική ζωή για τους Ιερείς, έτσι και για τους Πολεμιστές όλα βασίζονται στην ενεργό ζωή επειδή αποτελούν τη κορυφή της και το νόμο της. Στην πραγματικότητα, ο ενεργός κύκλος αντικατοπτρίζει τον στοχασμό και ο θάνατος του ανθρώπου είναι το αναγκαίο προοίμιο για την καρποφορία των ανώτερων καταστάσεων. Έτσι λοιπόν, ο πολεμιστής ζει για να πεθάνει με την συνειδητοποίηση ότι όλα είναι ματαιόδοξα εκτός της νίκης επί του θανάτου, η οποία αποτελεί επίσης τη σφραγίδα της δόξας.

Υποκείμενοι σε μία καθαρα εσωτερική πειθαρχία που καθαρίζει τα πάθη, εξυψώνονται και κατευθύνονται προς ένα μόνο σκοπό, την επιβεβαίωση της εξουσίας στην εντατική ανάπτυξη μίας δύναμης που ενεργεί ουσιαστικά, αλλά έχει την προέλευσή της στον κόσμο των Ρυθμών. Σε αντίθεση ως προς το το πνεύμα και τη νόηση που κυριαρχούν στους Ιερείς, στους Πολεμιστές κυριαρχεί ο ψυχισμός, το κρυμμένο δίκτυο των Ρυθμών που αυξάνει τις ανθρώπινες δυνατότητες δημιουργώντας την ηρωική αναταραχή όπου, ως φλόγα, καλλιεργεί τις αρετές του μεγάλου πολεμιστή.

Κανένας περισσότερο από τον Πολεμιστή δεν είναι αντίθετος στη Σιωπή, στον κόσμο του Πνεύματος, επειδή επέλεξε οικειοθελώς την ενεργό ζωή με τη βίαιη μορφή της, θέτοντας τη δύναμή του εναντίον του, νικώντας τον με τη δική του δύναμη, υπερυψώνει τις κρυφές του ενέργειες και μεταφέροντας τους Ρυθμούς σε μία τόσο υψηλή τονικότητα που καταπατά τις Μορφές και τις λυγίζει ολοκληρωτικά, ξεπερνώντας τις. Παρατηρούμε ότι αυτή η υπερχείλιση δυνάμεως δεν μπορεί να είναι απολύτως αποτελεσματική χωρίς έναν αληθινό και ορθό ασκητισμό, μία αυταπάρηση σε κάθε στιγμή για αυτοπεποίθηση μόνο στις νίκες, εκτός αν αυτή η διαπίστωση έχει την πτυχή της ρητορικής αγαλλίασης. Αλλά μάλλον είναι σαν την ανθοφορία των εξισοροπημένων αρετών των πολεμιστών, αναγνωρισμένες στον ανθό όλης της δραστηριότητας ακριβώς επειδή υπερέβησαν και θριάμβευσαν. Ενώ όλοι οι άλλοι άνθρωποι συμβιβάζονται, αυτοί είναι αδιάλλακτοι, μετατρέποντας το εμπόδιο σε βραβείο της δύναμής τους, για τους οποίους η σκληρότητα είναι ο αγιασμός του ανθρώπου. Γνωρίζουν ότι μόνο ο θάνατος μπορεί να τους καθησυχάσει, αντιμετωπίζοντας τον του διαφεύγουν, και διαφεύγοντας τον τον αντιμετωπίζουν καθώς έρχεται μόνο όταν η κορυφή της δύναμης φτάσει στην κορυφή της εγκατάλειψης.

Με αυτή την έννοια, η ειρήνη είναι ο πόλεμος τους και ο πόλεμος είναι η ειρήνη τους. Διορίζονται από τους Ιερείς που τους επιβάλλουν τον ιερό χαρακτήρα της δραστηριότητάς τους μέσω της ιεροτελεστίας, η οποία είναι μοναδικά κατευθυνόμενη προς την αυτοθυσία ως προσφορά όλης της ενεργού ζωής στο κατώφλι του στοχασμού, ενός θυσιαστικού καθαρισμού της ύπαρξης που συνεχίζεται ακόμα και μετά το θάνατο. Ενώ ο στοχαστικός θάνατος που αντιμετωπίζουν οι Ιερείς δεν μπορεί ούτε να γίνει αντιληπτός ούτε κατανοητός από τις μάζες των ανθρώπων που, όπως είπαμε, πιστεύουν αλλά δεν το γνωρίζουν, δέχονται έως ένα σημείο, αλλά δεν καταλαβαίνουν τους βαθμούς της ολοκληρωτικής γνώσης, ο θάνατος που αντιμετωπίζουν οι Πολεμιστές είναι ορατός για όλους. Αντανακλά

ενεργά, τον στοχαστικό θάνατο και εκτελείται, αναλογικά με τον πρώτο, με μία θυσία της οποίας η αξία για τους ανθρώπους είναι όσο εμφανέστερη τόσο και υψηλότερη. Ενώ όμως η θυσία αυτή είναι πλαστικά σταθερή για τις μάζες που την ξαναζούν στις πιο εμφανείς φάσεις της, ο μυστικός ρυθμός και ο οικείος χαρακτήρας της τους ξεφεύγει. Στον πολεμιστή η ενεργός ζωή βεβαιώνεται με την εξύψωση και με την έντονη ηρωική θερμότητα αρνείται τον εαυτό της. Στην πραγματικότητα, η δύναμη που ζωντανεύει τον πολεμιστή είναι η αγάπη με την πιο καταστρεπτική ικανότητα και την αφοσίωσή στην πιο εποικοδομητική μορφή. Η αγάπη και η αφοσίωση αποτελούν τον κύκλο του πολεμιστή που είναι εκείνος της θριαμβευτικής αρρενωπότητας. Ενώ η γνώση κυριαρχεί στους Ιερείς, στους Πολεμιστές κυριαρχεί η αγάπη, καθώς όλη τους η δύναμή αποτελεί έναν τύπο προσφοράς σε ένα συνεχές κενό το οποίο ικανοποιείται μόνο με το θάνατο. Ενώ δεν μπορούν να γνωρίσουν τον θεϊκό κόσμο, τον αγαπούν και τείνουν προς αυτόν, υπερβαίνοντας τους ανθρώπινους περιορισμούς με μία συνεχή υπερνίκηση των Ρυθμών επί της Μορφής, του ψυχικού πάνω στο οργανικό που διατηρεί, αυξάνει στο εκατονταπλάσιο την αντίσταση του εμποδίου και τη δύναμη που την ξεπερνά, καθιερώνοντας μία τρομερή αύρα των μυστικών λάμπων όπου στους αρχαίους συμβολιζόταν με την πραγματική, αλλά αόρατη, θεϊκή βοήθεια των ηρώων.

Οι Μορφές, της ηρωικής δράσης, υποβάλλονται σε μεγαλύτερη ή μικρότερη καμπή, σύμφωνα με την ένταση των Ρυθμών που τους κάνουν να πηδούν, καταπατώντας τους, αντικαθιστώντας τους, φράζοντας τους, θα μπορούσαμε να πούμε, με μία ασάφεια που τις καθιστά απροσδιόριστες, ενώ ο ίδιος ο Πολεμιστής σέρνεται, γνωρίζοντας μόνο τον καθαγιασμό της θυσίας του, σε μία πάντα πιο συντριπτική αναταραχή που στέφεται, γεμίζοντας με το θάνατο. Αλλά μπορούμε να πούμε εδώ ότι η αγάπη νικάει το θάνατο όπως η δόξα νικάει το χρόνο, όχι όμως με την απόλυτη έννοια που πραγματώνεται μόνο μέσα από τη γνώση και τη γνώση που διαλύει κάθε δυαδικότητα στην ολοκληρωμένη εκπλήρωση του θεϊκού.

Είναι απαραίτητο τώρα να μιλήσουμε για τον μεγάλο και τον μικρό πόλεμο για να καταστήσουμε σαφή τα δύο πεδία ενεργούς σκέψης και ηρωικής δραστηριότητας.

Ο Μεγάλος Πόλεμος αποτελεί την εξέλιξη της ύπαρξης μέσω της υπέρβασης των ανθρώπινων συνθηκών που αρχικά αντιμετωπίζονται και ξεπερνιούνται, καταστρέφονται, μετασχηματίζονται και επιλύονται μόνο στη θεϊκή σφαίρα. Ο εχθρός που πρέπει να νικηθεί είναι ο άνθρωπος ο οποίος πρέπει να χτυπηθεί κεντρικά στον ίδιο του τον εαυτό. Το πεδίο

δράσης είναι η δική του καρδιά που πρέπει να εκκενωθεί από κάθε σκουριά. Η νίκη είναι αυτή της αλήθειας επί της άγνοιας, της θείας πραγματικότητας επί της κοσμικής και της ανθρωπίνης ψευδαίσθησης που διασκορπίζεται με τη συνειδητή γνώση ακριβώς όπως η ομίχλη διασπάται από τον ήλιο χωρίς υπολείμματα, εξαφανίζοντας αυτό όπου δεν υπήρχε στην πραγματικότητα. Η νίκη στον Μεγάλο Πόλεμο είναι η Θεϊκή Μοναξιά, η αποφασιστική κορυφή της κάθε άσκησης όπου δεν παραμένει τίποτα εκτός από την καθαρή ουσία και αυτό που αποτελεί σε Αυτόν το υπέρτατο ανείπωτο. Το σημείο εκκίνησης του Μεγάλου Πολέμου είναι η μη δυαδικότητα του ανθρώπου και του θείου: ο προορισμός είναι θεϊκή ενότητα, αλλά καθώς ό,τι εξαφανίζεται δεν αποτελεί πραγματικότητα, αλλά μόνο άγνοια, όταν αυτό διασκορπιστεί, παραμένει μόνο αυτό που υπήρχε πάντα, κάτι που δεν μπορεί να ειπωθεί για το παροδικό, αλλά μόνο για μοναδικό και το αιώνιο.

Η νίκη αυτή, που αποτελεί τη μόνη πραγματική και οριστική νίκη της Ζωής επί του θανάτου, την οποία, για απλούστευση, αποκαλούμε αποφασιστική κορυφή, ενώ στην πραγματικότητα της ανάπτυξής της εκδηλώνεται ως μία δύσκολη πολυπλοκότητα καταστάσεων, απαιτώντας μία συγκέντρωση δυνάμεων η οποία είναι τόσο αποφασιστική για το σύνολο του όντος που πρέπει να μεταμορφωθεί σε μία σειρά προοδευτικών πραγματώσεων, ώστε να μην μπορεί να παραχθεί παρά μόνο σε εξωτερικά ευνοϊκές συνθήκες. Αυτές δεν αποτελούν την απαραίτητη αρχή αλλά επί του πρακτέου μετατρέπονται σε τέτοια. Ως εκ τούτου, η απομόνωση του Ναού για τον ιερέα, της απόμερης τοποθεσίας για τον ασκητή, το ερημητήριο και τελικά ένα σύνολο συνθηκών που ευνοούν και διευκολύνουν αυτό το υψηλότερο και ιερότερο όλων των τελετουργιών, το ηρωικότερο όλων των ενεργειών, και το τελειότερο όλων των καθηκόντων, τη διάλυση του ανθρώπου στο Νόμο του Θεού, την πραγματική εγκατάλειψη των Ρυθμών και των Μορφών που διαλύονται στην πληρότητα της Σιωπής. Τώρα προφανώς, οποιοσδήποτε τύπος δράσης είναι αντίθετος προς ένα παρόμοιο επίτευγμα, κάθε ρυθμός πρέπει να ανασυνταχθεί και κάθε ανεμοστρόβιλος να αναμειχθεί για την επίτευξη της Μεγάλης Ειρήνης που αποτελεί την αληθινή Νίκη του Μεγάλου Πολέμου. Οι εχθροί για να νικήσουν στην πραγματικότητα είναι τόσο πολυάριθμοι, τόσο τρομακτικοί, οι κίνδυνοι που πρέπει να αποφευχθούν, οι καταστάσεις που πρέπει να αναζωογονηθούν τόσο επαναλαμβανόμενες και διαδοχικές, όπου μόνο η ολοκληρωτική παύση κάθε δραστηριότητας μπορεί να καταστήσει δυνατή τη νίκη. Πρόκειται για την υπέρβαση του ανθρώπου και του κοσμικού σε όλες τους τις μορφές και σε όλους τους ρυθμούς,

επανασχεδιάζοντας τη δημιουργική διαδικασία στο αντίστροφο μονοπάτι, οδηγώντας στον τόπο όπου ο Θεός δημιούργησε τον άνθρωπο με την αναπνοή Του, για να μπορέσει να ξεκινήσει τον παραδείσιο κύκλο. Αυτό είναι το μοντέλο που μόλις παρατηρήσαμε για τον Μεγάλο Πόλεμο που αποτελεί το παραδοσιακό μυστικό, την ιερή κατάθεση που κατέχουν έμπιστα όσοι γνωρίζουν, δηλαδή οι Ιερείς.

Κάποιος μπορεί να καταλάβει από το πόσο αυτή η τάξη ξεπερνά όλους τους άλλους και δεν είναι, σχεδόν αληθώς, μία κοινή τάξη, αλλά μία αληθινή και σωστή υπερκάστα, λόγω της απόλυτης υπεροχής της. Έτσι προκύπτει η υπέρτατη εξουσία της, η ιερότητά της, η νομιμοποιούμενη εξουσία, η εξάρτηση των υπολοίπων τριών τάξεων από αυτή, η δικαιολόγηση της ύπαρξής τους, διότι τίποτα που επιτελείται από τους ανθρώπους δεν έχει αξία στην πραγματικότητα αν δεν είναι επισφραγισμένο από το θεϊκό πνεύμα.

Οι ίδιοι οι Πολεμιστές καθαγιάζονται από τους Ιερείς, και δεν θα μπορούσαν διαφορετικά, χωρίς να παύσουν να ανήκουν στην κάστα τους καθώς στον πόλεμο στον οποίο μάχονται, πρέπει να αντιπροσωπεύουν μία μειωμένη εκδοχή του Μεγάλου Πολέμου προκειμένου να έχει νομική υπόσταση, πρέπει να χάσει τον εξωτερικό χαρακτήρα και να κατακτήσει ένα βαθύ νόημα που δικαιολογεί την επίτευξή του. Οι πολεμιστές λοιπόν υποτάσσονται σε μία εσωτερική άσκηση, σε έναν αληθινό και σωστό ασκητισμό όπου θα συνίσταται από την έλλειψη του πάθους, ώστε σκοτώνοντας γνωρίζουν πώς να αυτοκτονήσουν, νικώντας πως να νικήσουν τον εαυτό τους, θεωρώντας τους εχθρούς ως θύματα, με την ιερή έννοια και όχι ως σάρκα, δείχνοντάς τους σεβασμό όπως και στους εαυτούς τους, υπερβαίνοντας τη σφαγή με την αγάπη που λυτρώνει, πάνω από τα μιάσματα με την καθαρότητα που δικαιολογεί, πάνω από το θάνατο και πάνω από τη θηριωδία του θανάτου με τη συνείδηση ότι τίποτα δεν μπορεί να πεθάνει επειδή τίποτα δεν μπορεί να γεννηθεί, μόνο το αιώνιο που υπάρχει στην απρόσιτη πραγματικότητά του.

Ο Μικρός Πόλεμος αποκτά βαθιά ασκητική σημασία και επιβάλλει στη τάξη, μόνο με την οποία είναι δεσμευμένη, όχι μικρές υπερβάσεις όπως αναφέραμε, αλλά αγάπη και αφοσίωση για τα θεμέλιά του. Ο πολεμιστής καθοδηγείται από την αγάπη του για τη Θεϊκή Αρχή που είναι κοντά του, σχεδόν προσβάσιμη και ξεχωριστή, στην οποία εστιάζει τον εαυτό του όταν επιτυγχάνεται η ηρωική κορυφή. Η συμβολή των Ρυθμών παράγει το υπέρτατο πάθος, το αφιέρωμα στον πολεμοχαρή Θεό. Τη στιγμή εκείνη λειτουργεί μία υπερδράση των κανονικών ανθρώπινων διαδικασιών, που προσαρμόζεται, ανεβάζοντας τον εαυτό στην υψηλότερη

ανάπτυξη του κινητήριου πυρός και ο Πολεμιστής μετατρέπεται στον μεγαλύτερη θυσιαστή, στον *victimarius*⁶ και το βάπτισμα του αίματος αποτελεί μία κάθαρση που τον ανανεώνει, απελευθερώνοντας τον με τη βία από την ανθρώπινη βαρβαρότητα, εξαγοράζοντας τον σαν μία καθαρτήρια λεκάνη [Ex 30:18] που καθαρίζει τη φρίκη με ευλάβεια σε κάθε θάνατο. Η ευσέβεια τον ωθεί να θυσιάσει τον εαυτό του και τους εχθρούς όπου σε κάθε έναν συλλαμβάνει την όψη της δική του απεικόνιση. Στη σύγκρουση της μάχης, προσπαθεί να κερδίσει ξανά την αναζωπυρωτική δυαδικότητα, το φοβερό "εσύ", τη σκιά του εαυτού του, το μάτι που τον κοιτάζει με αμφιβολία, το χέρι που τον απειλεί, την αγάπη στην οποία αντικατοπτρίζεται η δική του αγάπη, ο "άλλος" που αποκλείει το όραμα της Ανώτατης Ενότητας. Σκοτώνει και σκοτώνεται στο όνομα του Θεού. Στο όνομά Του υπερασπίζεται τον άρχοντα και τη γη του, καθώς τα όπλα του είναι ευλογημένα και ο ίδιος περιβάλλεται ακριβώς όπως ο κύριος του. Η χώρα του είναι ο τόπος που ορίστηκε από τον Θεό για την κατάκτηση του ουρανού, της στήριξης, της βάσης της ανάληψής του, και πρέπει να την υπερασπιστεί προκειμένου να διατηρήσει τον νόμο του Θεού στον κόσμο, αρκεί ο εχθρός να μην τον στερήσει από τον Θεό, αρπάζοντας τη γη, την οικία του και το ναό του. Η τάξη του είναι ο θεματοφύλακας της κυριαρχικής εξουσίας στην οποία συνδυάζονται οι αρετές, όταν ακολουθείται ολοκληρωτικά, οδηγεί τον άνθρωπο στο εδემικό κέντρο, αποκαθιστώντας την αιώνια και αρχική του κοιτίδα, του οποίου απαραίτητη αφετηρία αποτελεί η γη του. Ο βασιλιάς και η χώρα αποκτούν ιερό νόημα μέσω του ακτινοβόλου οράματος της θείας Δόξας, αφού αγαπώντας τους, ο πολεμιστής αγαπά τον Θεό και προστατεύοντας τους, υπερασπίζεται τη θείκη κτήση.

Σημειώστε ότι η πραγμάτωση μέσω της ασκήσεως του πολεμιστή είναι πάντα έμμεση, ενώ ο ασκητισμός του ιερέα είναι άμεσος ή τελικός. Η πρώτη γίνεται μέσω του κόσμου των Ρυθμών, ενώ η δεύτερη στη Σιωπή. Η πρώτη παραμένει σε δυαδικότητα, η δεύτερη φτάνει σε ενότητα από την έλλειψη της δυαδικότητας. Αυτή η διαφορά είναι ουσιαστική και εξαλείφει κάθε αυθαίρετη μείωση που θα υπονόμειε την παραδοσιακή τάξη. Η κάστα του πολεμιστή υπακούει στον δικό της νόμο, ο οποίος δικαιολογείται μόνο μέσω ενός υψηλότερου νόμου ο οποίος, προερχόμενος από το θείκό, τον επεκτείνει. Στην πραγματικότητα, εάν η Αρχέγονη Παράδοση θεωρείται ως αφετηρία, οι τάξεις μειώνονται σε μία μόνο, αυτή

6 Ο εκτελεστής ή υπρέτης μίας θυσίας στη Ρωμαϊκή λατρεία. Ταυτίζεται με τον *pora* και θεωρείται ένας κατώτερου βαθμού αξιωματικός στη τελετή της θυσίας. Εδώ η αναφορά και συσχέτιση της τάξης πρέπει να σχετίζεται για τον De Giorgio με τους Πολεμιστές ως προς τους Ιερείς (Σ.τ.Μ.).

των Ιερών. Ούτε τίθενται για άλλους, διότι σε αυτό το στάδιο υπάρχει μόνο ο ενορατικός τρόπος που αποκλείει οποιαδήποτε ενέργεια. Δεν υπάρχει καμία τάξη στην Αρχέγονη Παράδοση στην οποία η ανθρώπινη ενότητα πραγματώνεται στην πιο απόλυτη έκφρασή της. Ο Βασιλιάς εδώ είναι ο αρχιερέας και μπορούμε να μιλάμε για βασιλεία μόνο με την έννοια της γνωστικής απολυτότητας. Σε διαδοχικές όμως παραδοσιακές μορφές, η κατανομή των ανθρώπινων δυνατοτήτων πραγματοποιείται κατ' ανάγκη, διότι είμαστε ήδη σε μία μεγαλύτερη κατάσταση παρακμής και πολυπλοκότητας μέσω της οποίας η ζωή αναλαμβάνει μία διπλή όψη, εσωτερική και εξωτερική. Στο στάδιο αυτό, η ιερατική τάξη αναλαμβάνει μία απόλυτη θέση που την επαναφέρει στην Αρχέγονη Παράδοση, αυτή των Πολεμιστών η οποία είναι εσωτερική σε σχέση με την καθαρά εξωτερική των Εργατών. Λαμβάνοντας υπόψη την όλη παράδοση στην τριπλή πλευρά της Σιωπής, του Ρυθμού και των Μορφών που αντιστοιχούν στους Ιερείς, τους Πολεμιστές και τους Εργάτες, η δεύτερη κάστα καταλαμβάνει μία ενδιάμεση θέση ισορροπίας μεταξύ των δύο άκρων και χρησιμεύει στο να διατηρήσει την παραδοσιακή ενότητα, καθώς η δύναμη αποτελεί το ιδιαίτερο χαρακτηριστικό της.

Αντιπροσωπεύοντας τα παραδοσιακά όρια σε κυκλική μορφή ως μία οχυρωμένη πόλη, θα λέγαμε ότι το κέντρο, ο Ναός, αντιστοιχεί στην κάστα των ιερών, η περιφέρεια, δηλαδή οι επάλξεις, αντιστοιχεί στην τάξη των Πολεμιστών, ενώ οι Εργάτες παραμένουν μεταξύ των δύο. Λαμβάνοντας υπόψη μία τέτοια σχέση, η τάξη του πολεμιστή καταλαμβάνει το πιο επικίνδυνο μέρος στην παραδοσιακή άμυνα, το πιο εκτεθειμένο σημείο και αν κατανοήσει κανείς την αξία αυτής της απεικόνισης σε σχέση με όσα ειπώθηκαν, οι πολεμιστές είναι οι άρχοντες των Ρυθμών και η καταλληλότερη τέχνη γι' αυτούς είναι η Μαγεία.

Όποιος είναι ικανός να αναλογιστεί, θα κατανοήσει χωρίς δυσκολία πώς η τάξη αυτή η οποία ζει στον παροξυσμό της δράσης, πρέπει απαραίτητως να εμπλακεί στο κύμα των κρυμμένων δυνάμεων που εξαπολούνται ειδικά όταν ο ρυθμός της ενεργού ζωής είναι έντονος, έτσι ώστε η ασκητική του πολεμιστή να έχει ως κύριο στόχο τη γνώση του κόσμου των Ρυθμών, των νόμων που τον διέπουν και την άμυνα από τις παγίδες του πεδίου των σκιών. Αυτό φαίνεται σαφέστερα σε όσους θεωρούν με προσοχή τη ζωή και το έργο των μεγάλων κατακτητών, όπου κάποιος εύκολα βλέπει πόσο ελάχιστα υλικά στοιχεία έχουν προκαλέσει αναπόφευκτες ανισορροπίες. Αυτό που ισχύει για κάθε άνθρωπο ισχύει στο διπλάσιο βαθμό για τους Πολεμιστές που ζουν έντονα για να αντιμετωπίσουν τους πιο τρομερούς εχθρούς, εκείνους που είναι αόρατα

κοντά μας και τους οποίους οι ορατοί εχθροί αντιπροσωπεύουν την υλική τους εκδοχή.

Μιλώντας για τη τάξη αυτή, επιβεβαιώσαμε σιωπηρά την αναγκαιότητα του πολέμου, αλλά όχι λιγότερο εμμέσως υποθέσαμε την ανάγκη να ανατεθεί αποκλειστικά στους αληθινούς και κατάλληλους Πολεμιστές όπου κατέχουν τη νόμιμη χρήση του. Πλέον, όπως κανείς δεν γίνεται ιερέας, κανείς δεν γίνεται ούτε πολεμιστής. Η διάβρωση των καστών δυστυχώς έχει προκαλέσει την τρέχουσα υποβάθμιση καθώς, μέσω της δημοκρατικής ισοπέδωσης, εισήχθη το κάθε τι, στρεβλώνοντας την παραδοσιακή τάξη και προκαλώντας την πτώση μίας πραγματικής κοινωνίας των πολιτών. Η επιστροφή στην ομαλότητα θα λειτουργούσε με διάκριση, εξέλιξη και μέτρο, επιτρέποντας την αποκατάσταση της μοναδικής και αληθούς ιεραρχίας στις αρμοδιότητες της τάξης σύμφωνα με τη φύση του ανθρώπου, τις δυνατότητές του και την αποτελεσματική ανάπτυξη των περισσότερο παραγωγικών του δραστηριοτήτων.

Ο πολεμιστής καθίσταται ο ασκητής της ενεργού ζωής και η πειθαρχία του είναι καθαρά εσωτερική. Όποιος δεν μπορεί να σκοτώσει τον εαυτό του, δεν θα μπορέσει ποτέ να σκοτώσει ή, για να το θέσουμε ορθότερα, στη δολοφονία θα βλασφημήσει τη ζωή και το θάνατο καθώς η αιτία του δεν είναι ιερή. Ένας άνθρωπος σκοτώνει τον εαυτό του με το δικό του χέρι, ή με το αγιασμένο χέρι, με τέτοιο τρόπο ώστε ο εχθρός να είναι ορατός και σε κοντινή απόσταση. Διαφορετικά λαμβάνει χώρα μία πραγματική δολοφονία και όχι μία καθαρτήρια πράξη. Αν ο πόλεμος, όπως είπαμε, δικαιολογείται μόνο ως σύμβολο του Μεγάλου Πολέμου, είναι αδιανόητο ότι η μάχη δεν πρέπει να επικεντρώνεται, πιστή, ανοιχτή, μετωπική, διότι μόνο με το να γνωρίζει κάποιος τον εαυτό του μπορεί να κυριαρχήσει επί του ίδιου του εαυτού και μόνο βλέποντας τον δικό του εχθρό μπορεί να υπερβεί τον εαυτό του χωρίς η μάχη και η σφαγή να έχει τον κτηνώδη χαρακτήρα της μάχης και της ανώνυμης, ανόητης και θλιβερής σφαγής αντίστοιχα. Αν κάποιος είναι σε θέση να αναπτύξει όλες τις πτυχές του ζητήματος όταν τοποθετηθεί υπό το αληθές φως, αντιλαμβάνεται ότι ο πόλεμος πρέπει να διεξάγεται από πολεμιστές και όχι από όλους τους δημοκρατικά διαμορφωμένους ανθρώπους και να μεταφέρεται βίαια σε μεγάλες συγκρούσεις εν μέσω καταστάσεως άγριας απελπισίας. Από αυτό προκύπτει ότι ο πόλεμος θα πρέπει να διεξάγεται μεταξύ ανθρώπων και, με την πιο τυπική έκφραση, να επιστρέφει στην προκαταρκτική διαμάχη, στη μονομαχία.

Αναφέραμε ότι η τάξη του πολεμιστή βασίζεται σε μία δυαδική βάση όπου ο λατινικός όρος *duellum*, η αρχαία μορφή του *bellum*, εκφράζει

με τέλειο προφανή τρόπο: ο πόλεμος είναι η έκφραση αυτής της θεμελιώδους δυαδικότητας, της οποίας η αγάπη και το μίσος - το τελευταίο μπορεί να μετατραπεί, αν το σκεφτούμε καλά, σε αγάπη - αντιπροσωπεύουν δύο άκρα. Στην περίπτωση της αποκατάστασης της παράδοσης, η οποία είναι δύσκολη αλλά όχι αδύνατη και που με κάθε τρόπο μόνο η σύγχρονη αποθάρρυνση μπορεί να εμποδίσει σοβαρά με τις δύο πιο τυπικές εκφράσεις, την απαισιοδοξία και τον σκεπτικισμό, ο πόλεμος θα πρέπει να οδηγηθεί πίσω στην σταθερή λειτουργία εξομάλυνσης, δηλαδή να υφίσταται μονίμως για την τάξη των Πολεμιστών. Το πεδίο μάχης που ονομάζεται κοινωνία των πολιτών της Δύσης, βάρβαρη στην πραγματικότητα, αποκηρύχθηκε με διαβολική απεισκευφία ενώ οι τρέχουσες συγκρούσεις μετατρέπονται σε ένα σκληρό παιχνίδι μηχανών που λειτουργούν με την ανόητη και άδικη καταστροφή, θα αποτελούσε τη βασική προϋπόθεση της επιστροφής στην κανονικότητα. Κάτι τέτοιο θα ίσχυε στην περίπτωση όμως που οδηγηθεί πίσω στη φυσική, αυθόρμητη, δηλαδή, αποτελεσματική, μορφή της και όχι σε εκείνη τη σύγχρονη παρωδία που αντιπαρατίθεται της μονομαχίας, όπως ο μεσίτης στέκεται απέναντι στον ιππότη.

Εάν τα κανονικά όπλα ήταν μόνο στα χέρια των Πολεμιστών, η μάχη θα μπορούσε να πάρει πίσω την παραδοσιακή της αξία και θα αποτελούσε τη συνήθη τυπική εκπαίδευση της τάξης, αναπτύσσοντας την αίσθηση της τιμής που έχει πλέον ξεθωριάσει στην καρδιά των ανδρών. Η μάχη με τη χρήση ατομικών όπλων αποτελεί την ευγενέστερη, την αγνότερη, την υψηλότερη έκφραση της τάξης του πολεμιστή, καθώς καθιερώνει αμοιβαιότητα δύναμης, τιμής και αγάπης μεταξύ δύο ανδρών που αντιμετωπίζουν ο ένας τον άλλον, οι οποίοι σώζονται σκοτώνοντας ο ένας τον άλλον και αγιάζονται διά μέσω του θανάτου τους. Κάποιος παρατηρεί ότι η δυαδικότητα παραμένει πριν και μετά. Πριν από τη ζωή ενάντια στη ζωή, μετά τη ζωή μπροστά στο θάνατο. Και η δυαδικότητα αυτή είναι ακριβώς η μόνιμη ένδειξη της τάξης των πολεμιστών αποτελώντας και βάση του σκοπού της. Ο πόλεμος σε μία παραδοσιακή κοινωνία αποτελεί την ενίσχυση της μονομαχίας, αλλά παρεμβαίνουν και άλλοι παράγοντες. Η οικογένεια, η χώρα, ο άρχοντας. Θα έπρεπε να έχει οδηγήσει πίσω στην ομαλότητα, περιοριζόμενος στη μοναδική τάξη που μπορεί να τον εφαρμόσει χωρίς να συμπεριλάβει ολόκληρους λαούς, εκτελώντας το χαοτικό έργο που θέτει σε κίνδυνο την ίδια την ύπαρξη ενός ολόκληρου πολιτισμού. Η επιστροφή στη σαφήνεια, στη βαρβαρότητα των αρχαίων πολέμων, αν και περιοριζόμενη και οριοθετημένη, θα πρέπει να είναι, αν όχι μόνιμη τουλάχιστον συχνή, δίνοντας με αυτόν τον τρόπο την

απαραίτητη επιτάχυνση στον ρυθμό της ζωής που την κάνει βαθύτερη και πιο γόνιμη προς μία αποκάλυψη.

Οι σύγχρονοι πόλεμοι - και για εμάς, αυτή η “νεωτερικότητα” διαρκεί εδώ και αιώνες - είναι τα προϊόντα του δημοκρατικού εκφυλισμού που έχει ισοπεδώσει την ανθρωπότητα υποκαθιστώντας την τάξη του Πολεμιστή με μία πλασματική ιεραρχία σε περιόδους ειρήνης, ακόμη και χαοτική σε περιόδους σύγκρουσης όταν κάθε πολίτης πρέπει να γίνει αυτό που δεν ήταν ποτέ, δηλαδή, στρατιώτης. Ο στρατιώτης υπακούει στην εξωτερική πειθαρχία ενώ ο πολεμιστής υπακούει στην εσωτερική. Ο πολεμιστής είναι πάντα πολεμιστής, ο στρατιώτης μπορεί περιστασιακά να γίνει πολεμιστής μέσω της επιβολής, όχι με επιλογή ή με φυσική κλίση. Υπάρχει όμως κάτι σημαντικότερο που πρέπει να λάβουμε υπόψη. Ο Πολεμιστής είναι η άρνηση του συναίσθηματος, κάτι το οποίο δεν υπήρχε ανάμεσα στους αρχαίους. Μόνο ο σύγχρονος εκφυλισμός έχει δημιουργήσει μέσα από τις τερατώδεις δημοκρατικές συγκρούσεις τον ρομαντισμό του πολέμου, διότι σε αυτές τις συγκρούσεις, στις οποίες συμμετέχουν όλοι οι άνθρωποι, υπάρχουν μέτριοι πολεμιστές. Η μάζα αποτελείται από έναν τύπο ανθρώπινης ζελατίνης που τρέμει με παθητικές ταλαντώσεις σε κάθε συστροφή που παραβιάζει τη φύση του. Αντίθετα, ο πόλεμος μειώνεται σε μικρότερες αναλογίες, αλλά με πιο έντονο και πιο συχνό ρυθμό, επειδή είναι ανατεθειμένος μόνο στους άντρες και όχι στις μηχανές. Στους Πολεμιστές και όχι σε άλλες κάστες, θα αποτελούσε ένα αναπόσπαστο στοιχείο μίας πλήρους και εμβρυακής ζωής εάν οδήγησε πίσω στον παραδοσιακό τύπο, δηλαδή, αν είχε αγιαστεί από την ορθότητα των αιτιών που θα τον οδηγούσαν. Η οριοθέτηση του θα αποτελούσε μόνιμη και κανονική βάση της δράσης όχι για να παραλύσει όλους τους ανθρώπους, αλλά να εντείνει τον ρυθμό της ενεργούς ζωής με συνεχή συμβολή ισχυρών και αποφασιστικών αντανακλαστικών.

Η επιστροφή στην ομαλότητα αποκαθιστά τη δύναμη του λαού που καθιερώθηκε από την τάξη του Πολεμιστών η οποία ακολουθεί την αγάπη και της οποίας η θυσία, διαφορετική από αυτή των Ιερέων, περιλαμβάνει μία ανάβαση ψυχικών ενεργειών προσανατολισμένων προς την ηρωική δοξασία. Καθώς η δράση εξαρτάται από την περισυλλογή, ο πολεμιστής εξαρτάται από τον ιερέα, χωρίς όμως αυτή η υποταγή να εξισώνει ή να συγχέει τους δύο τομείς που είναι αυτόνομοι και χωριστοί, αποτελώντας την πνευματική και την κοσμική εξουσία αντίστοιχα. Οι δύο αυτές δικαιοδοσίες είναι τόσο ξεκάθαρα χωρισμένες και διακριτές όσο η αιωνιότητα από τον χρόνο. Επομένως, οι δύο τομείς καθίστανται αλάνθαστοι μέσα από το αδύνατο ή μέσω της μείωσης του πρώτου στο

δεύτερο ή την επέκταση του δεύτερου ώστε να αντιστοιχεί με το πρώτο, καθώς το αιώνιο δεν μπορεί να περιοριστεί στο παροδικό, ούτε το παροδικό παύει να είναι τέτοιο και να συμπίπτει με το αιώνιο. Μόνο το επιχείρημα αυτό αρκεί για να δείξει ότι η κοσμικότητα είναι ανεξάρτητη από την πνευματικότητα χωρίς να της αντιτίθεται με κανέναν τρόπο. Παράλληλα στρέφει τον εαυτό της προς τη διατήρηση της παραδοσιακής ενότητας η οποία περιέχει και τις δύο εναρμονιζοντάς τες.

Στην πρωτόγονη φάση της τελειότητας, με τη ζωή να εστιάζει μόνο στον στοχασμό, μπορούμε να αναγνωρίσουμε μία αληθινή ενότητα ανάπτυξης προσανατολισμένη προς καθαρά πνευματικούς σκοπούς, κάτι το οποίο δεν είναι δυνατό στις παραδοσιακές μορφές που ακολουθούν και όπου η δράση εμφανίζεται ακριβώς δίπλα στο στοχασμό και η κοσμικότητα δίπλα στην πνευματικότητα, από την οποία προκύπτει ο διαχωρισμός των δύο τομέων.

Ο διαχωρισμός αυτός όμως αποτελεί αναγκαιότητα για την καθαρότητα των σκοπών τους οποίους τέμνουν η δραστηριότητα και ο στοχασμός. Η συγχώνευση ή η υπερβολική εξουσία μίας από αυτές τις δικαιοδοσίες θα αποτελούσε μία πραγματική ανωμαλία, διότι θα προκαλούσε σύγχυση μεταξύ του θείου και του ανθρώπινου, του πνευματικού και του κοσμικού, του ιερού με το βέβηλο, χωρίς να φτάσει σε κανένα κερδοφόρο αποτέλεσμα. Όταν αναφερόμαστε στην υποταγή, εννοούμε μόνο ιεραρχικά, δηλαδή από τη μοναδική, παραδοσιακή οπτική που αγκαλιάζει και περιέχει τη στοχαστική ζωή και την ενεργό ζωή. Με την έννοια αυτή δεν μπορεί κανείς να ξεφύγει από κανέναν όπου το κοσμικό υποτάσσεται στο πνευματικό και στο ίδιο μέτρο που ο άνθρωπος υποτάσσεται στο θείο από το οποίο προέρχεται, όπως η ύπαρξη και η δικαιολόγηση της ύπαρξης.

Ο Ιερέας χειροτονεί τον πολεμιστή και φροντίζει ώστε η δράση του να επιστρέφει στην παραδοσιακή σφαίρα, αλλά στον τομέα του ο Πολεμιστής είναι αυτόνομος και ούτε μπορεί ούτε πρέπει να συγκρουστεί με τον Ιερέα, δεδομένου ότι η δραστηριότητά του δεν αντιτίθεται στην πνευματική δράση που διεξάγεται από την πρώτη τάξη. Σε μία παραδοσιακή κοινωνία, κάθε διαμάχη μεταξύ του κοσμικού και του πνευματικού ρυθμίζεται μέσω της ενότητας που τις περιβάλλει. Αν στην πραγματικότητα υπάρχει σύγκρουση, αυτό πρέπει μοναδικά να αποδοθεί στην προσωρινή απόκλιση του ενός ή των δύο τομέων λόγω ατομικών ουσιαστικά, και κατά συνέπεια μη σημαντικών, παραγόντων.

Τόσο ο Ιερέας όσο και ο Πολεμιστής διατηρούν την ιδιότητά τους, δεν υπάρχει σύγκρουση καθώς κάθε τάξη καταλαβαίνει ότι ανήκει σε μία

σφαίρα της οποίας η δραστηριότητα είναι ξεκάθαρα χωρισμένη και ξεχωριστή. Η γνώση αυτή, αυτή η συνειδητότητα, πρέπει να εγγυάται την αρμονία μεταξύ του κοσμικού και του πνευματικού. Όμως, όταν σύνθετες καταστάσεις που δεν είναι πάντοτε εύκολα αντιληπτές, μπορεί να συμβάλλουν σε μία σοβαρή σύγκρουση μεταξύ των δύο δυνάμεων, είναι απαραίτητο να επανέλθουμε στις αρχές που προστατεύουν την παραδοσιακή ενότητα. Τότε θα επιλυθούν ιεραρχικά στην έδρα της αγνής πνευματικότητας ώστε να διορθώσουν τις αποκλίσεις και να ακυρώσουν τις παραμορφώσεις που μπορούν να παραχθούν από τη μία πλευρά ή την άλλη, οδηγώντας τις δύο τάξεις, και επομένως τις δύο δυνάμεις, κάθε μία πίσω στην δική της σφαίρα επιρροής.

Η εξάλειψη των αμιγώς μεμονωμένων παραγόντων θα προκαλέσει την επίλυση της διαφοράς, διότι δυστυχώς αυτό θα συμβεί μόνο μέσα από την υπέρβαση ορισμένων προσωπικοτήτων που παραβιάζουν αντιστοίχως το νόμο και τον κανόνα που ρυθμίζει τη δραστηριότητα και καθορίζει τα όρια των δύο τάξεων. Η σχέση μεταξύ των δύο δυνάμεων είναι πολύ ευαίσθητη και η εξέλιξη της Ευρώπης δείχνει πόσο συχνά οι διαμάχες μεταξύ πνευματικού και κοσμικού έλαβαν τεράστιες διαστάσεις μέχρι το σημείο να μετατραπούν σε απόλυτα εχθρικές μεταξύ τους. Για όλα αυτά υπάρχει ένας λόγος και αυτός είναι η ατελής πραγμάτωση της παραδοσιακής ενότητας, η οποία πρέπει να αποδοθεί στην απομάκρυνση της ιερατικής τάξης που μπορεί πάντα να μετατρέψει την εξουσία της σε ύλη, με κατανοητά πνευματικά μέσα, υπό την προϋπόθεση ότι δεν απομακρύνονται από την ιερή γνώση, απαιτώντας μόνο την υπεράσπιση των υψηλότερων πνευματικών αξιών. Το κοσμικό δεν μπορεί να υπονομεύσει και να μειώσει το αιώνιο και επομένως η κοσμική εξουσία, με οποιονδήποτε τρόπο και με οποιαδήποτε μέσα, δεν θα μπορέσει να βλάψει την πνευματική εξουσία που θα γνωρίζει πάντα πώς να αποσυρθεί, όταν το επιθυμεί, από τον κόσμο και να τον αφήσει να επιδεινωθεί καθώς θα στερείται θεϊκής βοήθειας. Αναλογιστείτε το αυτό πολύ προσεκτικά για να καταλάβετε τι συμβαίνει στην Ευρώπη και στον κόσμο.

Παρόλα αυτά, οι φορείς της ιερής γνώσης πρέπει με κάθε τρόπο να διατηρούν επαφή με τις παραδοσιακές αρχές και να υφίστανται οποιαδήποτε πίεση, σε οποιαδήποτε παραβίαση, προκειμένου να συνεχίσουν να σώζουν τους ανθρώπους, επαναφέροντάς τους σε επαφή με τον αιώνιο. Η πνευματική αρχή βεβαιώνεται με διαφορετικά μέσα από εκείνα με τα οποία η κοσμική εξουσία διεκδικεί, και σκεφτόμαστε ότι σε περίπτωση σύγκρουσης, μέσω καταπίεσης ή καταστροφής που αποτελεί η απόκλιση και η υπερβολική άσκηση της κοσμικής εξουσίας, η πνευματική

εξουσία θα έχει πάντα το πάνω χέρι. Αυτό προϋποθέτει να παραμείνει πεισματικά στην επικράτειά της και να μην κατέλθει σε ανοιχτή διαμάχη με τη κοσμική εξουσία στο χώρο της δράσης ο οποίος δεν ανήκει στη σφαίρα κυριαρχίας της.

Αντιθέτως, πιστεύουμε ότι στο βαθμό που θα παραμείνει στον τομέα της, τόσο αποτελεσματικότερη θα είναι η εργασία της, καθώς, όπως ειπώθηκε με απόλυτο τρόπο, αναλαμβάνει την εξουσία της από τον Θεό και όχι από τον κόσμο, και η δύναμή της, τρεφόμενη από το θείο στοιχείο, δεν θα μπορέσει να θριαμβεύσει πάνω στους κρυμμένους κινδύνους, τις αντιφάσεις, τις καταστολές και την προφανή κατάρρευση. Επιπλέον, καθώς η απόκλιση της κοσμικής δύναμης αναλαμβάνει τέτοιες αναλογίες, καθιστώντας την απολύτως αντιπαραδοσιακή και ιερόσυλη, οι Πολεμιστές, ξεχνώντας τον εαυτό τους, προσβάλλουν την αρχή της αγάπης, η οποία αποτελεί το θεμέλιο της ύπαρξής τους. Υπερέβησαν με τις θλιβερές ενέργειές τους κάθε παραδοσιακή πνευματικότητα, γνωρίζοντας ότι τίποτα δεν μπορεί να αγγίξει, να βεβηλώσει και να γίνει δεκτό στην Αλήθεια του Θεού που δεν είναι ο ίδιος ο Θεός και ότι επίσης η καταστροφή του κόσμου θα άφηγε μονίμως τη Σιωπή ή το θείο μυστήριο να ξεδιπλώνεται.

Είμαστε όμως πεπεισμένοι πως η διαμάχη αυτή μεταξύ των δύο δυνάμεων οφείλεται συνήθως σε μία απομακρυσμένη απόκλιση στην ίδια τη καρδιά της παραδοσιακής ενότητας και κυρίως στην ιερατική τάξη, τα μέλη της οποίας συχνά ξεχνάνε τη μοναδική και μεγάλη δύναμή τους: την αγιότητα. Κάθε φορά που η πνευματική εξουσία, χωρίς καμία παραχώρηση στη βλασφημία, αναλαμβάνει την αληθινή της λειτουργία, τη διατήρηση της αλήθειας του Θεού στον κόσμο για τη σωτηρία του και οι Ιερείς, οι οποίοι είναι οι κομιστές της, δεν μπορούν να αποτύχουν στο καθήκον τους, η παραδοσιακή ενότητα θα περιλαμβάνει αρμονικά τις δύο ξεχωριστές δυνάμεις, αλλά παράλληλα θα τείνει προς ένα μόνο σκοπό, την επιστροφή του ανθρώπου στο Θεό, μέσα στο χρόνο, στην αιωνιότητα.

Στην πραγματικότητα η κοσμική εξουσία, της οποίας οι Πολεμιστές είναι οι κομιστές, προσφέρει ως όρους την πραγμάτωση του θεϊκού νόμου μέσα στο χρόνο, σε ένα κονσέρτο όλων των ειδικοτήτων που συντονίζονται μέσω της δική τους ισορροπίας. Μέχρι τώρα, όσον αφορά αυτήν την τάξη, έχουμε μιλήσει για τον πόλεμο, αλλά τώρα είναι απαραίτητο να εξετάσουμε τη θετική πτυχή του πολέμου, δηλαδή την ειρήνη. Ο πόλεμος αποτελεί μία ανισορροπία που παράγει μία ισορροπία η οποία με τη σειρά της διασπάται από τον εφήμερο χαρακτήρα των ανθρωπίνων καταστάσεων. Αν όμως κάποιος θεωρεί ότι κατ' αναλογία με το πνεύμα του οποίου το πεδίο αποτελεί η αιωνιότητα, ο πόλεμος εμφανίζεται ως

ανανέωση, καθαρισμός, με την επίτευξη μίας κατάστασης απόλυτης και μόνιμης ειρήνης που αντιπροσωπεύει την καρποφορία της μακαριότητας.

Όσο η ισορροπία είναι ανώτερη από την ανισορροπία, τόσο η ειρήνη είναι ανώτερη από τον πόλεμο του οποίου αποτελεί επίτευγμα. Καμία σκέψη για την αισθητική τάξη δεν μπορεί να μολύνει την όψη της αλήθειας στον θρόνο της αγνής πνευματικότητας. Ο Πολεμιστής επιθυμεί την ειρήνη από τότε που ο πόλεμος του είναι ιερός μόνο αν οδηγήσει σε μόνιμη και απόλυτη ειρήνη. Ο πόλεμος αντιπροσωπεύει τον πόνο του βλαστού, και η ειρήνη, το άνθος και τα πέταλα. Αν η διακοπή της είναι κάτι ανθρώπινο και κοσμικό, δεν πρέπει ποτέ να θεωρηθεί ως κυκλικός νόμος εκ μέρους των Πολεμιστών και του Ηγέτη. Δηλαδή, κάθε πόλεμος πρέπει να ολοκληρωθεί ώστε να θέσει τέλος στην ανισορροπία και να οδηγήσει στην πραγμάτωση της ειρήνης. Η παύση αυτή υπάρχει, αλλά δεν αποτελεί νόμο, αυτό είναι το θεμέλιο της σωστής και υγιούς ανάπτυξης της κοσμικής εξουσίας. Εάν, όπως είπαμε, ο πόλεμος βρίσκεται κατ' αναλογία με τον Μεγάλο Πόλεμο που αντιπροσωπεύει τη μόνιμη κατάκτηση του θεικού, πρέπει να τείνει προς την ειρήνη και αυτό πρέπει να αποτελεί τον αληθινό και ιερό στόχο των Πολεμιστών. Μόνο μία επιφανειακή αισθητική, αγνοώντας τις βαθιές αλήθειες ορισμένων αναλογιών και τη συμβολική σχέση ανάμεσα στο εφήμερο και το αιώνιο, μπορεί να θεωρήσει τον πόλεμο ως αυτοσκοπό, μία σπασμωδική κατάσταση, συνεπαρμένη ως προς τη δική της ανωμαλία. Μόνο όταν δεν υφίσταται η αληθινή ειρήνη, μπορεί να γίνει αισθητή η νοσταλγία του πολέμου, αυτό το αμφίβολο συναίσθημα της τάξης, ανήκοντας στην καθαρά συναισθηματική σφαίρα.

Προκειμένου να αποφευχθεί αυτή η ανωμαλία, θα ήταν απαραίτητο να αποφύγουμε, πάνω απ' όλα, τους πολέμους που δεν είναι αποφασιστικοί, θεωρώντας τους ως ατελείς ενέργειες, πραγματικά μόνιμες κρίσεις που συμβάλλουν στην κατάρρευση των παραδοσιακών κοινωνιών.

Αυτό που συνέβη και συμβαίνει στην Ευρώπη πρέπει να εξεταστεί υπό το πρίσμα αυτό και τότε θα κατανοηθεί η σοβαρότητα της τρέχουσας κατάστασης στην οποία, μέσω της σύγχυσης των κοινωνικών τάξεων και μέσω της συγκατάθεσης για μία απολύτως κτηνώδη δημοκρατική ισοπέδωση, της απομάκρυνσης του ανθρώπου από το θεικό στοιχείο προδιαγράφεται το ίδιο το τέλος του ανθρώπου. Όταν αναφερόμαστε στο τέλος, εννοούμε το αληθινό και οριστικό τέλος που σίγουρα δεν είναι αυτό της σάρκας, όπως μπορεί να το κατανοήσει ο κάθε άνθρωπος με την πιο στοιχειώδη αίσθηση. Αναφερόμαστε στην πνευματική καταστροφή, στη κατάρρευση εκείνης της γέφυρας που συνδέει τον κόσμο με το Υπερβατικό,

που ακολουθεί τον στιγμιαίο σχηματισμό των μυστικών οδών που συνδέουν τη γη με το σκοτάδι του Υποχθόνιου Κόσμου. Εάν η ανθρωπότητα δεν θέλει να μετατραπεί σε μία τεράστια και στείρα κόλαση, είναι απαραίτητο να επαναφέρει τους μεγάλους παραδοσιακούς τρόπους, μέσω μόνο των οποίων θα βρεθούν νέες βάσεις για νέες εξελίξεις.

Οι Πολεμιστές πρέπει να συνεργάζονται με τους Ιερείς για την αποκατάσταση της τάξης, διότι οι δύο αυτές τάξεις αποτελούν τις βάσεις της παραδοσιακής ενότητας. Από τη συνακόλουθη δράση τους όλα μπορούν να γίνουν με ομαλό τρόπο. Οι μεν θα αποτελούν τους φορείς της ιερής γνώσης, δηλαδή της σοφίας, οι δε θα αποτελούν τους δικαστές. Οι μεν, οι κομιστές, αν θέλετε, του πέλεκυ, οι δε, κομιστές του φάσιο. Η πνευματική και η κοσμική αρμονία μπορεί να εξισορροπήσει τον κόσμο ενάντια σε όλες τις απαισιοδοξίες και τον σκεπτικισμό όσο οξείες και ανόητες μπορεί να είναι. Σε καμία λειτουργία δεν θα πραγματοποιηθεί μία μόνιμη διάταξη του κόσμου χωρίς τη συνεργασία της πνευματικής και της κοσμικής εξουσίας, καθώς η επιστροφή στην κανονικότητα πρέπει να πραγματοποιηθεί από πάνω προς τα κάτω, από το υψηλότερο στο χαμηλότερο και όχι το αντίστροφο.

Για αιώνες, οι μάζες καταβροχθίζονται από κτηνώδεις καταστροφές και θα συνεχίσουν όσο θα το επιτρέπουν οι Ιερείς και οι Πολεμιστές. Εάν οι δύο αυτές τάξεις αισθάνονται το τεράστιο βάρος της ευθύνης τους και έχουν την επίγνωση των αντίστοιχων τομέων και των πραγματικών τους υποχρεώσεων, κανείς δεν θα μπορούσε να αποτρέψει την αποκατάσταση της παραδοσιακής ενότητας, τη νέα ισορροπία που θα ανοίξει εκ νέου το μεγάλο πέρασμα στην αιωνιότητα για τη δόξα του Θεού στον ουρανό και την ειρήνη των ανθρώπων στη γη.

Οι Εργάτες

Αποτελούν την τρίτη και τελευταία τάξη η οποία αντιστοιχεί στον τομέα των Μορφών και στη σφαίρα της ενεργού ζωής. Θα έπρεπε να αποτελέσουν την προτελευταία τάξης, ενώ η τελευταία θα έπρεπε να θεσπίζεται από τους υπηρέτες. Από τη μεσαία και συμφιλιωτική άποψη όμως, όσον αφορά την αληθινή και σωστή επιστροφή στο πνεύμα και την παραδοσιακή μορφή που είναι ευκολότερα εφικτή στις σημερινές συνθήκες της ανθρωπότητας, υιοθετήσαμε τη τριπλή δομή, γνωρίζοντας ότι σε μία τελειότερη παραδοσιακή κοινωνία ο αριθμός των τάξεων πρέπει να αυξηθεί στις τέσσερις. Βρισκόμενη έτσι σε αναλογική εναρμόνιση και πλήρη συνειδητοποίηση, όπως επισημάναμε, πέρα από τη Σιωπή, περιλαμβάνοντας μία κατάσταση, υπέρτατη, απολύτως αδιευκρίνιστη που ονομάζεται, με την πληρέστερη παράδοση, με το όνομα του "Τετάρτου", αποτελώντας τον τομέα του Απόλυτου Ανείπτου.

Η κατάσταση αυτή περιλαμβάνει και επιλύει το τρίπτυχο - Σιωπή, Ρυθμός, Μορφή - σε μία ενοποιητική ασυμφωνία που την ξεχωρίζει ακριβώς από αυτά ως το μυστήριο της μη αναγώγιμης ενότητας στην άφθαρτη ουσία της. Τοιουτοτρόπως ενοποιείται και ολοκληρώνεται ο θεϊκός κύκλος. Από εδώ, η ανάλογη ανάγκη μίας τέταρτης τάξης που θα περιλάμβανε τους υπηρέτες, των οποίων η δραστηριότητα αναλαμβάνει την πιο αυστηρή, πιο στοιχειώδη, πιο τεματική μορφή.

Η σύσταση των τάξεων πρέπει να γίνει κατανοητή σύμφωνα με τον μεγάλο νόμο της αναλογίας. Σε σχέση δηλαδή με τον θεϊκό κύκλο και όχι από καθαρά ανθρώπινη και μεροληπτική άποψη που δεν θα είχε λόγο να υπάρχει μέσα από την ευθραυστότητα και την ανεπάρκεια του αληθούς. Δεν είναι ο δεσποτισμός που δημιουργεί τις τάξεις, και ειδικά τη δουλοπρεπή, αλλά περισσότερο η αναγκαιότητα της εγγενούς ανάπτυξης στον ανθρώπινου κόσμο που αποτελεί τον καθρέφτη του θεϊκού συμπλέγματος το οποίο αποτελεί και τη μοναδική πραγματικότητα. Η σημερινή κατάσταση της ανθρωπότητας, η φαινομενική κατάρρευση των τάξεων, αντιστοιχεί στο λανθασμένο και σύγχρονο όραμα που θεωρεί ότι οι άνθρωποι αντικαθιστούν τον θεϊκό κόσμο. Η Θεϊκή Αρχή είναι αυτή τη στιγμή για τους ανθρώπους ό,τι θα ήθελαν οι ίδιοι να είναι, δηλαδή μία

αναποφάσιστη και αόριστα επικείμενη ομίχλη, καθώς έχοντας ήδη καταργήσει τις ταξικές διακρίσεις, είναι παρομοίως ό,τι επιθυμούν.

Το όραμα ενός θεϊκού χασοτικού επιπέδου αντιστοιχεί στο ισοροπημένο ανθρώπινο χάος όπου όλοι οι ψευδο-μυστικισμοί, οι φιλοσοφίες και τα μη παραδοσιακά ρεύματα ρέουν μαζί, συνιστώντας την ακάθαρτη δέσμη στερεοποιημένων μορφών.

Η κατάργηση όμως των τάξεων είναι αδύνατη και υπάρχουν, ακόμη και αν δεν αναγνωρίζονται ρητά. Η κρυμμένη και αόρατη ύπαρξή τους, πάνω στην οποία ο εκδημοκρατισμός έχει δημιουργήσει ένα ομοίμορφο ομιχλώδες στρώμα, δημιουργώντας μία ασυμφωνία που πρέπει να χτυπήσει κάθε άτομο εξοπλισμένο μόνο με καλή λογική. Όλοι γνωρίζουν ότι οι άνθρωποι δεν βρίσκονται στη θέση τους και πως ο διαχωρισμός της ενεργού ζωής είναι αυθαίρετος και αδικαιολόγητος, διότι ο καθένας ωθείται, περιορίζεται από περιστάσεις, από τη δική του παρόρμηση και όχι από τη συνειδητή ταξική δύναμη, του κράτους και του καθήκοντος. Ο καθένας ξέρει ότι υπάρχουν δουλοπρεπείς εργάτες που κυριαρχούν και κυρίους που υπηρετούν και ότι ακόμη και στις δύο πρώτες τάξεις υπάρχουν φρικτές ανωμαλίες και αυτές της τρίτης τάξεως είναι ακόμα πιο αξιοληψίστες. Αυτό οφείλεται στην απουσία του παραδοσιακού πνεύματος, σε μία δημοκρατική ισοπέδωση που πιστεύει ότι μπορεί να υποδουλώσει εκείνους που δεν μπορούν να υποδουλωθούν, το καθοριστικό χαρακτηριστικό του αναφαίρετου και ενιαίου ανθρώπινου ατόμου.

Αυτό διαρκεί για αιώνες και η τρέχουσα σύγχυση είναι μόνο αποτέλεσμα ενός αργού και προοδευτικού εκφυλισμού λόγω της καθαρά προφανής ανωτερότητας του ανθρώπου πάνω από το θεϊκό στοιχείο, της υποταγής πέραν της ελευθερίας, της σύγχυσης εναντίον της τάξης και της διαταραχής επί της αληθούς ιεραρχίας. Η πτώση αυτή πρέπει να αποδοθεί στην αντίληψη αυτού που συνιστά τη φύση και τη μορφή της ελευθερίας, καθώς συγχέεται με την αυθαίρετη πραγματικότητα και τις εξωανθρώπινες δυνάμεις σε όλες τις εκφάνσεις της πραγματικότητας όπου στην ουσία τους αντιπροσωπεύουν μία απόλυτα θεϊκή τάξη. Η σύσταση των τάξεων βασίζεται στην αληθή αντίληψη της ελευθερίας που εξετάζεται υπό το πρίσμα των τεσσάρων βασικών μορφών: της απόλυτης ελευθερίας των Ιερέων, της κλιμακωτής ελευθερίας των Πολεμιστών, τους υπό όρους Εργάτες, και τους υποτελείς υπηρέτες. Τα δύο άκρα αντιπροσωπεύονται από την πρώτη και την τελευταία τάξη στο βαθμό όπου αυτό το οποίο επιβεβαιώνεται στην πρώτη απορρίπτεται στη τελευταία και το αντίστροφο. Αποτελούν το A και το Ω μεταξύ των οποίων υπάρχουν τα

διακριτά προσόντα. Συνδυάζοντας τα δύο άκρα στην ενοποίηση της απόλυτης αρχής, που ανάγεται στο Θείο στοιχείο, φτάνουμε στην ολοκληρωτική εξισορρόπηση που δεν μπορεί να πραγματοποιηθεί παρά μόνο στον θεϊκό τύπο, ο οποίος επιβεβαιώνεται σίγουρα από όλες τις παραδόσεις. Κάποιος θα καταλάβει εύκολα ότι με το να αντικατοπτρίζει τον πραγματικό σκοπό των τάξεων, ρυθμίζει τις ανισοροπίες σε μία ιεραρχία, όπου κάθε στοιχείο περιέχεται στη δική του σφαίρα με τέτοιο τρόπο ώστε να αποτελεί ένα ομοιογενές σύνολο στο οποίο τίποτα που εισάγεται δεν διαταράσσει την παραδοσιακή γραμμικότητα. Παρατηρούμενη εκ των άνωθεν, η σύσταση των τάξεων δεν παρουσιάζεται ως κλίμακα που πηγαίνει από το υψηλότερο στο χαμηλότερο, αλλά ως ένα σύστημα ομόκεντρων κύκλων γύρω από ένα απόλυτο σημείο που είναι η παραδοσιακή ενότητα.

Επομένως, όλες οι τάξεις πρέπει να θεωρηθούν στο ίδιο επίπεδο και δυστυχώς είναι η αντίληψη αυτής της στοιχειώδους αλήθειας που δημιούργησε το σφάλμα και την ψευδαίσθηση της δημοκρατίας. Αντί να βάλει τον εαυτό του στην υψηλότερη θέση η οποία ανήκει στη θεϊκή τάξη, ο άνθρωπος έχει κατέβει σε γήινο επίπεδο το οποίο δεν έχει καμία αξία όταν αποκομίζεται από το θεϊκό και έτσι η εξέγερση έχει λάβει χώρα υπό την έννοια της ίδιας τάξης η οποία, ξεπερνώντας τα όριά της, έχει υπερχειλίσει σαν ένα ποτάμι που τρέχει πάνω από τις όχθες και παρασέρνει ό,τι βρει στο πέρασμά του. Στη συνέχεια, μετά την αποκοπή του ανθρώπου από το θεϊκό στοιχείο, με μία λογική ελεύθερης βούλησης της οποίας η ασυνειδητότητα είναι πραγματικά αποναρκωμένη, το θεϊκό επίπεδο συγχέεται με το ανθρώπινο και αυτό που είναι ίσο στα μάτια του Θεού, ο άνθρωπος θέλει να το μετασχηματίσει σε ισότητα, δίχως να γνωρίζουμε ότι η εξίσωση είναι δυνατή μόνο μέσω ενός όντος που βρίσκεται πέρα από το εξεταζόμενο πεδίο και ως τέτοιο, μέσω της δικής Του κορυφής, βλέπει ένα μοναδικό επίπεδο, ενώ αυτό το επίπεδο δεν υπάρχει. Επιστρέφουν ακόμη και στα ιερά κείμενα για να δικαιολογήσουν αυτό το σφάλμα της προοπτικής, ερμηνεύοντας το με τον πιο παράλογο τρόπο, ανατρέποντας κάθε παραδοσιακή τάξη, εγκαταλείποντας τον αληθινό Θεό προκειμένου να δημιουργήσουν έναν θεό κατ' εικόνα και καθ' ομοίωση του ανθρώπου. Βλέπουν στην κατάργηση της αληθούς τάξης, εκείνης της διακριτής, αποφασιστικής και αποφασισμένης ιεραρχίας των τάξεων, της επιβεβαίωσης της αρχής της ελευθερίας, μη γνωρίζοντας πως αυτό με την απόλυτη έννοια υπάρχει μόνο στον Θεό, ενώ στον άνθρωπο είναι συμμόρφωση με το νόμο του Θεού, σύμφωνα με τον οποίο κάθε στοιχείο της δημιουργίας πρέπει να παραμείνει απολύτως στη θέση του

για να αποτελεί φυσιολογικό στοιχείο της φύσης. Δεδομένου όμως ότι η δημοκρατική ισοπέδωση ήταν αφύσικη και περιοριστική, οι ιεραρχικές τάξεις μετατράπηκαν σε οικονομικές τάξεις και η δραστηριότητα γενικά κατανοημένη ως ένας συμπληρωματικός τρόπος στην ενότητα της παράδοσης και της διανόησης, μετατράπηκε σε εργασία, δηλαδή σε πόνο, εξαναγκασμό, αφού αυτό είναι η ετυμολογία στα λατινικά.

Αυτό εξηγεί την ταξική πάλη η οποία αποτελεί την εκφυλισμένη μορφή διαφορών μεταξύ των τάξεων, η οποία, όπως είπαμε, περιορίζεται πάντοτε στις δύο πρώτες τάξεις για λόγους εντελώς διαφορετικούς από αυτούς που τροφοδοτούν τους ισχυρισμούς των σημερινών κατώτερων τάξεων. Η "εργασία" που ορθώς αποκαλείται, μπορεί να εφαρμοστεί μόνο στην τάξη των Εργατών, εάν αυτή θεωρηθεί ως η τελευταία τάξη για τον λόγο που έχει ήδη αναφερθεί, και όχι στους Πολεμιστές και τους Ιερείς των οποίων η δραστηριότητα είναι απόλυτα εντελώς διαφορετική. Οι Ιερείς αποτελούν τους θεματοφύλακες του θείκου νόμου, οι Πολεμιστές τους προστάτες του ανθρώπινου νόμου, και κανένας εκ των δύο δεν οδηγεί δια μέσω της δραστηριότητάς τους στην ικανοποίηση των δικών τους αναγκών. Ως εκ τούτου σε μία πραγματικά παραδοσιακή κοινωνία, είναι απαραίτητο η τελευταία τάξη να παρέχει τη συντήρηση των δύο πρώτων. Ούτε ο Ιερέας ούτε ο Πολεμιστής, που είναι σε θέση να εργαστούν, και αυτό με απόλυτο τρόπο, δεν θα έπρεπε να το κάνουν δεδομένου ότι η εργασία θα εμπόδιζε την εκπλήρωση του πολύ δύσκολου έργου τους, τη διατήρηση δηλαδή της παραδοσιακής τάξης.

Σχετικά με τον κυκλικό συμβολισμό που μόλις αναφέραμε, αν αυτό αντιπροσωπεύει τον παραδοσιακό κόσμο ως κύκλο του οποίου το κέντρο αποτελείται από τους Ιερείς και η περιφέρεια από τους Πολεμιστές, θα εμφανιστεί η πολύ στενή σχέση αυτών των δύο καστών σε μία τέλεια οργανωμένη κοινωνία. Οι Πολεμιστές αντιπροσωπεύουν τη σύγκλιση μέσω της κεντρομόλου που δεσμεύει όλα τα σημεία που τα καθορίζουν στον μονοσήμαντο άξονα. Αυτοί, με τη δύναμή τους, υπερασπίζονται την παραδοσιακή καθαρότητα, η οποία δεν μπορεί να επιτευχθεί ουσιαστικά από τους Ιερείς που είναι στοχαστικοί και που πρέπει να προστατεύονται στον υλικό κόσμο από τους Πολεμιστές. Στη σύγκλιση που προκύπτει από την αρμονία ανάμεσα στις δύο αυτές δυνάμεις, επιτυγχάνονται οι δύο μεγαλύτερες ενέργειες του παραδοσιακού κόσμου, η αληθινή, ολοκληρωτικά στέρεα δύναμη, το δάσος των ξιφών όπου προστατεύουν το περίβλημα του Θεού. Συνιστούμε σε όλους να επιτύχουν με την πληρότητα τους τα αποτελέσματα που θα προκύψουν από την αρμονία και τη συνεργασία μεταξύ της πνευματικής αρχής και της κοσμικής εξουσίας

μέσα από το πραγματικό πεπρωμένο της ανθρωπότητας καταλήγοντας ξανά στη μεγάλη κοίτη της παράδοσης.

Η τάξη των Εργατών περιλαμβάνει κάθε ανάθεση εργασίας στα άτομα που δεν ανήκουν στις δύο προηγούμενες τάξεις που αποτελούν τη βάση της παραδοσιακής κοινωνίας: αρχή και εξουσία. Όταν μιλάμε για δραστηριότητα, σε σχέση με την τελευταία τάξη, εννοούμε κάθε είδους εργασία τόσο της αυστηρά υλικής φύσεως, όπως της βιοτεχνίας, όσο και των φαινομενικά πιο υψηλών επιπέδων όπως τα επαγγέλματα, καθώς και οι δύο δραστηριότητες ψαμείβονται ξεχωριστά. Στις δύο υψηλότερες τάξεις, δεν μιλάμε για αληθινά ατομική δραστηριότητα, αφού τα μέλη τους εργάζονται συστηματικά για τη διατήρηση των δύο ανώτερων δυνάμεων, ενώ εδώ, στην τελευταία τάξη, είναι ζήτημα ενεργού προσωπικής αποφασιστικότητας, της οποίας ο καρπός όμως παραμένει περιορισμένος στην ατομική πρωτοβουλία, ενώ παράλληλα συμβάλλει στη γενική τάξη. Βρισκόμαστε στον τομέα των Μορφών, ο τελευταίος προσδιορισμός της ορατής πραγματικότητας, του οποίου το ουσιώδες χαρακτηριστικό είναι η εξατομίκευση. Σε αυτή τη τάξη, όπως και στις δύο υψηλότερες, μπορούν να συμπεριληφθούν άτομα που στην πραγματικότητα δεν πρέπει να ανήκουν σε αυτή, γεγονός που αποτελεί ένδειξη της τρέχουσας διαταραχής λόγω ακριβώς της έλλειψης παραδοσιακής ενότητας, της οποίας το προφανέστερο χαρακτηριστικό είναι η αυθαίρετη κατανομή του πλούτου. Σε μία πραγματικά παραδοσιακή κοινωνία όμως, στην οποία οι τάξεις είναι αυστηρά προσδιορισμένες, η αμειβόμενη εργασία θα πρέπει να περιορίζεται στην πλειοψηφία, δηλαδή σε εκείνους που ούτε ξέρουν πώς, και δεν μπορούν να πράξουν διαφορετικά, ούτε είναι ικανοί για τον αγνό στοχασμό των Ιερέων και την αγνή δράση των Πολεμιστών.

Είναι επομένως απαραίτητο να επιμείνουμε στην αναλογία μεταξύ των διαφόρων τάξεων και των τριών βαθμών της πραγματικότητας, δηλαδή της Σιωπής, των Ρυθμών και των Μορφών, προκειμένου να κατανοήσουμε τον πραγματικό τους σκοπό. Εάν οι Μορφές αποτελούν το πιο υλικό κομμάτι, αυτό δεν σημαίνει ότι η αποφασιστικότητά τους δεν αντικατοπτρίζει, σε χίλιες πτυχές, την αμετάβλητη ενότητα που είναι η μόνη αληθινή πραγματικότητα. Κάθε μορφή είναι ένα σύμβολο και κάθε σύμβολο είναι το όχημα μίας βαθιάς αλήθειας, της οποίας η σημασία δεν πρέπει ποτέ να ξεχαστεί. Τα αποκαλούμενα αντικείμενα, τα πράγματα, είναι ομοίως καθρέφτες που αντικατοπτρίζουν ποικιλοτρόπως την ενότητα του δημιουργικού ρυθμού σε πολλαπλές όψεις. Ο άνθρωπος, στη συνηθισμένη ζωή, χρησιμοποιεί εργαλεία που ο ίδιος κατασκευάζει αλλά των οποίων η συμβολική έννοια είναι επί του παρόντος άγνωστη, εν

αντιθέσει με μία παραδοσιακή κοινωνία όπου η έννοια αυτή αποτελεί ακριβώς αυτό που είναι σημαντικότερο καθώς παρέχει όλη την αξία στο υλικό χωρίς το οποίο θα στερηθεί τη καθολικότητα του σκοπού. Ως εκ τούτου, η ανάγκη του εργαλείου να είναι προσεκτικά κατασκευασμένο και να μην αποτελεί κάτι απρόσωπο, μέσω ενός ατομικού έργου το οποίο αποτελεί σύμβολο της προσπάθειας μέσω της οποίας ανυψώνεται σε μία υψηλότερη πραγματικότητα μίας απόλυτα πνευματικής τάξης.

Θα είναι εύκολο για όλους να διακρίνουν την αξία ενός αντικειμένου, τον καρπό προσεκτικής και επιμελούς εργασίας, αρκετά διαφορετική από αυτή που επιτυγχάνεται με μία γρήγορη, εξωτερική, τεχνητή και στείρα διαδικασία όπως σε μία γραμμή παραγωγής. Ως εκ τούτου προκύπτει η καλλιτεχνική ομορφιά των πιο ταπεινών εργαλείων μίας εποχής και η κοινοτοπία του τι παράγεται στη σύγχρονη εποχή με μηχανικά μέσα. Προηγουμένως, υπήρχε η τέχνη, η βαθιά έννοια της συμβολικής παραβολής, και ο δείκτης αυτού ήταν ακριβώς η φροντίδα, η δέσμευση με την οποία κάθε αντικείμενο κατασκευάστηκε από το αυστηρά προσωπικό έργο του τεχνίτη με επιμελή μέθοδο, σε αυστηρή αναλογία με την πνευματικότητα, σφυρηλατημένο με στοχασμό και ασκητικότητα. Τότε, κάθε τέχνη αντιπροσώπευε συμβολικά τη σταθεροποίηση, σε Μορφές, μίας διαδικασίας που άνηκε σε μία απολύτως πνευματική τάξη που σχετίζεται με μία ανώτερη πραγματικότητα και της οποίας ο υλικός κόσμος είναι μία εμφάνιση, με την αυστηρά ετυμολογική έννοια: ο άνθρωπος, ο δημιουργός, χρησιμοποιεί ακριβώς τη λεγόμενη ύλη - που δεν παραβλέπει την ετυμολογία αυτής της λέξης - η οποία αποτελεί τη τελική εμφάνιση της πραγματικότητας, προκειμένου να τη λυτρώσει από την προφανή τύφλωσή της και να την οδηγήσει στη διαφάνεια ενός αναλογικού συμβολισμού με έναν ανώτερο κόσμο. Έτσι, ενώ στις ήδη υπάρχουσες Μορφές μεταξύ των οποίων ζει ο άνθρωπος, υπάρχουν μοτίβα των Ρυθμών, υπάρχουν και οι καθρέφτες της ανώτερης πραγματικότητας. Τα αντικείμενα, τα πράγματα, τα εργαλεία που κατασκευάζει ο άνθρωπος που αποτελούν νέες μορφές και αντιπροσωπεύουν το έργο που αυτός πρέπει να αναλάβει μέσω της εργασίας ώστε να απελευθερωθεί από την ανθρωπότητα του και να αποκαταστήσει μέσα του τη θεϊκή τάξη. *Ars et labor*: η τέχνη είναι η γνώση των αναλογικών σχέσεων που διέπουν τις Μορφές, μέσω των Ρυθμών, και την επίτευξη τους, δηλαδή, τους καθιστούν πορώδεις, διαφανείς, με την ανάσα του Θεού που τις εκφράζει, ενώ η εργασία είναι αυτή ακριβώς η προσπάθεια εκκυρήνωσης της βαθιάς, κρυμμένης, κεκαλυμμένης πραγματικότητας, που προστατεύεται από την ύλη και από την οποία πρέπει να λάμψει προκειμένου να αποκαλυφθεί

στον άνθρωπο. Με τον τρόπο αυτό, δημιουργείται μία επαφή μεταξύ του εσωτερικού - άνθρωπος - και του εξωτερικού - φύση - η οποία επιλύεται σε μία πραγματικότητα της συνειδητοποιημένης και έμπειρης έκφρασης. Επομένως, καταργείται στην ακατέργαστη υλικότητα και αποκαθίσταται στην πραγματική της προέλευση και στον πραγματικό της σκοπό.

Με τον τρόπο αυτό κατανοείται με το βαθύ της νόημα που τη δικαιώνει και τη καθιστά απαραίτητη, όπου η τέχνη λειτουργεί ως ένας λυτρωτικός καθαρισμός που επαναφέρει τον δημιουργικό ρυθμό σε κάτι που κατακλύζεται και παραμελείται από τις ανησυχίες της συνηθισμένης ζωής. Η ζωή αυτή, με απόλυτο τρόπο, είναι ένας θάνατος, όχι μία ζωή, η απόσπαση δηλαδή του κόσμου και του ανθρώπου από την αληθή πραγματικότητα που συμβαίνει μόνο αν είναι κρυμμένη στη θεική πραγματικότητα η οποία εκφράζεται συμβολικά.

Τα εργαλεία, τα πιο συνήθη χρηστικά αντικείμενα, δεν δημιουργήθηκαν για την ικανοποίηση των αναγκών μας, αλλά μόνο για να εκφράσουν τις αναλογικές σχέσεις μεταξύ εμφάνισης και πραγματικότητας, μεταξύ του τι φαίνεται και τι είναι, μεταξύ του κόσμου και του Θεού: η πρακτική αποτελεσματικότητά τους είναι δευτερεύουσας σημασίας και έχει αξία μόνο για τους πραγματικούς υπηρέτες, για εκείνους δηλαδή των οποίων η πνευματική μυωπία είναι τόσο διαδεδομένη ώστε να έχει ως αποτέλεσμα τον αποκλεισμό κάθε αλήθειας πέρα από το περιβάλλον της επίγειας ζωής τους. Εάν, σε μία κατάσταση πρωτόγονης τελειότητας, είναι απαραίτητο να σκεφτούμε τον αποκλεισμό κάθε τάξης προκειμένου να φτάσουμε ή να επεκτείνουμε αυτό που είχε ήδη δοθεί, εάν ο άνθρωπος, σε αυτή τη κατάσταση, συγκέντρωνε τους καρπούς της γης και τρέφονταν με αυτούς, χωρίς όμως να εκπληρώνει, με το έργο του, αυτό που φυσικά τον περιβάλλει, σε μεταγενέστερα στάδια, απομακρύνοντας τον εαυτό του από αυτό το αρχικό πρότυπο, θα αναγκάζονταν να αναδημιουργήσει την πρόσβαση στο θεικό στοιχείο από το οποίο είχε εκπέσει και έτσι θα προέκυπτε μία νέα αναγκαιότητα: η τέχνη.

Για όσους γνωρίζουν να εξετάσουν εις βάθος τα όσα ειπώθηκαν, η σχέση μεταξύ τέχνης και ζωής θα είναι προφανής. Αρχικά ενιαία, έτσι ώστε η τέχνη να είναι η ίδια η ζωή θεωρούμενη ως ιεροτελεστία. Έκτοτε όλο και πιο αντιφατικά, η ζωή μειώθηκε στο χαμηλότερο επίπεδο της και η τέχνη περιορίστηκε σε εκείνους που δεν μπορούν να αποφασίσουν να απορρίψουν την αλήθεια, μέχρι τη σημερινή εποχή, στην οποία η ζωή είναι πραγματικά θάνατος και η τέχνη στερημένη από κάθε ιερό και συνειδητό χαρακτήρα, αποτελεί μία εκφραστική τερατολογία μέσω της οποίας αντικατοπτρίζεται όλη η δυστυχία του κόσμου και του ανθρώπου.

Η τέχνη δεν λυτρώνεται με το να καταστεί πνευματική ανάγκη. Το πνεύμα, και αυτό με απόλυτο τρόπο, δεν είναι τίποτα αν δεν είναι το Πνεύμα του Θεού, δηλαδή η ζωτική αναπνοή που διεισδύει και εξυψώνει ολόκληρο τον άνθρωπο. Αυτό τον κάνει να αισθάνεται, να ενεργεί, να σκέφτεται σύμφωνα με το Θεό, όχι σύμφωνα με τη δική του ανθρώπινη φύση. Αυτό που είναι ανθρώπινο παραμένει ανθρώπινο, επομένως καθαρά κτηνώδες και κατώτερο, το επίπεδο αυτής της ανθρωπότητας, όπως ότι είναι από σίδηρο παραμένει σίδηρος. Από το συνηθέστερο σκεύος στο πιο εκλεπτυσμένο καλλιτεχνικό προϊόν. Τόσο ο άνθρωπος όσο και ο σίδηρος μπορούν να οδηγήσουν πίσω στην ενότητα της προέλευσης όταν αφαιρεθεί η εξωτερικότητά τους. Στην πραγματικότητα, αυτό που αποτελεί τέχνη για τους σύγχρονους ανθρώπους είναι ακριβώς η εξωτερικότητα παρά το ιερό, συμβολικό περιεχόμενο, αυτό που εκφράζει αυτή η εξωτερικότητα σε σχέση με την πραγματικότητα της υπερβατικής τάξης με την απόλυτη έννοια του λόγου και με μία αλήθεια θεϊκής τάξεως.

Ο άνθρωπος, στην ανάπτυξη των ικανοτήτων του, παραμένει άνθρωπος, δηλαδή τίποτα. Αυτό που νιώθει, ζει, ολοκληρώνει, σκέφτεται, αν όχι πέρα από το ανθρώπινο περιβάλλον, προορίζεται να χαθεί καθώς δεν μπορεί να επεκταθεί πέρα από το χρόνο που αποτελεί διαδοχή και πέρα από το διάστημα που είναι ύλη.

Παραμένει κλεισμένος σ' αυτή τη φυλακή, η οποία κοσμείται με τις πιο πλούσιες επικήδειες εικόνες, έτσι ώστε στο βαθμό που την εξωραΐζει, τόσο περισσότερο θα υπάρχει ο τάφος για αυτόν όσο ζει: αλλά μετά τη διάλυση του σώματος, το οποίο είναι εκεί για να φροντίσει να τον οδηγήσει στον τόπο της αλήθειας, τον καταδικάζει αιώνια σε εκείνον το θάνατο που είχε ήδη βιώσει στη ζωή απορρίπτοντας κάθε προσπάθεια για να ξεπεράσει τους ανθρώπινους περιορισμούς. *Homo humus*: όσο θα παραμείνει στη γη, θα είναι καταδικασμένος να καλλιεργεί τη γη και να διαιωνίσει τη λαμπερή ψευδαίσθηση που αποτελείται από τον καταθλιπτικό, κατώτερο κόσμο. Είναι απαραίτητο να ξεκαθαρίσει το απατηλό σκοτάδι, εξαιτίας της άγνοιας, στο φως της αλήθειας και να εκφράσει μέσω του εαυτού του αυτό που βρίσκεται κρυμμένο, δηλαδή το άλλο μισό, που θα μπορούσε να σημαίνει το πέρασμα από την αρχαϊκή λέξη *hemí*, αναφερόμενος στη γενική έννοια του μισού, στο *homo*, όπου η κυκλικότητα του ο αντιπροσωπεύει την πραγματοποίηση της καθολικότητας από όλες τις ανθρώπινες ικανότητες που μεταφέρθηκαν στο θεϊκό επίπεδο και ενσωματώθηκαν σε ένα ουσιαστικά υπεράνθρωπο επίπεδο. Η τέχνη είναι η έκφραση αυτής της μεταφοράς που αποτελεί μία αληθινή και σωστή μεταμόρφωση, δηλαδή μία υπέρβαση της μορφής που

αποκτάται με την αντικατάστασή της στο επίπεδο του κανονικού της σκοπού ως σύμβολο μίας ανώτερης αλήθειας. Είναι απαραίτητο όμως η τέχνη να είναι σε όλα και όχι εν μέρει, να μην εξορίζεται από τη ζωή και να μην αντιπροσωπεύει μόνο αυτό που θα μπορούσαμε να αποκαλούμε βασίλειο των περιθωριακών ουτοπιών, αλλά μάλλον να αποτυπώνει στα πιο ταπεινά αντικείμενα, εργαλεία, τη σφραγίδα του συμβολικού της σκοπού.

Αυτή είναι η χειροτεχνία, αυτές είναι οι τέχνες: να απεικονίζουν σε κάθε υλική ουσία, με μία εργασία της επιμελούς κατανόησης, την οικεία, συμβολική αξία, εκφράζοντας μία υψηλότερης τάξης αλήθεια, από τα γεωργικά εργαλεία και αυτά του υφαντουργείου, από τα πιο κοινά ξύλινα και γήινα αντικείμενα μέχρι την κατασκευή οικιών και ναών. Αποτελούν διάφορους τρόπους έκφρασης μίας μοναδικής πραγματικότητας δείχνοντας ότι όλοι οι δρόμοι οδηγούν στο Θεό, αν πραγματικά είναι ο Θεός που αναζητείται και όχι ένα απλό ανθρώπινο παράγωγο περισσότερο ή λιγότερο εξιδανικευμένο και στα μέτρα για τη χρήση που κάποιος θα το επιθυμούσε.

Ως εκ τούτου, οι συντεχνίες επίσης αντιπροσώπευαν αρχικά τους τρόπους υλοποίησης της θεϊκής οργάνωσης σε ένα ρυθμιστικό όργανο που καθορίζει το σκοπό του. Αυτή είναι η πραγματική και ουσιαστική σημασία της τέχνης, της χειροτεχνίας, των επαγγελματιών, των συντεχνιών και ας μην προσποιούμαστε ότι όλοι έρχονται για να την καταλάβουν αλλά αυτό που είναι βαρύνουσας σημασίας είναι ότι οι *pauci optimi*⁷ που θα έπρεπε να συμμετάσχουν στην αποκατάσταση της παράδοσης, να κατανοήσουν τι κρύβεται κάτω από τις εμφανίσεις της "χρησιμότητας" και της "δραστηριότητας", εκφράσεις τόσο αγαπητές σε όσους δεν καταλαβαίνουν επειδή δεν συνειδητοποιούν τίποτα πέρα από την ψευδαίσθηση του κόσμου και του ανθρώπου, που έχουν έλλειψη επαφής με τη θεϊκή πραγματικότητα. Αν ο άνθρωπος είναι το μισό, πρέπει να φάξει το άλλο μισό προκειμένου να ολοκληρωθεί, δηλαδή να είναι πραγματικά άνθρωπος - *homo homo* - και θα μπορούσε κανείς να πει, χωρίς να παίξει με τις λέξεις, ότι θα είναι αληθινά άνθρωπος όταν θα πάψει να είναι τέτοιος. Ομοίως και ο κόσμος αν, πραγματώνοντας την ετυμολογία του, είναι ενδεδυμένος, διακοσμημένος, όπου θα βρισκείται κρυμμένη η αλήθεια του Θεού, τότε θα είναι πραγματικά ο κόσμος, δηλαδή ο τόπος του καθαρμού και της ανάστασης. Όταν είναι ο κόσμος, καθαρμένος από κάθε άγνοια, ομοίως θα αποτελέσει - αφαιρώντας τη *lapis manalis*⁸ - τη μεγάλη άβυσσο

7 Λίγοι από τους καλύτερους (Σ.τ.Μ.)

8 Η πέτρα που έκλεινε την πύλη προς τον Άδη (Σ.τ.Μ.)

για την κατακρήμνιση στο φασματικό βασίλειο.

Από όλα όσα αναφέρθηκαν, καταλαβαίνουμε εύκολα πώς και γιατί - όχι για απλούς καθαρά αισθητικούς λόγους και επομένως αμελητέοι από μόνοι τους - η μηχανή, σε όλες τις μορφές της, αντιπροσωπεύει μία πραγματική φθορά της εργασίας. Διότι αφαιρεί κάθε ιερό χαρακτήρα, κάθε βαθύ νόημα, παραβιάζοντας έτσι το μυστικό της, αλλάζοντας το σκοπό της, καταστέλλοντας όλους εκείνους τους σπόρους της λύτρωσης που αποτελούν τη *raison d'être* της χειρωνακτικής εργασίας και της τέχνης.

Η επιστροφή σε μία παραδοσιακή κοινωνία θα συνεπαγόταν με μία συνετή προοδευτική εξομάλυνση η οποία θα αποτελούσε, για τον αδαή όγλο, μία πραγματική και σωστή υποχώρηση αλλά θα μπορούσε να επιτευχθεί σταδιακά χωρίς να δημιουργηθούν καταστροφές. Είναι αρκετό να κατανοήσουν οι *pauci optimi*, πλήρως, τις απολύτως θετικές συνέπειες που θα προέκυπταν από μία ανάλογη επιστροφή στην ομαλότητα. Εδώ εγείρεται το ερώτημα για το κατά πόσο η ανθρώπινη αξιοπρέπεια που θα αποκατασταθεί θα μπορέσει να επανενταχθεί σε όλη της την ιεραρχική ανάπτυξη, σε όλες τις εκφράσεις της, σε όλες τις πτυχές της, σε όλους τους τομείς της, σε όλες τις τάξεις, σε όλους τους ανθρώπους.

Για να γίνει ιερή, η εργασία πρέπει να επιτευχθεί από τον άνθρωπο και όχι από τη μηχανή η οποία, όπως παρατηρείται ξεκάθαρα, εκδικείται τον άνθρωπο, καταστρέφοντάς τον με τον πιο τυφλό, κτηνώδη και απάνθρωπο τρόπο, βίαια και θανάσιμα. Μία ανάπτυξη αντάξια του ονόματος της συνεπάγεται με την επιστροφή στον κανόνα της ανθρώπινης εργασίας, την επιστροφή εκείνων των συνθηκών ύπαρξης που είναι κατάλληλες για την ανάπτυξη των μεγάλων ενεργειών που βρίσκονται θαμμένες στον άνθρωπο και που μπορούν να του επιτρέψουν να φτάσει και να ενσωματώσει πραγματικά τον θεϊκό κόσμο της πραγματικότητας.

Η εργασία, όταν συνδέεται με την απαραίτητη βάση της στοχαστικής συγκέντρωσης, της υπομονετικής και σχολαστικής επαφής με τον κόσμο των Μορφών, προκειμένου να αντιληφθεί τους Ρυθμούς και να συνειδητοποιήσει τη Σιωπή, θα μπορούσε να καταστεί και πάλι ιερή για όλους τους ανθρώπους και ο καθένας θα μπορούσε να επιτελέσει αυτό για το οποίο προορίζεται και να απομακρυνθεί από αυτή την εξωφρενικά επιφανειακή και φρικαλέα νεωτερικότητα.

Η γη, η θάλασσα, ο ουρανός, ας επανέλθουν στη στοιχειώδη καθαρότητα τους, ας επιστρέψουν στον συμβολικό τους σκοπό. Η γη ώστε να ανεγερθεί η οικία και ο ναός, το βασικό σημείο για την ανύψωση από τον άνθρωπο στη θεότητα. Η θάλασσα για την πλοήγηση μεταξύ των δύο ακτών που χωρίζουν το παροδικό από το θεϊκό. Ο ουρανός για την

διδασκαλική πτήση στη θεϊκή πραγματικότητα όπου αποτελεί τη μοναδική πραγματικότητα και την οποία οι μηχανές μειώνουν σταδιακά, με σύνεση θα μειωθούν και αφανιστούν προκειμένου να δημιουργηθεί μία θέση για τον άνθρωπο και να τοποθετηθεί απευθείας, χωρίς μεσάζοντες, μπροστά στις δυσκολίες του ουράνιου έργου επί της γης. Επειδή δεν μπορεί να ξεφύγει από τα γήινα αν δεν τα γνωρίζει, αν δεν διεισδύσει μέσα τους, αν δεν τα καταστήσει διαφανή, αφήνοντας το άγιο πνεύμα των πραγματικών επιτευγμάτων να περάσει εκεί, η επιστροφή στην εργασία και τη τέχνη, εμπλουτίζοντας και πάλι τον άπορο κόσμο, ακρωτηριασμένο και ληλατημένο από τη μηχανή. Η κατάσταση αυτή δημιουργήθηκε από το χαμηλότερο επίπεδο του ανθρώπου, αυτό όπου αποτελεί την άρνηση του ανθρώπου καθώς ο ίδιος έχει μετατραπεί σε άρνηση του Θεού. Αναφέρομαι στην βέβηλη επιστήμη, σε αυτό που για τόσους αιώνες δίνει το ψευδές προνόμιο της εξαγοράς της ανθρωπότητας από τα δεσμά της ύλης.

Στο σημείο αυτό είναι απαραίτητη η θέση του απόλυτου επιπέδου που δεν δέχεται τεχνάσματα και παραθυράκια. Υπάρχει μία μόνο επιστήμη, η ιερή επιστήμη, με έναν απόλυτο τρόπο, δηλαδή η γνώση του αληθινού ανθρώπου που αποκαταστάθηκε στην στοιχειώδη λειτουργία του, στη βάση του, στο κέντρο του, στη λογική του να υπάρχει, στη ζωή του, στην ύπαρξή του, στο σκοπό του, στην τελειότητα του, στην οικουμενικότητα του, στο Θεό. Αυτή είναι η μόνη επιστήμη, η μόνη δύναμη που απορρέει από τη γνώση των δικών της περιορισμών - είναι βαθιά θεμελιωμένη - και από την υπέρβαση των ορίων της γης για την αποτελεσματική πραγμάτωση των θεϊκών δυνατοτήτων: από αυτή την άποψη, μόνο *scire est posse*⁹ και όχι διαφορετικά.

Κάποιος πηγαίνει στο Θεό με και δια μέσω του θεϊκού πνεύματος, καθιστώντας και πάλι τον εαυτό του ως υιό του Θεού, διατυπώνοντας τη μετάβαση με την ολοκληρωτική πληρότητα η οποία δεν δέχεται δευτερογενή υπολείμματα και διαταραχές. Όλες οι παραδόσεις το επιβεβαιώνουν, με διαφορετικές εκφράσεις, με διάφορες μορφές, αλλά με μία εκ προθέσεως ενότητα που κανείς δεν μπορεί να παρεξηγήσει και να μπερδέψει. *Ars una species mille*¹⁰. Αυτό το οποίο είναι ιερό παραμένει ιερό σε κάθε παράδοση αληθούς θείας τάξης και σε κάθε φυλή δίνεται μία παράδοση που είναι σύμφωνη με τις δυνατότητες της, στις οποίες πρέπει να παραμείνει πιστή για να μην καταστήσει δύσκολο το καθήκον της παραδοσιακής ενοποίησης, ενώ επιτρέπεται μόνο σε πολύ λίγους να

9 Το να γνωρίζεις είναι να είσαι ικανός (Σ.τ.Μ.)

10 Η τέχνη είναι μία, τα είδη της πολλά (Σ.τ.Μ.)

επιστρέψουν στην Αρχέγονη Παράδοση που βρίσκεται σε άμεση επαφή με το θεϊκό επίπεδο.

Η αληθινή επιστήμη είναι επομένως εκείνη που περιέχεται στο παραδοσιακό σώμα και έχει σαν στόχο την επιστροφή του ανθρώπου στο Θεό σε όλες τις μορφές, σε όλα τα επίπεδα και σύμφωνα με όλες τις δυνατότητες. Η ιερή επιστήμη είναι η αληθινή απόλυτη και οριστική γνώση του ανθρώπου και του κόσμου στον Θεό και περιλαμβάνει διάφορα επίπεδα ανάπτυξης ανάλογα με τον τομέα στον οποίο εφαρμόζεται. Καθένα από αυτά τα επίπεδα δεν είναι σε θέση ούτε πρέπει ποτέ να θεωρείται μόνο του, αλλά σε σύγκλιση με όλα τα υπόλοιπα, σύμφωνα με την ενότητα του παραδοσιακού άξονα, σε ένα ενιαίο σημείο. Αυτό διατηρήθηκε στην αρχαιότητα και στο Μεσαίωνα. Αντιθέτως, η επιστήμη ανήκει αποκλειστικά στη βέβηλη τάξη και θεωρεί την ορατή πραγματικότητα εξωτερικά, όπως φαίνεται και όχι όπως είναι, ενσωματώνοντας την ίδια σε μία τέτοια αντίληψη, στην αόρατη πραγματικότητα και, λαμβάνοντας ως βάση την ίδια την εξωτερικότητα, καθορίζει τους νόμους.

Επομένως, ενώ η ιερή επιστήμη είναι σταθερή, αμετάβλητη, αιώνια συσταμένη και δημιουργεί σταθερές και μόνιμες παραδοσιακές κοινωνίες, η βέβηλη επιστήμη είναι μεταβλητή, ασταθής, προοδευτική και, με την ανάπτυξή της, γεννά αντι-παραδοσιακές, επισφαλείς και παροδικές κοινωνίες.

Ο τομέας των επιστημών είναι το ορατό, δηλαδή, το επιφανειακό όπου ως τέτοιο, διαχωρισμένο από το σώμα στο οποίο ανήκει, είναι ψευδές και ανύπαρκτο. Η διαδοχική εξέλιξη των επιστημονικών υποθέσεων δείχνει την ανομοιογένεια μίας προσπάθειας που προορίζεται να παραμείνει στείρα, μη παραγωγική, καθώς η αλήθεια η οποία ανεβλήθη απεριόριστα στο μέλλον, δηλαδή δεν απέκτησε ποτέ συνείδηση, δεν είναι αλήθεια. Αυτό που είναι απτό και θετικό για την επιστήμη είναι πραγματικά το εφήμερο και το αρνητικό. Η φαινομενική, δηλαδή, εμφάνιση που θεωρείται από μόνη της, διότι όπως είπαμε, όταν επαναφέρεται στην αόρατη ρίζα της, αποκτά ένα άλλο νόημα, άλλη απόδοση και άλλη πραγματικότητα.

Το σημάδι αυτό στο θεωρητικό πεδίο μπορεί να αρκεί. Ποιά είναι τότε η ανάπτυξη των λεγόμενων δυτικών πολιτισμών, η πιο πειστική επίδειξη του πρακτικού πλεονεκτήματος που προέρχεται από τις εφαρμογές της επιστήμης; Κάποιος σκέφτεται τη δυστυχία, την επισφάλεια, την επιδεξιότητα της τρέχουσας ύπαρξης και κάποιος θα καταλάβει σε τι μπορεί να οδηγήσει η επιστήμη που εφαρμόζεται στη ζωή.

Δεν επιτρέπεται να επιμείνουμε σε αυτό χωρίς να συμπεράνουμε αυτό που μπορεί κάθε λογικός άνθρωπος, λαμβάνοντας υπόψη τη βραχύτητα της διάρκειας της ζωής, τον πνευματικό της χαρακτήρα, την αυξανόμενη αποθάρρυνση της ανθρωπότητας, την αβεβαιότητα των πάντων, τη σπασμοδικότητα κάθε δεσμού, η ανασφάλεια κάθε συστήματος, και τέλος την αστάθεια που αποτελεί το δείκτη μίας μόνιμης διαδικασίας εκκένωσης εξαιτίας της απουσίας παραδοσιακής σταθερότητας.

Η επιστήμη, έγινε κοσμική, δηλαδή δημοφιλής, έγινε κυριαρχία όλων, επειδή είναι προσβάσιμη σε όλους μέσω της εξωτερικότητας, της επιφανειακότητάς της και της ευκολίας της. Μετατράπηκε σε κυρίαρχο κίνητρο για την αποκαλούμενη αφύπνιση των υπηρετών, για τον προοδευτικό εκδημοκρατισμό της Ευρώπης, μετά την εξάλειψη κάθε αληθινής παραδοσιακής γνώσης και εξαιρώντας κάθε πνευματική υπέρβαση, ισοπέδωσε την ιεραρχία και, με τις πρακτικές βιομηχανικές της εφαρμογές, εξέπληξε τους ανόητους και προκάλεσε ελευθεριακές ανησυχίες στις μάζες, των οποίων ο σημερινός κόσμος αποτελεί την ισχυρότερη και αυθεντικότερη έκφραση. Η ανθρωπότητα αφέθηκε να αποκλίνει με εύκολες εξηγήσεις, με άμεσες πρακτικές εφαρμογές και ξέχασε να αναρωτηθεί μέχρι ποιο σημείο θα μπορούσε να φτάσει σε μία τόσο έντονη απόκλιση από τον παραδοσιακό άξονα. Πρώτα απ' όλα, η επιστήμη έχει ανάγει στο άπειρο την αποκαλούμενη φύση, αφομοιώνοντας και εξυψώνοντας τα μυστήρια της σαν να υπήρχαν και άλλα μυστήρια πέρα από τα θεϊκά. Τότε την ανακατεύθυνε σε έναν προβληματικό θεό που ακολουθεί με το καλοπροαίρετο του μάτι, εγκρίνει τον προοδευτικό εκφυλισμό, και τελικά, ενεργώντας αυτόνομα, ανακηρύχθηκε ο οδηγός της έρευνας και του κυρίου της ζωής. Ο άνθρωπος, που έχασε όλη του τη δύναμη, δηλαδή ξεπερνώντας την ανθρωπιά του για να φτάσει σε υψηλότερα και αποφασιστικά κράτη, του δόθηκε ως αντάλλαγμα μία ψεύτικη δημιουργικότητα στον κόσμο της εξωτερικότητας που διαρκεί όσο η ζωή του και παρατείνεται όσο βρίσκεται ο ίδιος σε άγνοια.

Ακόμη και αυτοί που λένε και πιστεύουν ότι τηρούν μία παράδοση, δέχτηκαν την επιστήμη ως έκφραση ενός επιτεύγματος που, σύμφωνα με τους ίδιους, δεν θα συγκρουόταν με τις αλήθειες της θείας τάξης: περισσότερο ακάθαρτοι και τυφλοί από τους άλλους, αποκυρήσουν σιωπηλά κάθε πνευματικότητα και δείχνουν ότι δεν γνωρίζουν τις θεμελιώδεις αρχές της ιερής επιστήμης. Αυτό είναι αποκλειστικό για κάθε γνώση που δεν αντικαθιστά τα στοιχεία της δημιουργίας στην κυκλικότητα της εξάρτησης από ένα μοναδικό κέντρο του οποίου αποτελούν μόνο εμφανίσεις. Οι άνθρωποι, συνηθισμένοι στα διαχωριστικά οράματα των

πραγμάτων, κατά την εξέταση των στοιχείων και των δυνάμεων, απομακρύνθηκαν από τον ενοποιημένο στοχασμό για τον οποίο τα πάντα χάνουν ακριβώς αυτή την υλική και αποφασιστική συνέπεια που αποτελεί το θεμέλιο της επιστημονικής έρευνας. Η επιστήμη ανυψώνεται όταν η παραδοσιακή γνώση δεν καταφέρνει πλέον να διατηρήσει την υπεροχή μέσω της αποσύνθεσης της δικής της ενότητας: η φιλοσοφία, επίσης κοσμική, έχει αντικαταστήσει την ιερή σοφία.

Πρόκειται για ένα μοιραίο κύκλο που εκπληρώνεται και η προέλευσή του πρέπει να ανιχνευθεί πίσω στην ίδια τη φύση και το πνεύμα του λαού της Δύσης που δεν είναι σε θέση να διατηρήσει ανέπαφη την παραδοσιακή αλληλεγγύη για να φθάσει στην εξωτερικότητα της ενεργού ζωής. Με την προοδευτική εξασθένηση των ιερών μοτίβων, αναδύθηκαν τα κοσμικά και τα επιτεύγματα τα οποία ο άνθρωπος δεν ήταν πλέον σε θέση να ολοκληρώσει στον τομέα της υπεραίσθησης περιορίστηκαν σε εκείνους που ήταν ευάλωτοι και είχαν εξωτερικεύσει μία παιδιάστικη λαχτάρα για την ορατή υλικότητα. Ενώ η δημιουργική διαδικασία ξεκινά από την εσωτερική και οδεύει προς την εξωτερική, η επιστημονική διαδικασία προέρχεται από την εξωτερική, η οποία δεν υπάρχει αυτή καθαυτή, σε μία καθαρά ανύπαρκτη και ιδανική εσωτερική υποταγή σε εκείνη που δεν υπάρχει πέρα από την εξωτερική εμφάνιση: η υπόθεση ισχυρίζεται ότι είναι το πρότυπο της μεθόδου.

Η σημερινή κατάσταση της ανθρωπότητας και η άνηση της αντιπαράδοσης οφείλεται σε μεγάλο βαθμό στην επιστήμη, στο επιστημονικό πνεύμα, αλλά και στη φιλοσοφία η οποία μαζί με την επιστήμη έχει αντικαταστήσει την ιερή επιστήμη. Η φιλοσοφία, υποταγμένη στην Αποκάλυψη, αποτελεί ένα προπαρασκευαστικό και απαραίτητο στάδιο προς τις υψηλότερες αλήθειες που πρέπει να ενσωματωθούν, να γίνουν βίωμα, προκειμένου να γνωστοποιηθούν: χωρίς την αποκάλυψη, είναι στείρα και ψευδή και μετατρέπεται σε πραγματική εκτροπική ανοησία. Η φιλοσοφία βασίζεται αποκλειστικά σε έναν λόγο που προϋποθέτει ένα φανερό φως για να οδηγηθεί σε πραγματικά αποφασιστικούς σκοπούς, ακόμη και με τη θεωρητική μόνο έννοια. Απομονωμένη από αυτό, δεν μπορεί να βρει κανένα απόλυτο σημείο αναφοράς, γιατί το απόλυτο βρίσκεται πέρα από το λόγο και πέρα από τον άνθρωπο υπό την έννοια του ότι δεν μπορεί να προσεγγιστεί, εκτός και αν πάψει να υφίσταται, χωρίς να εμποδίζει τη διέλευση από την γήινη ύπαρξή του, καθώς όλοι θα μπορούν εύκολα να πείσουν τον εαυτό τους, λαμβάνοντας υπόψη ότι οι Ασκητές και οι Άγιοι, δηλαδή αυτούς τους οποίους η ζωή έχει ανάγκη σε μία μόνιμη κατάσταση μακάριου οράματος

που εκπληρώνεται στην αιωνιότητα, σίγουρα μη μπορώντας να πραγματοποιηθούν μέσα στα όρια του χώρου και του χρόνου. Η φιλοσοφία είναι μία προετοιμασία για την ιερή επιστήμη και μπορεί να αποτελέσει τη θεωρητική της μόνο πλευρά εάν είναι υποταγμένη σε αυτή, διότι διαφορετικά δεν αποτελεί τίποτε. Δεν θα ήταν καν ενδιαφέρον να δείξουμε πώς και γιατί. Από την Αναγέννηση και ύστερα, η σύγχρονη σκέψη ακολουθεί μία κατεύθυνση που είναι όλο και περισσότερο αντιπαραδοσιακή προκειμένου να απελευθερωθεί από την ιερή επιστήμη η οποία αναγκαστικά πρέπει να προηγείται καθώς είναι εστιασμένη και παραγωγική.

Σε ποιο βαθμό η διάσημη φράση του Pascal¹¹ αρκεί για να καταγγείλει την ασυμφωνία και την ανεπάρκεια του θεού των φιλοσόφων και των ποιητών; Η θεία πραγματικότητα αποκαλύπτεται και καμία φιλοσοφία, αν παραμένει τέτοια, δεν μπορεί να το συνειδητοποιήσει. Αυτή η δυνατότητα πρέπει να αποκλείεται με τρόπο απόλυτο. Όλες οι ακροβασίες της ανθρώπινης λογικής δεν θα καταφέρουν ποτέ να κατανοήσουν αυτό που είναι απλό, πρωτότυπο και απόλυτο, το οποίο προσφέρεται δια μέσω του εαυτού του και μέσω της άμεσης συνειδητοποίησης χωρίς να μπορεί να ενημερωθεί μέσω μίας διακριτικής διαδικασίας που είναι μόνο άμεση και μεσολαβητική. Επιπλέον, μετά από ό,τι έχει ειπωθεί, στον τομέα της θείας ενότητας υπάρχει μόνο η ίδια η θεία ενότητα και ο άνθρωπος δεν αποκλείεται από αυτή ως απλά ανύπαρκτος ή, για να το θέσουμε ορθότερα, ως υπάρχων όσο υπάρχει άγνοια. Διαλύοντας τη θεία ενότητα, και με την ιερή επιστήμη να τείνει ακριβώς προς αυτή, ξεκινάει αληθινά και με σωστή συνειδητότητα, όπου ως ενιαία και ως πέρασμα πέρα από αυτό που παράγεται και δημιουργείται, μπορεί να ονομαστεί αυστηρά μεταφυσική και μεταβατική. Θα μπορούσαμε επίσης να την ονομάσουμε και "διαίσθηση", αν και δεν δίνεται ψυχολογική ποιότητα σε αυτόν τον όρο. Η ψυχή στην πραγματικότητα βρίσκεται κάτω από το πνεύμα, τη διάνοια, την καρδιά - οι τρεις αυτοί όροι υποδηλώνουν, ως τρεις πτυχές, τον ίδιο τύπο ενοποιητικής δραστηριότητας του θείου. Το πνεύμα εκφράζει την άμεση ενσωμάτωση του οποίου ο απόλυτος τύπος είναι η θεία αναπνοή, η διάνοια εκφράζει τη γνωστική διαπερατότητα, η καρδιά εκφράζει την ακτινοβολία της δεκτικότητας. Μέσω της πρώτης, επέρχεται η ανύψωση, μέσω της δεύτερης η αφομοίωση, μέσω της τρίτης, το καλωσόρισμα και η

11 Αναφορά στην φράση του Γάλλου μαθηματικού Blaise Pascal (1623 – 1662) “Φωτιά. Θεέ του Αβραάμ, Θεέ του Ισαάκ, Θεέ του Ιακώβ, όχι των φιλοσόφων και των φιλολόγων...” - Blaise Pascal (1623-1662). (Σ.τ.Μ)

συνειδητοποίηση του εαυτού. Αντιπροσωπεύοντας εδώ έναν κατακόρυφο άξονα, το πνεύμα είναι η κορυφή, η νοημοσύνη η βάση, η καρδιά το κέντρο που συγκεντρώνει τα δύο ακραία σημεία και τα επεκτείνει, παρατείνοντας τα οριζοντίως, και ως εκ τούτου ο Σταυρός αποκαλύπτεται ως ακτινοβόλο σύμβολο της καθολικότητας και του ενοποιημένου κέντρου.

Κανένας δεν θα τολμήσει να ισχυριστεί ότι η φιλοσοφία μπορεί να ανυψωθεί σε αυτή τη σφαίρα, η οποία ανήκει σε μία ολοκληρωτικά αποκαλυπτική τάξη καθώς είναι υπεράνθρωπη με την απόλυτη έννοια της λέξης. Οι αλήθειες αυτές αποτελούν ακριβώς το παραδοσιακό σώμα, την ιερή επιστήμη, της οποίας η μετάδοση πραγματοποιήθηκε με έναν θεϊκό τρόπο. Η γνώση αυτή είναι η αληθινή γνώση για την απολυτότητα και τη νομιμότητα των προσπαθειών που επιτελούνται στον ίδιο αυτόν άξονα της αλήθειας.

Αν οι Ιερείς είναι οι θεματοφύλακες, όλοι οι άνθρωποι, ακόμα και οι Εργάτες, πρέπει να επεκτείνουν τον εαυτό τους δίνοντας στη δραστηριότητά τους μία ιερή πρόθεση και να μην τη θεωρούν ως απλώς και μόνο μία ικανοποίηση των αναγκών και των επιθυμιών τους. Αυτά δεν μπορούν να είναι, στην έδρα της αλήθειας, ξεχωριστά στο κατώτερο και υψηλότερο, υλικό ή πνευματικό, με την απολύτως εσφαλμένη έννοια που οι σύγχρονοι δίνουν στον τελευταίο όρο όταν τον εφαρμόζουν σε αυτό που ονομάζεται πολιτιστικό περιβάλλον. Ο πολιτισμός αποτελεί ένα βέβηλο δημιούργημα και δεν πλησιάζει την αληθινή πνευματικότητα. Αναγνωρίζουμε ότι τελειοποιεί την ευαισθησία και αναπτύσσει την ευφυΐα, αλλά βρίσκεται εντελώς έξω από αυτό που είναι ιερό και πραγματικό ακριβώς επειδή είναι ιερό. Είναι κάτι κενό και επιφανειακό και μειώνεται σε ένα όραμα ζωής όπου όλες οι προκαταλήψεις της σύγχρονης εποχής ρέουν μεταξύ τους, από τη λεγόμενη ιστορικότητα έως τη γλωσσολογία, όλες οι εξωτερικές επιστήμες που αφήνουν άθικτο τον τομέα της αληθούς πραγματικότητας που αποφεύγει κάθε διαχωριστική ανάλυση και ψευδή εποικοδομητική σύνθεση. Όπως πίσω από τις Μορφές υπάρχουν Ρυθμοί, έτσι και πίσω από το ορατό υπάρχει το αόρατο και οι σύγχρονες επιστήμες, σταματούν σε ό,τι εκφράζεται μόνο αλλά όχι σε αυτό που εκφράζει. Στην πραγματικότητα, οι πολιτιστικές προκαταλήψεις συνέβαλαν στην τρέχουσα παρακμή με ένα πυκνό δίκτυο *loci communes*¹² το οποίο εφαρμόζεται αδιακρίτως στο παρόν και το παρελθόν, θεωρώντας τα όλα *sub specie alteritatis*¹³ με τη δική του λειτουργία και όχι ως

12 Κοινών τόπων (Σ.τ.Μ.)

13 Υπό το πρίσμα της διαφορετικότητας (Σ.τ.Μ.)

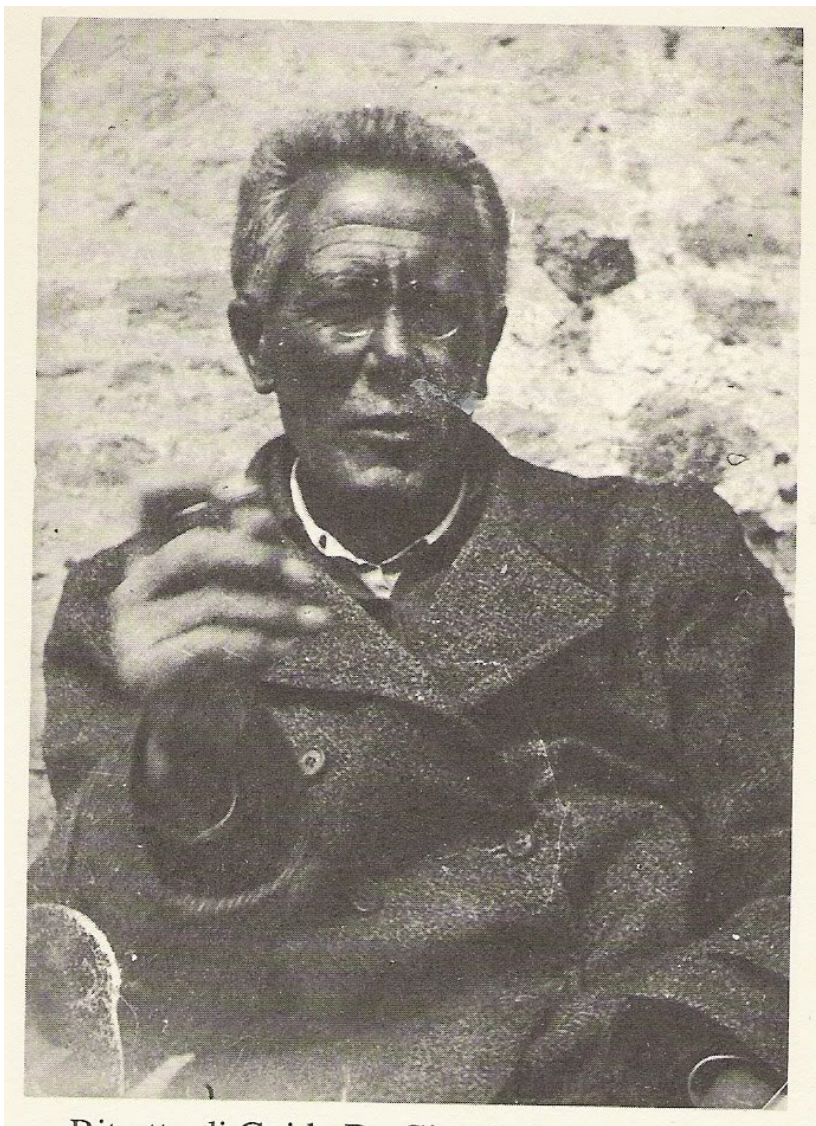
αντανάκλαση ενός *quid*¹⁴ που διαφεύγει της εξωτερικής ανάλυσης. Εδώ δεν είναι το μέρος για να επιμείνουμε στις σύγχρονες αποκλίσεις που έχουν πίσω τους αιώνες προετοιμασίας που οδήγησε στην τρέχουσα τρέλα. Παρ' όλα αυτά, πολλά συμπτώματα ναυτίας, κόπωσης και κορεσμού φέρνουν την ελπίδα ότι μία ριζική αλλαγή μπορεί ακόμα να παραχθεί με προοδευτικό τρόπο και χωρίς υπερβολικά βίαιες διαταραχές. Η ανόρθωση αυτή μπορεί και πρέπει να συμβεί από μέσα προς τα έξω. Είναι απαραίτητο δηλαδή ο προσανατολισμός της σκέψης να αλλάξει και να καθορίσει την προοδευτική επιστροφή στην ομαλότητα. Αναφερόμαστε στην "επιστροφή" υπό την έννοια της κυρίως αποκατάστασης του παραδοσιακού πνεύματος λόγω του ότι οι εξωτερικές μορφές δεν μπορούν ποτέ να αναπαραχθούν. Οι κύκλοι δεν ανανεώνονται και δεν επιστρέφουν προς τα πίσω, επαναλαμβάνοντας τις εξελίξεις που έχουν ήδη επιτευχθεί. Ούτε είναι δυνατόν να προβλέψουμε πώς θα συμβεί αυτή η επιστροφή στην παράδοση αν δεν ξεκινήσει πραγματικά ξανά με σταθερά θεμέλια και με ρίζες που βυθίζονται στον πυρήνα της ολοκληρωτικά αποκατασταθείσας παραδοσιακής ενότητας.

Οι λυπηρές ανωμαλίες της τρέχουσας ζωής, η ταλαιπωρία των ατόμων και των λαών, όλες οι προηγούμενες παρεξηγήσεις είναι σοβαρές από μόνες τους αλλά τροφοδοτούνται από την ελευθερία που χορηγείται ατιμώρητα σε όσους δεν είναι άξιοι της. Η εξασθένηση, η προοδευτική κάλυψη της ύπαρξης, των γεγονότων, η έλλειψη ασφαλούς κατεύθυνσης ικανής να ικανοποιήσει όχι μόνο τις μικρές ανάγκες των μικρών ανθρώπων αλλά κυρίως τις ανάγκες του ολοκληρωμένου ανθρώπου στην αληθινή του αποκαλυπτική λειτουργία της θείας ουσίας. Όλα αυτά φέρνουν την ελπίδα πως η αφύπνιση μπορεί και πρέπει να επιτευχθεί υπό την προϋπόθεση ότι οι *rauci optimi*, έχοντας επίγνωση αυτής της αναγκαιότητας, δεν αφήνονται να βυθιστεί στην άγνοια του ανώνυμου και βέβηλου πλήθους.

Αρχίζοντας όμως από τη θεϊκή αλήθεια ως βάση προσανατολισμού και αποκαθιστώντας πλήρως τον άξονα της σύγκλισης, μία προσπάθεια στην οποία πρέπει να συνεισφέρουν οι Ιερείς και οι Πολεμιστές, συνειδητά ενωμένοι ως αληθινοί υποστηρικτές της παράδοσης, αποτελούν συνδυαστικό κρίκο, καθώς οι Ιερείς διαλογίζονται και μέσω της σκέψης συνειδητοποιήσουν, ενώ οι Πολεμιστές απελευθερώνοντας την δραστηριότητα από τον ενδεχόμενο χρηστικό της χαρακτήρα, την αναπτύσσουν σε προστατευτική προσκόλληση σε ό,τι είναι αγιασμένο στο Ναό μέσω της διατήρησης της ιερής κατάθεσης. Τότε μάλιστα η τελευταία τάξη, η οποία είναι πολυπληθέστερη και αποτελεί τη μάζα, θα διεκδικήσει

14 Ενός γιατί (Σ.τ.Μ.)

επίσης το Ιερό Μονοπάτι όπου κάθε συναίσθημα, σύμβολο ενός ανώτερου σκοπού, καθιερώνεται σε μία μόνο κατεύθυνση όπως ένας ποταμός από χιλιάδες παραποτάμους που περιέχονται μέσα στην ίδια κοίτη και θα ανασυσταθεί με την γοητεία όλων των ενεργειών που θα έχουν μετατραπεί σε ένα μόνο σκοπό. Ο νέος κορμός στις παλιές ρίζες που είναι ακόμα ζωντανός και έτοιμος να επανδρωθεί καθώς αναβίωσε μέσω της αιώνιας θεϊκής πνοής.

Guido de Giorgio
(San Lupo 3/10/1890 – Mondovì 27/12/1957)

Ο Guido de Giorgio με τον γιο του Renato και φίλους του.